

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
V kadencja
Prezes Rady Ministrów
RM 10-182-06

Druk nr 1340

Warszawa, 11 stycznia 2007 r.

Pan
Marek Jurek
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

- o zasadach pokrywania kosztów powstałych u wytwórców w związku z przedterminowym rozwiązaniem umów długoterminowych sprzedaży mocy i energii elektrycznej.

Uprzejmie informuję Pana Marszałka, że Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w dniu 5 stycznia 2007 r. przekazał projekt ustawy Komisji Europejskiej, która rozpatrzy go w ramach toczącej się obecnie procedury zatwierdzania programu pomocowego, ustanawianego projektowaną ustawą (Dz. Urz. UE C 52 z 2.03.2006).

O fakcie wydania przez Komisję Europejską decyzji w sprawie projektu ustawy poinformuję Pana Marszałka niezwłocznie po jej otrzymaniu.

W załączeniu przedstawiam także opinię dotyczącą zgodności proponowanych regulacji z prawem Unii Europejskiej.

Ponadto uprzejmie informuję, że do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych został upoważniony Minister Gospodarki.

(-) Jarosław Kaczyński

U S T A W A

z dnia

o zasadach pokrywania kosztów powstałych u wytwórców w związku z przedterminowym rozwiązaniem umów długoterminowych sprzedaży mocy i energii elektrycznej

Rozdział 1

Przepisy ogólne

Art. 1. Ustawa reguluje zasady pokrywania kosztów powstałych u wytwórców w związku z przedterminowym rozwiązaniem umów długoterminowych sprzedaży mocy i energii elektrycznej, wymienionych w załączniku nr 1 do ustawy, zwanych dalej „umowami długoterminowymi”, w tym zasady:

- 1) przedterminowego rozwiązywania umów długoterminowych;
- 2) finansowania kosztów powstałych w związku z przedterminowym rozwiązaniem umów długoterminowych;
- 3) wypłacania środków na pokrycie kosztów, o których mowa w pkt 2;
- 4) obliczania, korygowania i rozliczania kosztów, o których mowa w pkt 2;
- 5) funkcjonowania „Zarządcy Rozliczeń Spółka Akcyjna”, zwanego dalej „Zarządcą Rozliczeń S.A.”.

Art. 2. Użyte w ustawie określenia oznaczają:

- 1) grupa kapitałowa – grupę kapitałową w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 44 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz. U. z 2002 r. Nr 76, poz. 694, z późn. zm.¹⁾);
- 2) jednostka wytwórcza – wyodrębniony zespół urządzeń służący do wytwarzania energii elektrycznej, opisany przez dane techniczne i handlowe;
- 3) oddanie jednostki wytwórczej do użytku – przyłączenie jednostki wytwórczej do sieci elektroenergetycznej oraz dokonanie prób końcowych i ostatecznego odbioru, potwierdzonych w protokołach przeprowadzenia tych prób i odbioru;
- 4) sieć elektroenergetyczna – sieć w rozumieniu art. 3 pkt 11 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz. U. z 2006 r. Nr 89, poz. 625, Nr 104, poz. 708, Nr 158, poz. 1123 i Nr 170, poz. 1217);
- 5) sieć przesyłowa elektroenergetyczna – sieć, o której mowa w art. 3 pkt 11a ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne;
- 6) okres korygowania – okres ustalony dla danego wytwórcy, od dnia rozwiązania umowy długoterminowej na podstawie umowy, o której mowa w art. 3 ust. 1, do dnia, w którym wygasałaby umowa długoterminowa, której wytwórca ten jest stroną, a jeżeli wytwórca jest stroną więcej niż jednej umowy długoterminowej lub, jeżeli wytwórca wchodzi w skład grupy kapitałowej – do dnia, w którym wygasałaby umowa długoterminowa o najdłuższym okresie obowiązywania, której stroną jest dany wytwórca lub inny wytwórca wchodzący w skład tej samej grupy kapitałowej, lecz w żadnym przypadku nie dłuższy niż do dnia 31 grudnia 2025 r.;

- 7) wytwórca – przedsiębiorstwo energetyczne wykonujące działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania energii elektrycznej będące stroną umowy długoterminowej, z wyłączeniem Polskich Sieci Elektroenergetycznych Spółka Akcyjna z siedzibą w Warszawie;
- 8) operator – podmiot pełniący funkcję operatora systemu przesyłowego elektroenergetycznego w rozumieniu art. 3 pkt 24 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne;
- 9) opłata przejściowa – wynagrodzenie za usługę udostępniania krajowego systemu elektroenergetycznego, należne operatorowi, przeznaczane na pokrycie kosztów osieroconych i kosztów działalności Zarządcy Rozliczeń S.A.;
- 10) płatnik opłaty przejściowej – podmiot pełniący funkcję operatora systemu dystrybucyjnego elektroenergetycznego w rozumieniu art. 3 pkt 25 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne;
- 11) odbiorca końcowy – podmiot, o którym mowa w art. 3 pkt 13a ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne;
- 12) koszty osierocone – wydatki wytwórcy niepokryte przychodami uzyskanymi ze sprzedaży wytworzonej energii elektrycznej, rezerw mocy i usług systemowych na rynku konkurencyjnym po przedterminowym rozwiązaniu umowy długoterminowej, wynikające z nakładów poniesionych przez tego wytwórcę do dnia 1 maja 2004 r. na majątek związany z wytwarzaniem energii elektrycznej.

Rozdział 2

Zasady przedterminowego rozwiązywania umów długoterminowych

Art. 3. 1. Strony umowy długoterminowej, w terminie 60 dni od dnia wejścia w życie ustawy, mogą zawrzeć umowę o przedterminowym rozwiązaniu umowy długoterminowej, zwaną dalej „umową rozwiązującą”.

2. Umowa rozwiązująca zawiera:

- 1) oznaczenia stron umowy, ich siedziby i adresu;
- 2) oznaczenie umowy długoterminowej, która ulega rozwiązaniu, w tym daty jej zawarcia, stron tej umowy oraz okresu jej obowiązywania;
- 3) postanowienia dotyczące rozliczeń finansowych między stronami umowy za dostawy mocy i energii elektrycznej w okresie do dnia rozwiązania umowy długoterminowej na warunkach określonych w umowie długoterminowej;
- 4) zgodę stron umowy na pokrycie kosztów osieroconych zgodnie z przepisami ustawy;
- 5) zobowiązanie do dokonywania zmian umowy tylko w takim zakresie, w jakim nie będą one naruszać przepisów ustawy;
- 6) oznaczenie sądu właściwego do rozstrzygania sporów wynikających z umowy;
- 7) podpisy stron umowy;
- 8) datę zawarcia umowy.

3. Umowa rozwiązująca powinna być zawarta w formie pisemnej pod rygorem nieważności.

4. Wytwórca dołącza do umowy rozwiązującej oświadczenia o:

1) uzyskaniu zgód na zawarcie umowy rozwiązującej, w szczególności:

a) wierzycieli, których wierzytelności są zabezpieczone prawami wytwórcy wynikającymi z umowy długoterminowej, która ulega rozwiązaniu, zawierających oświadczenie o nieskorzystaniu z prawa postawienia tych wierzytelności w stan natychmiastowej wymagalności w związku z zawarciem przez wytwórcę umowy rozwiązującej,

b) wierzycieli, których wierzytelności są zabezpieczone prawami wytwórcy wynikającymi z umowy długoterminowej zawartej przez Elektrownię Turów S.A., Elektrownię Opole S.A. lub Elektrownię Kozienice S.A., zawierających bezwarunkowe i nieodwołalne oświadczenie, że zawarcie umowy rozwiązującej nie spowoduje wezwania do wykonania umowy poręczenia lub gwarancji, zabezpieczających spłatę tych wierzytelności,

c) podmiotów udzielających poręczeń lub gwarancji spłaty wierzytelności, o których mowa w lit. b;

2) oddaniu jednostki wytwórczej do użytku przed dniem wejścia w życie ustawy.

5. W przypadku gdy wytwórca nie oddał jednostki wytwórczej do użytku przed dniem wejścia w życie ustawy, a budowę tej jednostki rozpoczął przed dniem 1 maja 2004 r., umowa rozwiązująca zawiera dodatkowo określenie:

1) wysokości nakładów zaplanowanych do poniesienia w latach 2005-2007;

2) warunków technicznych tej jednostki wytwórczej objętej umową długoterminową.

6. Zawarcie umowy rozwiązującej przez Polskie Sieci Elektroenergetyczne S.A., zwane dalej „PSE S.A.”, wymaga uprzedniej zgody Walnego Zgromadzenia PSE S.A.

7. Umowy zawarte po upływie terminu, o którym mowa w ust. 1, nie stanowią umów rozwiązujących i nie stanowią podstawy do otrzymania środków na pokrycie kosztów osieroconych.

Art. 4. 1. Wytwórca przekazuje egzemplarz umowy rozwiązującej Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki, zwanemu dalej „Prezesem URE”, w terminie 7 dni od dnia jej zawarcia.

2. Prezes URE, w terminie 14 dni od upływu terminu, o którym mowa w art. 3 ust. 1, pisemnie informuje ministra właściwego do spraw gospodarki, operatora i Zarządcę Rozliczeń S.A. o zawartych umowach rozwiązujących; do informacji tej dołącza wykaz umów długoterminowych, które zostaną rozwiązane na mocy umów rozwiązujących.

Art. 5. 1. Przedterminowe rozwiązanie umów długoterminowych, na mocy umów rozwiązujących, następuje w pierwszym dniu miesiąca, następującego po upływie 120 dni od dnia wejścia w życie ustawy.

2. Minister właściwy do spraw gospodarki, po otrzymaniu informacji, o której mowa w art. 4 ust. 2, niezwłocznie ogłosi, w formie obwieszczenia, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”, dzień, w którym umowy długoterminowe ulegają przedterminowemu rozwiązaniu, oraz wykaz umów długoterminowych, które ulegają rozwiązaniu.

Art. 6. 1. Wytwórca po dokonaniu czynności, o której mowa w art. 4 ust. 1, otrzymuje środki na pokrycie kosztów osieroconych, na zasadach określonych w ustawie.

2. Łączna suma środków przekazanych wytwórcy na pokrycie kosztów osieroconych, zdyskontowanych na dzień 1 stycznia 2007 r., nie może przekroczyć ustalonej dla tego wytwórcy maksymalnej wysokości tych kosztów, określonej w załączniku nr 2 do ustawy, w cenach stałych na dzień 1 stycznia 2007 r.

Art. 7. Wytwórcy będącemu stroną umowy rozwiązującej nie może być udzielona pomoc publiczna na ratowanie lub restrukturyzację, bez zgody właściwych organów, w okresie korygowania i przez okres 10 lat następujących po zakończeniu tego okresu.

Rozdział 3

Zasady finansowania kosztów osieroconych

Art. 8. Od dnia rozwiązania co najmniej jednej umowy długoterminowej na mocy umowy rozwiązującej, o którym mowa w art. 5 ust. 1:

- 1) operator pobiera od płatnika opłaty przejściowej oraz od odbiorcy końcowego przyłączonego bezpośrednio do sieci przesyłowej elektroenergetycznej opłatę przejściową, obliczoną w sposób określony w art. 9 ust. 2;
- 2) płatnik opłaty przejściowej pobiera od odbiorcy końcowego oraz od przedsiębiorstwa, o którym mowa w art. 9 ust. 4, opłatę wynikającą z kosztu ponieszonego przez tego płatnika w związku z zakupem od operatora usługi udostępniania krajowego systemu elektroenergetycznego, zwaną dalej „opłatą końcową”, z uwzględnieniem stawek opłaty przejściowej, o których mowa w art. 11 i 12.

Art. 9. 1. Operator uwzględnia, w taryfie za usługi przesyłania energii elektrycznej w rozumieniu przepisów prawa energetycznego, wysokość stawek opłaty przejściowej, o których mowa w art. 11 i art. 12 ust. 2, oraz warunki ich stosowania.

2. Opłatę przejściową, należną od:

1) płatnika opłaty przejściowej oblicza się jako:

- a) sumę iloczynów stawki opłaty przejściowej, w odniesieniu do odbiorców końcowych, o których

mowa w art. 10 ust. 1 pkt 1, przyłączonych do sieci danego płatnika opłaty przejściowej oraz liczby tych odbiorców,

b) sumę iloczynów stawki opłaty przejściowej i mocy umownej każdego odbiorcy końcowego, o którym mowa w art. 10 ust. 1 pkt 2 i 3, przyłączonego do sieci danego płatnika opłaty przejściowej,

2) odbiorcy końcowego przyłączonego bezpośrednio do sieci przesyłowej elektroenergetycznej, oblicza się jako iloczyn stawki opłaty przejściowej i mocy umownej tego odbiorcy, o którym mowa w art. 10 ust. 1 pkt 2 lit. c, albo pkt 3

– na podstawie danych rzeczywistych dotyczących liczby odbiorców i ich mocy umownej w danym okresie rozliczeniowym.

3. Płatnik opłaty przejściowej ustala, w taryfie za usługi przesyłania lub dystrybucji energii elektrycznej w rozumieniu przepisów prawa energetycznego, opłatę końcową równą wysokości:

1) stawki opłaty przejściowej obowiązującej w danym roku w odniesieniu do odbiorców końcowych, o których mowa w art. 10 ust. 1 pkt 1, wyrażonej w złotych na miesiąc – w przypadku odbiorców, o których mowa w art. 10 ust. 1 pkt 1;

2) odpowiadającej iloczynowi stawki opłaty przejściowej obowiązującej w danym roku, w odniesieniu do odbiorców, o których mowa w art. 10 ust. 1 pkt 2 i 3, i mocy umownej tych odbiorców – w przypadku odbiorców, o których mowa w art. 10 ust. 1 pkt 2 i 3.

4. Przedsiębiorstwo energetyczne wykonujące działalność gospodarczą w zakresie przesyłania lub dystrybucji energii elektrycznej, niebędące płatnikiem opłaty przejściowej, ustala w taryfie za usługi przesyłania lub dystrybucji energii elektrycznej opłatę, wynikającą z kosztu ponoszonego

przez to przedsiębiorstwo, w związku z uiszczaną, na rzecz płatnika opłaty przejściowej, opłatą końcową do wysokości ponoszonych kosztów.

Art. 10. 1. Stawki opłaty przejściowej kalkuluje się odrębnie, w odniesieniu do odbiorców końcowych:

- 1) pobierających energię elektryczną w gospodarstwie domowym, zużywających rocznie:
 - a) poniżej 500 kWh energii elektrycznej,
 - b) od 501 kWh do 1200 kWh energii elektrycznej,
 - c) powyżej 1200 kWh energii elektrycznej;
- 2) niewymienionych w pkt 1, których instalacje są przyłączone do sieci elektroenergetycznej:
 - a) niskiego napięcia,
 - b) średniego napięcia,
 - c) wysokich i najwyższych napięć;
- 3) których instalacje są przyłączone do sieci elektroenergetycznej wysokich i najwyższych napięć, i którzy w roku kalendarzowym poprzedzającym o rok dany rok kalendarzowy, w którym są stosowane stawki opłaty przejściowej, zużyli nie mniej niż 500 GWh energii elektrycznej z wykorzystaniem nie mniej niż 60% mocy umownej, dla których koszt energii elektrycznej stanowi nie mniej niż 15% wartości ich produkcji.

2. Stawki opłaty przejściowej – w odniesieniu do odbiorców końcowych, o których mowa w ust. 1:

- 1) pkt 1 – wyraża się w złotych na miesiąc;
- 2) pkt 2 i 3 – wyraża się w złotych na miesiąc za kW mocy umownej.

Art. 11. 1. W okresie od dnia powstania obowiązku uiszczania opłaty przejściowej do dnia 31 grudnia 2008 r., stawki tej opłaty netto wynoszą:

- 1) 0,45 zł na miesiąc – w odniesieniu do odbiorców, o których mowa w art. 10 ust. 1 pkt 1 lit. a;
- 2) 1,90 zł na miesiąc – w odniesieniu do odbiorców, o których mowa w art. 10 ust. 1 pkt 1 lit. b;
- 3) 6,00 zł na miesiąc – w odniesieniu do odbiorców, o których mowa w art. 10 ust. 1 pkt 1 lit. c;
- 4) 1,65 zł na miesiąc na kW mocy umownej – w odniesieniu do odbiorców, o których mowa w art. 10 ust. 1 pkt 2 lit. a;
- 5) 4,10 zł na miesiąc na kW mocy umownej – w odniesieniu do odbiorców, o których mowa w art. 10 ust. 1 pkt 2 lit. b;
- 6) 7,65 zł na miesiąc na kW mocy umownej – w odniesieniu do odbiorców, o których mowa w art. 10 ust. 1 pkt 2 lit. c;
- 7) 2,10 zł na miesiąc na kW mocy umownej – w odniesieniu do odbiorców, o których mowa w art. 10 ust. 1 pkt 3.

2. Wysokość stawki, o której mowa w ust. 1, ulega obniżeniu proporcjonalnie do współczynnika, oznaczonego symbolem „ S_{Rn} ”, jeżeli w terminie, o którym mowa w art. 5 ust. 1, nie zostaną rozwiązane, na mocy umów rozwiązujących, wszystkie umowy długoterminowe, o których mowa w załączniku nr 1 do ustawy.

3. Współczynnik oznaczony symbolem „ S_{Rn} ” oblicza się według wzoru:

$$S_{Rn} = \frac{KOmw}{KOm}$$

gdzie poszczególne symbole oznaczają:

KOmw – sumę kosztów osieroconych określonych w załączniku nr 2 do ustawy obliczoną dla wytwórców, którzy otrzymują środki na pokrycie kosztów osieroconych na zasadach określonych w ustawie,

KOm – sumę kosztów osieroconych określonych w załączniku nr 2 do ustawy.

4. Minister właściwy do spraw gospodarki, w drodze rozporządzenia, obniży proporcjonalnie stawki, o których mowa w ust. 1, biorąc pod uwagę ilość zawartych umów rozwiązujących i wynikającą z nich łączną sumę kwot zaliczek, o których mowa w art. 22 ust. 1, koniecznych do sfinansowania w pierwszym roku wypłacania tych zaliczek.

Art. 12. 1. Prezes URE kalkuluje stawkę opłaty przejściowej netto, na dany rok kalendarzowy, począwszy od roku 2009, według wzorów:

- 1) w odniesieniu do odbiorców, o których mowa w art. 10 ust. 1 pkt 1:

$$S_{Ri} = S_{R0} \times (G_i/G_0) \times (O_0/O_{i-2})$$

gdzie poszczególne symbole oznaczają:

S_{Ri} – stawkę opłaty przejściowej netto na dany rok kalendarzowy, wyrażoną w złotych na miesiąc,

S_{R0} – stawkę opłaty przejściowej netto, obowiązującą w pierwszym roku kalendarzowym pobierania opłaty przejściowej,

O_0 – średnią liczbę odbiorców końcowych w 2007 r.,

O_{i-2} – średnią liczbę odbiorców końcowych w roku poprzedzającym o rok dany rok kalendarzowy, na który są kalkulowane stawki opłaty przejściowej,

G_i – wysokość kwoty planowanej do pobrania w roku kalendarzowym, na który są kalkulowane stawki opłaty przejściowej, obliczoną według wzoru, o którym mowa w art. 13,

G_0 – wysokość kwoty planowanej do pobrania w pierwszym roku kalendarzowym pobierania

opłaty przejściowej równą sumie kosztów osieroconych, obliczonej dla tego roku, na podstawie wielkości określonych w załączniku nr 3 do ustawy, dla tych wytwórców, którzy otrzymują środki na pokrycie kosztów osieroconych na zasadach określonych w ustawie;

2) w odniesieniu do odbiorców, o których mowa w art. 10 ust. 1 pkt 2 i 3:

$$S_{RWi} = S_{RW0} \times (G_i/G_0) \times (N_{R0}/N_{Ri-2})$$

gdzie poszczególne symbole oznaczają:

S_{RWi} – stawkę opłaty przejściowej netto na dany rok kalendarzowy, wyrażoną w złotych na miesiąc na kW mocy umownej,

S_{RW0} – stawkę opłaty przejściowej netto obowiązującą w pierwszym roku kalendarzowym pobierania opłaty przejściowej dla odbiorcy końcowego, wyrażoną w złotych na miesiąc na kW mocy umownej,

G_i – wysokość kwoty planowanej do pobrania w roku kalendarzowym, na który są kalkulowane stawki opłaty przejściowej, obliczoną według wzoru, o którym mowa w art. 13,

G_0 – wysokość kwoty planowanej do pobrania w pierwszym roku kalendarzowym pobierania opłaty przejściowej równą sumie kosztów osieroconych, obliczonej dla tego roku na podstawie wielkości określonych w załączniku nr 3 do ustawy, dla tych wytwórców, którzy otrzymują środki na pokrycie kosztów osieroconych na zasadach określonych w ustawie,

N_{R0} – sumę mocy umownej w odniesieniu do odbiorców końcowych w 2007 r.,

N_{Ri-2} – sumę mocy umownej w odniesieniu do odbiorców końcowych w roku poprzedzającym o rok dany rok kalendarzowy, na który są kalkulowane stawki opłaty przejściowej.

2. Prezes URE publikuje stawki opłaty przejściowej, o których mowa w ust. 1, uwzględniające podatek od towarów i usług, w Biuletynie Urzędu Regulacji Energetyki, zwanym dalej „Biuletynem URE”, w terminie do dnia 31 października każdego roku.

3. Przez stawkę opłaty przejściowej netto, o której mowa w ust. 1 i art. 11 ust. 1, rozumie się stawkę tej opłaty pomniejszoną o należny podatek od towarów i usług.

Art. 13. Wysokość kwoty oznaczonej symbolem „ G_i ”, o którym mowa w art. 12 ust. 1, stanowiącej podstawę do kalkulowania w danym roku „ i ” stawek opłaty przejściowej na rok następny, oblicza się według wzoru:

$$G_i = \Sigma KO_{fi} + L_i + B_i - E_i$$

gdzie poszczególne symbole oznaczają:

ΣKO_{fi} – sumę zaliczek dla wytwórców wynikającą z wniosków złożonych stosownie do art. 24 ust. 1 w roku „ i ” na rok następny,

L_i – wydatki i koszty, o których mowa w art. 18 ust. 6,

B_i – zasób środków, o którym mowa w art. 18 ust. 2,

E_i – prognozowany, na dzień 31 grudnia danego roku „ i ”, stan środków na rachunku opłaty przejściowej, zgodnie z informacją, o której mowa w art. 18 ust. 8 pkt 2.

Art. 14. 1. Płatnicy opłaty przejściowej przekazują operatorowi informacje zawierające dane rzeczywiste o:

- 1) liczbie odbiorców, o których mowa w art. 10 ust. 1 pkt 1,
 - 2) mocy umownej – w odniesieniu do odbiorców, o których mowa w art. 10 ust. 1 pkt 2 i 3
- do 20 dnia miesiąca następującego po okresie rozliczeniowym.

2. Okresem rozliczeniowym, gdy rozliczenia są dokonywane między:

- 1) operatorem a:
 - a) płatnikiem opłaty przejściowej,
 - b) odbiorcą końcowym przyłączonym bezpośrednio do sieci przesyłowej elektroenergetycznej

– jest okres obejmujący miesiąc kalendarzowy;
- 2) płatnikiem opłaty przejściowej a:
 - a) odbiorcą końcowym,
 - b) przedsiębiorstwem, o którym mowa w art. 9 ust. 4

– jest okres odpowiadający okresowi, w którym są dokonywane rozliczenia za energię elektryczną i usługi systemowe.

Art. 15. 1. Płatnik opłaty przejściowej przekazuje operatorowi środki z tytułu opłaty przejściowej za okres rozliczeniowy, w wysokości równej:

- 1) sumie iloczynów stawki opłaty przejściowej – w odniesieniu do odbiorców końcowych, o których mowa w art. 10 ust. 1 pkt 1, przyłączonych do sieci danego płatnika opłaty przejściowej i liczby tych odbiorców oraz
- 2) sumie iloczynów stawki opłaty przejściowej i mocy umownej – w odniesieniu do odbiorców końcowych,

o których mowa w art. 10 ust. 1 pkt 2 i 3, przyłączonych do sieci danego płatnika opłaty przejściowej.

2. Odbiorca końcowy przyłączony bezpośrednio do sieci przesyłowej elektroenergetycznej przekazuje operatorowi środki z tytułu opłaty przejściowej, w terminie określonym w umowie zawartej z tym operatorem.

3. Operator gromadzi środki z tytułu opłaty przejściowej, pomniejszone o należny podatek od towarów i usług, na wyodrębnionym rachunku bankowym, zwanym dalej „rachunkiem operatora”.

Art. 16. Operator i płatnik opłaty przejściowej sporządzają i przedstawiają Prezesowi URE pisemne informacje zawierające dane dotyczące:

- 1) liczby odbiorców, o których mowa w art. 10 ust. 1 pkt 1,
 - 2) mocy umownej, w odniesieniu do odbiorców, o których mowa w art. 10 ust. 1 pkt 2 i 3,
 - 3) wysokości środków pieniężnych uiszczonych w danym kwartale przez odbiorców końcowych z tytułu opłaty końcowej
- w terminie miesiąca następującego po upływie kwartału, za który jest sporządzana informacja.

Art. 17. 1. Operator przekazuje Zarządcy Rozliczeń S.A. informację o środkach zgromadzonych z tytułu opłaty przejściowej, za dany okres rozliczeniowy, na rachunku operatora oraz wysokości odsetek od tych środków, w terminie do 23 dnia miesiąca następującego po zakończeniu okresu rozliczeniowego.

2. Zarządca Rozliczeń S.A., w terminie 7 dni od dnia otrzymania informacji, wystawia na jej podstawie notę księgową dla operatora.

3. Operator, w terminie 7 dni roboczych od dnia otrzymania noty księgowej, przekazuje na wyodrębniony rachunek bankowy Zarządcy Rozliczeń S.A., zwany dalej „rachunkiem opłaty przejściowej”, środki w wysokości wynikającej z noty księgowej.

Art. 18. 1. Zarządca Rozliczeń S.A. od dnia przedterminowego rozwiązania umów długoterminowych na mocy umów rozwiązujących, o którym mowa w art. 5 ust. 1, tworzy, na rachunku opłaty przejściowej, zasób środków dla utrzymania płynności wypłat środków na pokrycie kosztów osieroconych, zwany dalej „zasobem płynnościowym”.

2. Począwszy od 2009 r. wysokość zasobu płynnościowego, oznaczoną symbolem „B_i”, dla każdego roku „i”, oblicza się według wzoru:

$$B_i = \sum_p \left[KO_{r_{i-1}} x \left[\prod_{j=2007}^{i-1} (1 + s_j) \right] x (1 + s_i') \right] - b_i x \sum_p KO_{fw_{i-1}}$$

gdzie poszczególne symbole oznaczają:

- p – wytwórcę,
- $KO_{r_{i-1}}$ – kwotę kosztów osieroconych określoną w załączniku nr 3 do ustawy, dla roku poprzedzającego dany rok kalendarzowy „i”,
- j – kolejne lata między rokiem 2007 a rokiem „i-1”,
- s_j – stopę aktualizacji równą rentowności pięcioletnich obligacji skarbowych emitowanych na najbliższy dzień poprzedzający dzień 30 czerwca danego roku „j”, według danych opublikowanych przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych oraz Główny Urząd Statystyczny,
- s_i' – stopę aktualizacji w wysokości równej stopie aktualizacji, oznaczonej symbolem „ s_j ” z roku poprzedniego,
- b_i – współczynnik korygujący, który wynosi:
 - 0,75 dla roku „i” obejmującego 2009 r. i 2010 r.,
 - 0,5 dla roku „i” od roku 2011 do roku 2026,
- $KO_{fw_{i-1}}$ – kwotę zaliczki na rok „i”, w wysokości określonej we wniosku, o którym mowa w art. 24 ust. 1.

3. Wysokość zasobu płynnościowego, oznaczoną symbolem „B_i”, w danym roku „i”, oblicza się z uwzględnieniem tych wytwórców, dla których nie dokonano korekty, o której mowa w art. 31 ust. 1, i nie wypłacono im

kwoty kosztów osieroconych w wysokości określonej w załączniku nr 3 do ustawy.

4. Jeżeli kwota środków na rachunku opłaty przejściowej oraz na lokatach, o których mowa w art. 51 ust. 1, jest niewystarczająca na wypłatę środków w ramach korekt, o których mowa w art. 30 ust. 1 i art. 31 ust. 1, Zarządca Rozliczeń S.A. zaciąga zadłużenie na finansowanie tych wypłat.

5. W przypadku, o którym mowa w ust. 4, Zarządca Rozliczeń S.A. wypłaca wytwórcy w terminie, o którym mowa w art. 34 ust. 1 pkt 1, część środków wynikających z korekty, o której mowa w art. 30 ust. 1, proporcjonalnie do udziału danego wytwórcy w ogólnej sumie środków przeznaczonych na wypłatę korekt, a pozostałą część środków Zarządca Rozliczeń S.A. wypłaca w terminie do dnia 31 grudnia roku, w którym jest dokonywana korekta, o której mowa w art. 30 ust. 1.

6. Wydatki i koszty związane z zaciągniętym zadłużeniem, o którym mowa w ust. 4, oraz koszty bieżącej działalności Zarządcy Rozliczeń S.A. związane z prowadzeniem rachunku opłaty przejściowej i rozliczaniem kosztów osieroconych, oznaczone symbolem „ L_i ”, oblicza się według wzoru:

$$L_i = C_i + I_i + F_i$$

gdzie poszczególne symbole oznaczają:

C_i – kwotę należności głównych (kapitału) z tytułu zadłużenia zaciągniętego przez Zarządcę Rozliczeń S.A. w przypadku, o którym mowa w ust. 4, wymagalnych w danym roku kalendarzowym,

I_i – kwotę odsetek z tytułu zadłużenia zaciągniętego przez Zarządcę Rozliczeń S.A. w przypadku, o którym mowa w ust. 4,

F_i – planowane koszty działalności Zarządcy Rozliczeń S.A. w danym roku.

7. Wydatki i koszty, oznaczone symbolem „ L_i ”, uwzględnia się w kalkulacji stawek opłaty przejściowej.

8. Zarządca Rozliczeń S.A. przekazuje Prezesowi URE informacje o:

1) wysokości wydatków i kosztów, o których mowa w ust. 6,

- 2) prognozowanym stanie środków na rachunku opłaty przejściowej na dzień 31 grudnia danego roku
- do dnia 30 września każdego roku.

Art. 19. 1. W przypadku uzyskania przez Zarządcę Rozliczeń S.A. środków z tytułu:

- 1) odsetek od środków zgromadzonych na rachunku opłaty przejściowej,
 - 2) lokat, o których mowa w art. 51 ust. 1,
 - 3) dodatniej różnicy między sumą kwot otrzymanych od wytwórców w wyniku korekt, o których mowa w art. 30 ust. 1 i art. 31 ust. 1, a sumą kwot wypłaconych na pokrycie kosztów osieroconych w wyniku tych korekt
- suma tych środków jest przeznaczana na pokrycie kosztów osieroconych.

2. Jeżeli w wyniku uwzględnienia środków, o których mowa w ust. 1, stawka opłaty przejściowej w danym roku byłaby mniejsza niż jeden grosz, nie pobiera się opłaty przejściowej.

3. W przypadku gdy po dokonaniu korekty, o której mowa w art. 31 ust. 1, na rachunku opłaty przejściowej pozostaną środki, Zarządca Rozliczeń S.A. przekazuje je operatorowi. Operator uwzględnia przekazane środki opracowując taryfę za usługi przesyłania energii elektrycznej.

Art. 20. 1. Operator tworzy rezerwę, w ciężar kosztów, do wysokości środków uzyskanych z opłaty przejściowej, pomniejszonych o należny podatek od towarów i usług oraz środków, o których mowa w art. 19 ust. 3. Utworzenie rezerwy następuje odpowiednio w terminie, w którym opłata przejściowa stanie się należna, a w przypadku środków, o których mowa w art. 19 ust. 3, w dacie ich otrzymania.

2. Rezerwę, o której mowa w ust. 1, zwiększa się także o odsetki od środków zgromadzonych na rachunku operatora, jeżeli odsetki te stanowią u operatora przychód w rozumieniu ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz. U. z 2000 r. Nr 54, poz. 654, z późn. zm.²⁾).

3. Zmniejszenie lub rozwiązanie rezerwy, o której mowa w ust. 1, następuje w miesiącu, w którym operator przekazuje środki na rachunek opłaty przejściowej albo ustana przyczyny jej utworzenia. Równowartość zmniejszonej lub rozwiązanej rezerwy stanowi u operatora przychód w rozumieniu ustawy, o której mowa w ust. 2, w dacie dokonania tej czynności.

4. Środki przekazane przez operatora na rachunek opłaty przejściowej stanowią u operatora koszty uzyskania przychodów w rozumieniu ustawy, o której mowa w ust. 2, w dacie ich przekazania.

5. Środki uzyskane z opłaty przejściowej oraz środki, o których mowa w art. 19 ust. 1, nie stanowią przychodu Zarządcy Rozliczeń S.A. w rozumieniu ustawy, o której mowa w ust. 2.

6. Środki przekazane przez Zarządcę Rozliczeń na rzecz wytwórcy nie stanowią u Zarządcy Rozliczeń S.A. kosztów uzyskania przychodu w rozumieniu ustawy, o której mowa w ust. 2.

Art. 21. 1. Opłatę przejściową pobiera się nie dłużej niż do końca drugiego roku kalendarzowego następującego po roku, w którym zakończył się najdłuższy okres korygowania. Po tym okresie obowiązek uiszczenia opłaty przejściowej wygasa.

2. Przepis ust. 1 nie uchybia roszczeniom do płatników opłaty przejściowej o zapłatę opłaty przejściowej, powstałym przed dniem, od którego wygaśnie obowiązek uiszczenia tej opłaty.

Rozdział 4

Zasady wypłacania środków na pokrycie kosztów osieroconych

Art. 22. 1. Zarządca Rozliczeń S.A. wypłaca wytwórcy środki na pokrycie kosztów osieroconych w formie zaliczki na poczet tych kosztów za dany rok, zwanej dalej „zaliczką”, oraz jako środki wynikające z dodatnich wysokości korekt, o których mowa w art. 30 ust. 1 i art. 31 ust. 1.

2. Zaliczki wypłaca się w czterech równych ratach w danym roku, w terminie do 5 dnia miesiąca następującego po upływie kwartału, za który ma być wypłacana.

3. W roku, w którym nastąpiło rozwiązanie umowy długoterminowej na mocy umowy rozwiązującej oraz w roku następnym, zaliczki wypłaca się w wysokości wynikającej z kwot określonych w załączniku nr 4 do ustawy, dla danego wytwórcy.

4. Pierwszą ratę zaliczki wypłaca się w terminie do 5 dnia miesiąca następującego po upływie 90 dni od dnia, w którym nastąpiło przedterminowe rozwiązanie umów długoterminowych na mocy umów rozwiązujących, w wysokości określonej w ust. 5. Rat zaliczek, przewidzianych do wypłaty za kwartały poprzedzające kwartał, w którym przedterminowo rozwiązane zostaną umowy długoterminowe, nie wypłaca się.

5. Pierwszą ratę zaliczki wypłaca się w wysokości równej iloczynowi kwoty określonej w załączniku nr 4 do ustawy dla danego wytwórcy i ilorazu liczby dni między dniem, w którym nastąpiło przedterminowe rozwiązanie umów długoterminowych na mocy umów rozwiązujących a ostatnim dniem tego kwartału oraz ilości dni w tym kwartale.

6. W roku następującym po roku, w którym nastąpiło przedterminowe rozwiązanie umowy długoterminowej na mocy umowy rozwiązującej, raty zaliczek za dany rok wypłaca się w wysokości określonej w załączniku nr 4 do ustawy, począwszy od pierwszego kwartału tego roku.

Art. 23. Wytwórca, którego umowa długoterminowa została rozwiązana na mocy umowy rozwiązującej, przekazuje niezwłocznie Zarządcy Rozliczeń S.A. numer rachunku bankowego, na który będą przekazywane środki na pokrycie kosztów osieroconych oraz informuje o każdej zmianie numeru tego rachunku.

Art. 24. 1. Wytwórca, w terminie do dnia 31 sierpnia każdego roku, składa do Prezesa URE wnioski o wypłatę zaliczki na następny rok kalendarzowy.

2. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, zawiera:

1) oznaczenie wytwórcy – jego firmę, siedzibę i adres;

2) wysokość wnioskowanej kwoty zaliczki;

3) oznaczenie roku, którego wniosek dotyczy.

3. Prezes URE, w drodze decyzji administracyjnej, ustala zaktualizowaną na dany rok „i”, kwotę kosztów osieroconych, o której mowa w załączniku nr 3 do ustawy, oznaczoną symbolem „KOfwi”, dla danego wytwórcy na rok następny, według wzoru:

$$KOfwi = KOri \times \prod_{j=2007}^i (1 + s_j)$$

gdzie poszczególne symbole oznaczają:

KOri – kwotę kosztów osieroconych, o której mowa w załączniku nr 3 do ustawy, dla danego roku „i”,

j – kolejne lata między rokiem 2007 a rokiem „i”,

s_j – stopę aktualizacji, o której mowa w art. 18 ust. 2.

4. Obliczoną zaktualizowaną na dany rok „i” kwotę kosztów osieroconych, Prezes URE ogłasza w Biuletynie URE, do dnia 31 lipca każdego roku.

5. Wytwórca nie może wnioskować o kwotę zaliczki wyższą niż ogłoszona przez Prezesa URE zaktualizowana na dany rok „i” kwota kosztów osieroconych.

Art. 25. 1. Od decyzji administracyjnej, o której mowa w art. 24 ust. 3, wytwórcy służy odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie – sądu ochrony konkurencji i konsumentów, w terminie 14 dni od dnia jej doręczenia.

2. Postępowanie w sprawie odwołania, o którym mowa w ust. 1, toczy się według przepisów ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43, poz. 296, z późn. zm.³⁾), o postępowaniu w sprawach gospodarczych.

3. Wniesienie odwołania nie wstrzymuje wykonania decyzji administracyjnej.

4. Do postanowień wydanych przez Prezesa URE, na które przysługuje zażalenie, przepisy ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio. Zażalenie wnosi się w terminie 7 dni od dnia doręczenia postanowienia.

Art. 26. 1. Prezes URE, do dnia 30 września roku poprzedzającego rok, za który zaliczki mają być wypłacane, przekazuje Zarządcy Rozliczeń S.A. informacje o wysokości zaliczki wnioskowanej przez wytwórcę.

2. Zarządca Rozliczeń S.A. wypłaca wytwórcy zaliczkę, w wysokości określonej we wniosku, o którym mowa w art. 24 ust. 1.

3. Prezes URE uwzględnia kwotę wypłaconej wytwórcy zaliczki za dany rok w obliczeniach wysokości korekty, o której mowa w art. 30 ust. 1, dla tego wytwórcy oraz stawek, o których mowa w art. 12 ust. 1.

Art. 27. 1. Wytwórca będący częścią przedsiębiorstwa zintegrowanego pionowo, w rozumieniu ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne, na które Skarb Państwa wywiera decydujący wpływ zgodnie z art. 3 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 139/2004 z dnia 20 stycznia 2004 r. w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw (rozporządzenie WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw) (Dz.Urz. UE L 24 z 29.01.2004, str. 1; Dz.Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 8, t. 3, str. 40), w którym inny podmiot wchodzący w skład tego przedsiębiorstwa wykonuje na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej działalność gospodarczą w zakresie przesyłania lub dystrybucji energii elektrycznej, nie otrzymuje środków na pokrycie kosztów osieroconych na zasadach określonych w ustawie, z zastrzeżeniem ust. 2 i 4.

2. Przepisów ust. 1 nie stosuje się do wytwórcy, o którym mowa w ust. 1, jeżeli przedsiębiorstwo zintegrowane pionowo świadczy usługi dystrybucji energii elektrycznej dla nie więcej niż 5% liczby odbiorców na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

3. W przypadku gdy wytwórca będący stroną umowy rozwiązującej stał się podmiotem należącym do tej samej grupy kapitałowej co druga strona umowy rozwiązującej, to nie otrzymuje środków na pokrycie kosztów osieroconych, z zastrzeżeniem ust. 4.

4. Wtwórca, o którym mowa w ust. 1 lub 3, otrzymuje środki wynikające z dodatniej korekty, o której mowa w art. 30 ust. 1, dokonywanej:

- 1) w roku, w którym wytwórca ten stał się podmiotem należącym do tej samej grupy kapitałowej co druga strona umowy rozwiązującej lub stał się częścią przedsiębiorstwa zintegrowanego pionowo oraz
- 2) za rok, w którym wytwórca stał się podmiotem należącym do tej samej grupy kapitałowej co druga strona umowy rozwiązującej lub stał się częścią przedsiębiorstwa zintegrowanego pionowo – za okres równy liczbie dni od początku roku do dnia przystąpienia do grupy kapitałowej lub przedsiębiorstwa zintegrowanego pionowo, z uwzględnieniem art. 33 ust. 2.

Rozdział 5

Zasady obliczania, korygowania i rozliczania kosztów osieroconych

Art. 28. 1. Wysokość kosztów osieroconych wytwórcy, oznaczonych symbolem „KO”, oblicza się według wzoru:

$$KO = N - SD - R - P$$

gdzie poszczególne symbole oznaczają:

- N – wartość księgową netto rzeczowych środków trwałych i środków trwałych w budowie zaktualizowaną na koniec 2004 r. pomniejszoną o odpisy amortyzacyjne z lat 2005-2006, z uwzględnieniem ust. 2,
- SD – sumę zaktualizowanej wartości wyników finansowych netto z działalności operacyjnej wytwórcy, skorygowanych o amortyzację, dostępnych do obsługi zainwestowanego kapitału własnego i obcego od dnia 1 stycznia 2007 r. do roku, w którym wygasa najdłuższa umowa długoterminowa danego wytwórcy, obliczaną w sposób określony w ust. 3,
- R – wartość aktywów danego wytwórcy po zakończeniu okresu korygowania, obliczaną w sposób określony w ust. 5,
- P – wysokość dotacji i umorzeń związanych z majątkiem służącym do wytwarzania energii elektrycznej objętym umowami długoterminowymi.

2. Przy obliczaniu wartości „N”, o której mowa w ust. 1:

1) wartość księgową netto rzeczowych środków trwałych i środków trwałych w budowie zaktualizowaną na koniec 2004 r. oblicza się dla wytwórców, u których:

a) dokonano przeszacowania majątku – jako sumę zaktualizowanej wartości księgowej netto rzeczowych środków trwałych w roku, w którym dokonano przeszacowania majątku i nakładów na środki trwałe, poniesionych w okresie od dnia przeszacowania tego majątku i nakładów na środki trwałe do dnia 31 grudnia 2004 r., pomniejszonych o sumę odpisów amortyzacyjnych związanych z wytwarzaniem energii elektrycznej,

b) nie dokonano przeszacowania majątku – jako sumę zaktualizowanej wartości nakładów na środki trwałe, pomniejszoną o sumę odpisów amortyzacyjnych związanych z wytwarzaniem energii elektrycznej;

2) wartości nakładów na środki trwałe poniesione do dnia 31 grudnia 2004 r., pomniejszone o sumę odpisów amortyzacyjnych związanych z wytwarzaniem energii elektrycznej, aktualizuje się skorygowanym skumulowanym wskaźnikiem zmian cen nakładów inwestycyjnych, obliczonym jako iloczyn wskaźników zmian tych cen w poszczególnych latach, pomniejszonych o 3 punkty procentowe, przy czym, jeżeli wskaźnik ten za dany rok wynosi mniej niż 3 punkty procentowe, przyjmuje się wskaźnik równy jeden; aktualizacji tej dokonuje się za okres od dnia przeszacowania majątku w przypadku, o którym mowa w pkt 1 lit. a, albo od dnia poniesienia wydatków w przypadku, o którym mowa w pkt 1 lit. b, do dnia 31 grudnia 2004 r.;

3) w obliczeniach zaktualizowanej wartości księgowej netto rzeczowych środków trwałych uwzględnia się wartość planowanych nakładów inwestycyjnych w okresie od dnia 1 maja 2004 r. do dnia 31 grudnia 2007 r., jeżeli koszty związane z dokończeniem rozpoczętej inwestycji będą niższe od kosztów powstałych w wyniku zaniechania jej kontynuowania – w przypadku wytwórcy, który do dnia zawarcia umowy rozwiązującej nie oddał do użytku jednostki wytwórczej objętej umową długoterminową.

3. Sumę, oznaczoną symbolem „SD”, o której mowa w ust. 1, oblicza się według wzoru:

$$SD = \sum_j \left[\frac{Wdk_j}{(1+r)^j} \right]$$

gdzie poszczególne symbole oznaczają:

j – kolejne lata począwszy od roku 2007 do ostatniego roku okresu korygowania,

Wdk_j – wartość wyniku finansowego netto z działalności operacyjnej wytwórcy, skorygowanego o amortyzację, dostępnego do obsługi zainwestowanego kapitału własnego i obcego dla roku kalendarzowego „j”, przy czym wartość wyniku finansowego netto dla roku, w którym wygasa najdłuższa umowa długoterminowa danego wytwórcy, jest pomniejszona proporcjonalnie do ilości dni obowiązywania tej umowy w tym roku, obliczaną w sposób określony w ust. 4,

r – stopę dyskonta równą wielkości średnioważonego kosztu kapitału,

t – liczbę lat między rokiem 2007 a rokiem „j”.

4. Wartość wyniku finansowego, oznaczonego symbolem „ Wdk_j ”, o którym mowa w ust. 3, oblicza się według wzoru:

$$Wdk_j = (D_j - K_j) \times (1 - T_j) + A_j$$

gdzie poszczególne symbole oznaczają:

D_j – przychody ze sprzedaży energii elektrycznej, rezerw mocy i usług systemowych na rynku konkurencyjnym,

K_j – koszty działalności operacyjnej związanej ze sprzedażą energii elektrycznej, rezerw mocy i usług systemowych,

T_j – obowiązującą w danym roku stawkę podatku dochodowego od osób prawnych; w przypadku gdy różnica przychodów ze sprzedaży energii elektrycznej, rezerw mocy i usług systemowych na rynku konkurencyjnym i kosztów działalności operacyjnej związanej ze sprzedażą energii elektrycznej, rezerw mocy i usług systemowych, pomniejszoną o koszty finansowe wynikające z zobowiązań związanych z umowami długoterminowymi oraz koszty finansowe konieczne do poniesienia ze względu na utrzymanie płynności finansowej jest ujemna, to należy przyjąć stawkę podatku dochodowego od osób prawnych równą zero,

A_j – amortyzację w odniesieniu do rzeczowych środków trwałych związanych z wytwarzaniem energii elektrycznej, o których mowa w symbolu „N”, obliczaną zgodnie z przepisami ustawy, o której mowa w art. 20 ust. 2, dla roku kalendarzowego „j”, przy czym wartość

amortyzacji dla roku, w którym wygasa najdłuższa umowa długoterminowa danego wytwórcy pomniejsza się proporcjonalnie do ilości dni obowiązywania tej umowy w tym roku.

5. Wartość aktywów, oznaczoną symbolem „R”, o której mowa w ust. 1, oblicza się według wzoru:

$$R = \left(Nk - \sum_j A_j \right) / (1 + r)^{t_1}$$

gdzie poszczególne symbole oznaczają:

Nk – wartość księgową netto rzeczowych środków trwałych i środków trwałych w budowie na koniec 2004 r. pomniejszoną o odpisy amortyzacyjne z lat 2005-2006,

j – kolejne lata począwszy od roku 2007 do ostatniego roku okresu korygowania,

A_j – amortyzację, o której mowa w ust. 4,

r – stopę dyskonta równą wielkości średnioważonego kosztu kapitału,

t₁ – liczbę lat między rokiem 2007 a ostatnim rokiem okresu korygowania.

Art. 29. 1. Wytwórca będący stroną umowy rozwiązującej przekazuje Prezesowi URE, w terminie do dnia 30 czerwca danego roku kalendarzowego, dane niezbędne do obliczenia korekt, o których mowa w art. 30 ust. 1 i art. 31 ust. 1, dotyczące:

- 1) wartości wyniku finansowego, oznaczonego symbolem „Wdk_j”, o którym mowa w art. 28 ust. 3,
 - 2) wielkości sprzedaży energii elektrycznej oraz wysokości cen za tę energię,
 - 3) wytwarzania energii elektrycznej oraz kosztów jej wytwarzania
- za rok kalendarzowy poprzedzający rok, w którym dane są przekazywane.

2. Jeżeli wytwórca będący stroną umowy rozwiązującej wchodzi w skład grupy kapitałowej, do przekazywania danych, o których mowa w ust. 1, są obowiązane także, wchodzące w skład tej grupy, inne podmioty wykonujące działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania energii elektrycznej.

3. Prezes URE, do dnia 31 marca każdego roku kalendarzowego, informuje wytwórców i inne podmioty wchodzące w skład grupy kapitałowej o szczegółowym zakresie i sposobie przekazania danych, o których mowa w ust. 1.

4. Wytwórcy i inne podmioty, o których mowa w ust. 2, są obowiązane przekazać Prezesowi URE, na jego żądanie, informacje i dane niezbędne do dokonania obliczeń korekt, o których mowa w art. 30 ust. 1 i art. 31 ust. 1, z zachowaniem przepisów o ochronie informacji prawnie chronionych.

Art. 30. 1. Prezes URE, do dnia 31 lipca każdego roku kalendarzowego „i”, w drodze decyzji administracyjnej, ustala dla wytwórcy wysokość korekty rocznej kosztów osieroconych, oznaczoną symbolem ΔKO_{i-1} , dla roku poprzedzającego dany rok kalendarzowy, według wzoru:

$$\Delta KO_{i-1} = KO_{r_{i-1}} \times \prod_{j=2007}^{i-1} (1 + s_j) - \Delta Wdk_{i-1} - KO_{f_{i-1}}$$

gdzie poszczególne symbole oznaczają:

- $KO_{r_{i-1}}$ – kwotę kosztów osieroconych dla danego wytwórcy określoną w załączniku nr 3 do ustawy, dla roku poprzedzającego dany rok kalendarzowy „i”,
- i – rok, w którym jest obliczana korekta roczna kosztów osieroconych,
- j – kolejne lata między rokiem 2007 a rokiem poprzedzającym dany rok kalendarzowy „i”,
- s_j – stopę aktualizacji, o której mowa w art. 18 ust. 2,

ΔWdk_{i-1} – różnicę między rzeczywistą wartością wyniku finansowego netto z działalności operacyjnej, skorygowanego o amortyzację, dostępnego do obsługi zainwestowanego kapitału własnego i obcego dla roku poprzedzającego dany rok kalendarzowy „i”, w którym jest obliczana korekta roczna kosztów osieroconych, a prognozowaną wartością tego wyniku dla roku poprzedzającego dany rok kalendarzowy „i”, w którym jest obliczana ta korekta, określoną w załączniku nr 5 do ustawy,

$KO_{f_{i-1}}$ – wypłaconą wytwórcy kwotę zaliczek na poczet kosztów osieroconych w roku poprzedzającym dany rok kalendarzowy „i”.

2. Prezes URE niezwłocznie pisemnie informuje Zarządcę Rozliczeń S.A. o wysokości korekty, o której mowa w ust. 1.

3. Przepis art. 25 stosuje się odpowiednio, w przypadku odwołania od decyzji, o której mowa w ust. 1.

Art. 31. 1. Prezes URE, do dnia 31 sierpnia roku „i” następującego po zakończeniu okresu korygowania, w drodze decyzji administracyjnej, ustala dla wytwórcy wysokość korekty końcowej kosztów osieroconych, oznaczonej symbolem „ KK_{i-1} ”, według wzoru:

$$KK_{i-1} = \left\{ KOn - \sum_{j=2007}^{i-1} \left[\frac{KO_{wj}}{\prod_{j=2007}^{i-1} (1 + s_j)} \right] \right\} \times \prod_{j=2007}^{i-1} (1 + s_j)$$

gdzie poszczególne symbole oznaczają:

KOn – należną kwotę kosztów osieroconych obliczaną w sposób określony w ust. 2,

j – kolejne lata kalendarzowe między rokiem 2007 a ostatnim rokiem okresu korygowania,

KO_{wj} – sumę rat zaliczek wypłaconych wytwórcy w danym roku „j” i kwoty korekty rocznej wypłaconej albo zwróconej przez wytwórcę Zarządcy Rozliczeń S.A. w danym roku „j”,

s_j – stopę aktualizacji, o której mowa w art. 18 ust. 2.

2. Należną kwotę kosztów osieroconych, oznaczoną symbolem „KOn”, o której mowa w ust. 1, oblicza się według wzoru:

$$KOn = N_w - \sum_{j=2007}^{i-1} \left[\frac{Wdkw_j}{(1+r_1)^{j-2006}} \right] - R - P - \sum_{j=2007}^{i-1} \left[\frac{|M_j|}{\prod_{j=2007}^{i-1} (1+s_j)} \right]$$

gdzie poszczególne symbole oznaczają:

N_w – zaktualizowaną wartość księgową netto rzeczowych środków trwałych i środków trwałych w budowie, o której mowa w art. 28, skorygowaną o różnicę między planowaną wartością nakładów inwestycyjnych rozpoczętych przed dniem 1 maja 2004 r. i kontynuowanych po tym dniu do dnia 31 grudnia 2007 r. a rzeczywiście poniesioną wartością tych nakładów do dnia 31 grudnia 2007 r.,

$Wdkw_j$ – rzeczywistą wartość wyniku finansowego netto na działalności operacyjnej, skorygowanego o amortyzację, dostępnego do obsługi zainwestowanego kapitału własnego i obcego w okresie korygowania, obliczoną w sposób określony w art. 28 ust. 4,

r_1 – stopę dyskonta równą wielkości średnioważonego kosztu kapitału, określoną w załączniku nr 6 do ustawy,

R – wartość aktywów danego wytwórcy po zakończeniu okresu korygowania, obliczaną w sposób określony w art. 28 ust. 5,

P – wielkość, o której mowa w art. 28 ust. 1,

j – kolejne lata kalendarzowe między rokiem 2007 a ostatnim rokiem okresu korygowania,

M_j – kwotę zmniejszenia lub zwiększenia wysokości korekty rocznej kosztów osieroconych, o której mowa w art. 37 ust. 3,

s_j – stopę aktualizacji, o której mowa w art. 18 ust. 2.

3. Przepisy art. 30 ust. 2 stosuje się do wysokości korekty, o której mowa w ust. 1.

4. Przepisy art. 25 stosuje się odpowiednio, w przypadku odwołania od decyzji, o której mowa w ust. 1.

Art. 32. 1. W przypadku gdy wytwórca, który zawarł umowę rozwiązującą, wchodzi w skład grupy kapitałowej:

- 1) w kalkulacji kosztów osieroconych uwzględnia się wielkości oznaczone symbolami „N”, „SD”, „R” i „P”, o których mowa w art. 28 ust. 1, w odniesieniu do każdego wytwórcy oraz podmiotu wchodzącego w skład grupy kapitałowej i wykonującego działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania energii elektrycznej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
- 2) wysokość korekt, o których mowa w art. 30 ust. 1 i art. 31 ust. 1, koryguje się o dodatnie wyniki finansowe netto z działalności operacyjnej podmiotu wchodzącego w skład grupy kapitałowej i wykonującego działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania energii elektrycznej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

2. W przypadku gdy korekty, o których mowa w art. 30 ust. 1 i art. 31 ust. 1, dla wytwórców wchodzących w skład grupy kapitałowej są dodatnie, dodatnie wyniki finansowe netto z działalności operacyjnej pomniejszają wysokość korekty, o której mowa w art. 30 ust. 1, proporcjonalnie do udziału kwoty maksymalnej kosztów osieroconych ustalonej dla danego wytwórcy w sumie kwot maksymalnych tych kosztów wszystkich wytwórców wchodzących w skład tej grupy.

Art. 33. 1. Obliczając korekty, o których mowa w art. 30 ust. 1 i art. 31 ust. 1, uwzględnia się tylko jednostki wytwórcze wymienione w załączniku nr 7 do ustawy.

2. W przypadku gdy korekta, o której mowa w art. 30 ust. 1 lub w art. 31 ust. 1, jest dokonywana za okres obejmujący niepełny rok

kalendaryzowy, do jej obliczania przyjmuje się ułamkową część wielkości określonych dla danego roku w załącznikach nr 3 i 5 do ustawy, równą stosunkowi liczby dni, za które jest obliczana ta korekta w danym roku i liczby dni w tym roku.

Art. 34. 1. W przypadku gdy wysokość korekty, ustalona w decyzji, o której mowa w:

1) art. 30 ust. 1, jest:

a) dodatnia – Zarządca Rozliczeń S.A. wypłaca wytwórcy kwotę korekty rocznej kosztów osieroconych,

b) ujemna – wytwórca zwraca Zarządcy Rozliczeń S.A., na rachunek opłaty przejściowej, kwotę korekty rocznej kosztów osieroconych

– w terminie do dnia 30 września każdego roku;

2) art. 31 ust. 1, jest:

a) dodatnia – Zarządca Rozliczeń S.A. wypłaca wytwórcy kwotę korekty końcowej kosztów osieroconych,

b) ujemna – wytwórca zwraca Zarządcy Rozliczeń S.A., na rachunek opłaty przejściowej, kwotę korekty końcowej kosztów osieroconych

– w terminie do dnia 31 grudnia roku następującego po zakończeniu okresu korygowania.

2. Suma zwracanych przez wytwórcę kwot korekt rocznych oraz końcowych kosztów osieroconych, o których mowa w ust. 1 pkt 1 lit. b i pkt 2 lit. b, nie może przekroczyć sumy środków finansowych wypłaconych temu wytwórcy na pokrycie jego kosztów osieroconych.

Art. 35. 1. Jeżeli wypłacone wytwórcy, stosownie do art. 26 ust. 2, kwoty zaliczki za dany rok „i” przewyższają należną za dany rok „i” kwotę kosztów osieroconych, to wytwórca zwraca Zarządcy Rozliczeń S.A. kwotę równą różnicy między kwotą wypłaconej za dany rok „i” zaliczki, a należną za dany rok „i” kwotą kosztów osieroconych, obliczoną jako kwota korekty rocznej

kosztów osieroconych powiększona o wypłacone kwoty zaliczki za rok, za który jest dokonywana korekta, powiększoną o odsetki, zgodnie z ust. 2.

2. W przypadku gdy różnica, o której mowa w ust. 1, wynosi:

1) mniej niż 15% kwoty wypłaconej za dany rok zaliczki – odsetek nie nalicza się;

2) nie mniej niż 15% i nie więcej niż 50% kwoty wypłaconej za dany rok zaliczki – Prezes URE nalicza odsetki w wysokości równej odsetkom naliczanym jak dla zaległości podatkowych;

3) więcej niż 50% kwoty wypłaconej za dany rok zaliczki – Prezes URE nalicza odsetki w wysokości równej podwójnym odsetkom naliczanym jak dla zaległości podatkowych.

3. Odsetki, o których mowa w ust. 2 pkt 2 i 3, nalicza się od dnia, w którym wytwórca otrzymał pierwszą ratę zaliczki na dany rok.

4. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, Prezes URE, w drodze decyzji administracyjnej, ustala wysokość środków wraz z odsetkami, jakie jest obowiązany zwrócić wytwórca.

5. Wytwórca dokonuje zwrotu środków w wysokości określonej w decyzji, o której mowa w ust. 4, na rachunek opłaty przejściowej, w terminie 14 dni od dnia otrzymania tej decyzji.

6. Przepisy art. 25 stosuje się odpowiednio, w przypadku odwołania od decyzji, o której mowa w ust. 4.

Art. 36. 1. Wytwórca będący stroną umowy rozwiązującej, któremu w okresie korygowania wygasła koncesja na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania energii elektrycznej i nie wystąpił o przedłużenie jej ważności w trybie określonym w art. 39 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne albo wytwórcy temu cofnięto koncesję na wykonywanie tej działalności:

- 1) nie otrzymuje środków na pokrycie kosztów osieroconych;
 - 2) w przypadku otrzymywania środków, o których mowa w art. 22 ust. 1, jest obowiązany niezwłocznie zwrócić te środki na rachunek opłaty przejściowej pomniejszając je o wysokość środków zwróconych do Zarządcy Rozliczeń S.A. zgodnie z art. 34 ust. 1 pkt 1 lit. b.
2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, Prezes URE, w drodze decyzji administracyjnej, ustala wysokość środków, jakie jest obowiązany zwrócić wytwórca.
3. Prezes URE niezwłocznie:
- 1) powiadamia Zarządcę Rozliczeń S.A. o wygaśnięciu koncesji na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania energii elektrycznej, jeżeli wytwórca nie wystąpił o wydanie nowej koncesji, albo o cofnięciu wytwórcy koncesji w tym zakresie;
 - 2) przekazuje wytwórcy decyzję, o której mowa w ust. 2.
4. Wytwórca zwraca środki, o których mowa w ust. 1 pkt 2, na rachunek opłaty przejściowej, w terminie miesiąca od dnia otrzymania decyzji, o której mowa w ust. 2.

Art. 37. 1. W przypadku gdy:

- 1) wielkość sprzedaży energii elektrycznej przez wytwórcę będącego stroną umowy rozwiązującej w danym roku kalendarzowym jest mniejsza o ponad 20% od wielkości sprzedaży tej energii w roku poprzednim lub
- 2) koszty związane z wytwarzaniem energii elektrycznej poniesione przez wytwórcę będącego stroną umowy rozwiązującej w danym roku kalendarzowym są wyższe o ponad 20% od średnich kosztów innych przedsiębiorstw energetycznych wykonujących działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania energii elektrycznej

na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, o zbliżonych parametrach technicznych wytwarzania tej energii, w tym samym roku kalendarzowym, lub

3) średnia cena sprzedawanej energii elektrycznej przez wytwórcę w danym roku kalendarzowym jest niższa o ponad 5% od średniej ceny rynkowej liczonej dla przedsiębiorstw energetycznych wykonujących działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania energii elektrycznej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, o zbliżonych parametrach technicznych wytwarzania energii, w tym samym roku kalendarzowym

– Prezes URE występuje do tego wytwórcy o przedstawienie pisemnych wyjaśnień w tym zakresie.

2. Wyjaśnienia, o których mowa ust. 1, wytwórca przekazuje Prezesowi URE w ciągu 14 dni, od dnia otrzymania wystąpienia Prezesa URE.

3. Jeżeli Prezes URE na podstawie pisemnych wyjaśnień przedstawionych przez wytwórcę stwierdzi, że różnica, o której mowa w ust. 1, nie była spowodowana okolicznościami, za które wytwórca nie ponosi odpowiedzialności, niezwłocznie zawiadamia o tym pisemnie wytwórcę, a w najbliższej korekcie, o której mowa w art. 30 ust. 1, jeżeli jej wysokość jest:

- 1) dodatnia – pomniejsza należną kwotę tej korekty, albo
- 2) ujemna lub równa zero – powiększa należną kwotę tej korekty

– o kwotę do 25% kwoty kosztów osieroconych określonych w załączniku nr 3 do ustawy dla roku, którego dotyczyły różnice, o których mowa w ust. 1, uwzględniając stopień zaniżenia wartości wyniku finansowego netto z działalności operacyjnej, o którym mowa w art. 28 ust. 3, oraz rodzaj i wielkość ujemnych następstw dla tego wytwórcy.

Art. 38. 1. W przypadku gdy wytwórca będący stroną umowy rozwiązującej nie zwróci Zarządcy Rozliczeń S.A. kwot, o których mowa

w art. 34 ust. 1 pkt 1 lit. b i pkt 2 lit. b, w art. 35 ust. 4, w art. 36 ust. 2 oraz w art. 37 ust. 3 pkt 2, decyzja administracyjna Prezesa URE podlega wykonaniu w drodze egzekucji sądowej prowadzonej na zasadach i trybie określonym w ustawie z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego, po nadaniu przez sąd klauzuli wykonalności.

2. Z wnioskiem o nadanie klauzuli wykonalności występuje Zarządca Rozliczeń S.A.

Art. 39. 1. Wytwórca, który do dnia zawarcia umowy rozwiązującej nie oddał do użytku jednostki wytwórczej objętej umową długoterminową, składa do Prezesa URE wniosek o stwierdzenie spełnienia przez jednostkę wytwórczą warunków technicznych określonych w umowie rozwiązującej, której jest stroną, nie później niż w terminie 90 dni od dnia określonego dla tej jednostki w załączniku nr 1 do ustawy.

2. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, zawiera oznaczenie:

- 1) wytwórcy – jego firmę, siedzibę i adres;
- 2) jednostki wytwórczej objętej umową długoterminową.

3. Do wniosku, o którym mowa w ust. 1, należy dołączyć dokumenty potwierdzające oddanie jednostki wytwórczej do użytku i spełnienie przez tę jednostkę warunków technicznych określonych w umowie rozwiązującej.

4. Na żądanie Prezesa URE, wytwórca, który złożył wniosek, o którym mowa w ust. 1, przedstawia, w wyznaczonym terminie, dodatkowe informacje oraz dokumenty mające znaczenie dla stwierdzenia spełnienia przez jednostkę wytwórczą warunków technicznych określonych w umowie rozwiązującej.

5. Dokumenty, o których mowa w ust. 3 i 4, należy przedstawić w oryginałach lub kopiach poświadczonych przez notariusza albo adwokata lub radcę prawnego.

6. Jeżeli dokumenty, o których mowa w ust. 3 i 4, są sporządzone w języku obcym, należy przedłożyć także poświadczone przez

tłumacza przysięgłego tłumaczenie ich na język polski albo tłumaczenie tej części dokumentu, która stanowi dowód w sprawie.

Art. 40. 1. Prezes URE, w drodze decyzji administracyjnej:

- 1) stwierdza spełnienie przez jednostkę wytwórczą warunków technicznych określonych w umowie rozwiązującej albo
- 2) odmawia stwierdzenia spełnienia przez jednostkę wytwórczą warunków technicznych określonych w umowie rozwiązującej.

2. Przepisy art. 25 stosuje się odpowiednio, w przypadku odwołania od decyzji, o których mowa w ust. 1.

Art. 41. 1. Wytwórca, o którym mowa w art. 39 ust. 1, otrzymuje środki na pokrycie kosztów osieroconych, o których mowa w art. 22, na zasadach określonych w ustawie, jeżeli oddał jednostkę wytwórczą do użytku, a decyzja, o której mowa w art. 40 ust. 1 pkt 1, stała się ostateczna albo wyrok zmieniający decyzję, o której mowa w art. 40 ust. 1 pkt 2, przez stwierdzenie spełnienia przez jednostkę warunków technicznych, stał się prawomocny.

2. Zarządca Rozliczeń S.A. przekazuje wytwórcy, o którym mowa w art. 39 ust. 1, pierwszą ratę zaliczki, w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja, o której mowa w art. 40 ust. 1 pkt 1, stała się ostateczna albo wyrok zmieniający decyzję, o której mowa w art. 40 ust. 1 pkt 2, przez stwierdzenie spełnienia przez jednostkę warunków technicznych, stał się prawomocny.

3. Pierwszą ratę zaliczki wypłaca się w wysokości równej sumie rat przewidzianych do wypłaty za pełne kwartały od dnia następującego po dniu planowanym oddania jednostki wytwórczej do użytku, a określonym w załączniku nr 1 do ustawy, do dnia, w którym decyzja, o której mowa w art. 40 ust. 1 pkt 1, stała się ostateczna albo wyrok zmieniający decyzję, o której mowa w art. 40 ust. 1 pkt 2, przez stwierdzenie spełnienia przez jednostkę wytwórczą warunków technicznych, stał się prawomocny.

Art. 42. 1. Środki otrzymane przez wytwórcę od Zarządcy Rozliczeń S.A. na pokrycie kosztów osieroconych uznaje się za zwrot wydatków związanych z otrzymaniem, nabyciem albo wytworzeniem we własnym zakresie środków trwałych związanych z wytwarzaniem energii elektrycznej, od których dokonuje się odpisów amortyzacyjnych, zgodnie z art. 16a-16m ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych – w kwocie nieprzekraczającej sumy wartości początkowej tych środków trwałych pomniejszonej o odpisy amortyzacyjne dokonane zgodnie z art. 16a-16m ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych, ustalonej na dzień otrzymania poszczególnych zaliczek na pokrycie kosztów osieroconych.

2. Otrzymanie środków, o których mowa w ust. 1, nie ma wpływu na wysokość odpisów amortyzacyjnych od środków trwałych dokonanych, zgodnie z art. 16a–16m ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych, do dnia otrzymania poszczególnych zaliczek na pokrycie kosztów osieroconych. Odpisów z tytułu zużycia środków trwałych, o których mowa w ust. 1, nie uznaje się za koszt uzyskania przychodów od tej części ich wartości, która odpowiada kwocie otrzymanych przez wytwórcę środków na pokrycie kosztów osieroconych od miesiąca następującego po miesiącu otrzymania poszczególnych kwot zaliczek.

3. Kwotę zwrotu wydatków w odniesieniu do poszczególnych środków trwałych ustala się proporcjonalnie do ich wartości początkowej pomniejszonej o odpisy amortyzacyjne dokonane dla celów podatkowych na dzień otrzymania zaliczek.

4. Zwrot środków wraz z odsetkami dokonany przez wytwórców na rzecz Zarządcy Rozliczeń S.A. stanowi koszt uzyskania przychodów w rozumieniu ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych. Zwrot tych środków nie stanowi podstawy do dokonania korekty albo zmiany wysokości odpisów z tytułu zużycia środków trwałych, o których mowa w art. 1.

Art. 43. Roszczenia do Zarządcy Rozliczeń S.A. o przekazanie środków na pokrycie kosztów osieroconych, w tym wynikających z korekt tych kosztów, oraz roszczenia do wytwórców o zwrot środków przekazanych im na pokrycie kosztów osieroconych, o których mowa w art. 22, przedawniają się z upływem lat trzech.

Rozdział 6

Zasady funkcjonowania Zarządcy Rozliczeń S.A.

Art. 44. 1. Zarządca Rozliczeń Spółka Akcyjna może używać skrótu „Zarządca Rozliczeń S.A.”.

2. Siedzibą Zarządcy Rozliczeń S.A. jest miasto stołeczne Warszawa.

Art. 45. W zakresie nieuregulowanym niniejszą ustawą do Zarządcy Rozliczeń S.A. stosuje się przepisy ustawy z dnia 15 września 2000 r. – Kodeks spółek handlowych (Dz. U. Nr 94, poz. 1037, z późn. zm.⁴⁾).

Art. 46. 1. Przedmiotem działalności Zarządcy Rozliczeń S.A. jest:

- 1) gromadzenie środków pieniężnych na pokrycie kosztów osieroconych dla wytwórców, których umowy długoterminowe zostały rozwiązane na podstawie umowy rozwiązującej;
- 2) zarządzanie środkami pieniężnymi zgromadzonymi na rachunku opłaty przejściowej na zasadach określonych w ustawie;
- 3) przekazywanie wytwórcy, o którym mowa w pkt 1, środków na pokrycie jego kosztów osieroconych;
- 4) sporządzanie i przedstawianie pisemnych informacji i sprawozdań, o których mowa w:

a) art. 18 ust. 8 – Prezesowi URE,

b) art. 54 – ministrowi właściwemu do spraw gospodarki;

5) wykonywanie innych czynności określonych w ustawie.

2. Zysk Zarządcy Rozliczeń S.A. przeznaczona się wyłącznie na finansowanie działalności określonej w ust. 1.

Art. 47. 1. Operator obejmuje wszystkie akcje Zarządcy Rozliczeń S.A.

2. Akcje Zarządcy Rozliczeń S.A. mogą zostać pokryte wyłącznie wkładami pieniężnymi wniesionymi w całości przed jej zarejestrowaniem.

3. Akcje Zarządcy Rozliczeń S.A. są akcjami imiennymi i nie podlegają zamianie na akcje na okaziciela.

4. Przepisy ust. 1-3 stosuje się odpowiednio w przypadku podwyższenia kapitału zakładowego Zarządcy Rozliczeń S.A.

Art. 48. 1. Akcje Zarządcy Rozliczeń S.A. nie mogą być zbywane ani obciążane, z wyjątkiem nieodpłatnego ich przekazania na rzecz Skarbu Państwa.

2. Akcje Zarządcy Rozliczeń S.A. nie podlegają zajęciu w trybie przepisów ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. z 2005 r. Nr 229, poz. 1954 oraz z 2006 r. Nr 104, poz. 708 i 711, Nr 133, poz. 935, Nr 157, poz. 1119 i Nr 187, poz. 1381) oraz przepisów ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego.

3. Na akcjach Zarządcy Rozliczeń S.A. nie można ustanawiać zabezpieczenia zobowiązań podatkowych w trybie przepisów działu III rozdziału 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2005 r. Nr 8, poz 60, z późn. zm.⁵⁾).

Art. 49. Kapitał zakładowy Zarządcy Rozliczeń S.A. nie może być obniżany.

Art. 50. Zarządca Rozliczeń S.A. nie może emitować obligacji zamiennych albo obligacji z prawem pierwszeństwa.

Art. 51. 1. Środki zgromadzone przez Zarządcę Rozliczeń S.A. na rachunku opłaty przejściowej mogą być lokowane wyłącznie w:

- 1) obligacjach, bonach i innych papierach wartościowych emitowanych przez Skarb Państwa;
- 2) obligacjach i innych dłużnych papierach wartościowych, opiewających na świadczenia pieniężne, gwarantowanych lub poręczanych przez Skarb Państwa;
- 3) depozytach bankowych i bankowych papierach wartościowych, w walucie polskiej.

2. Termin wymagalności lokat, o których mowa w ust. 1, Zarządca Rozliczeń S.A. powinien dostosować do terminu wypłat kwot na pokrycie kosztów osieroconych.

Art. 52. 1. Rada nadzorcza Zarządcy Rozliczeń S.A. liczy pięciu członków, powoływanych i odwoływanych przez:

- 1) Walne Zgromadzenie – jednego członka;
- 2) ministra właściwego do spraw gospodarki – dwóch członków, w tym przewodniczącego;
- 3) ministra właściwego do spraw Skarbu Państwa – jednego członka;
- 4) ministra właściwego do spraw finansów publicznych – jednego członka.

2. Rada nadzorcza podejmuje uchwały bezwzględną większością głosów w obecności co najmniej trzech członków rady.

3. Rada nadzorcza uchwała regulamin określający tryb jej działania.

Art. 53. 1. Zarządca Rozliczeń S.A. nie może zostać połączony z inną spółką ani ulec podziałowi bądź przekształceniu.

2. Zarządca Rozliczeń S.A. może zostać rozwiązany uchwałą Walnego Zgromadzenia, podjętą nie wcześniej niż po spełnieniu w całości świadczeń na rzecz wytwórców w postaci przekazania środków na pokrycie kosztów osieroconych lub wygaśnięciu praw wytwórców do pokrycia kosztów osieroconych.

3. Po upływie okresu, o którym mowa w art. 21 ust. 1, ale nie wcześniej niż po spełnieniu w całości świadczeń na rzecz wytwórców w postaci przekazania środków na pokrycie kosztów osieroconych lub wygaśnięciu praw wytwórców do pokrycia kosztów osieroconych, Walne Zgromadzenie podejmuje uchwałę o rozwiązaniu spółki Zarządca Rozliczeń S.A.

4. Przepisu art. 459 ustawy z dnia 15 września 2000 r. – Kodeks spółek handlowych nie stosuje się do Zarządcy Rozliczeń S.A., z zastrzeżeniem ust. 2 i 3.

Art. 54. Zarządca Rozliczeń S.A. składa ministrowi właściwemu do spraw gospodarki corocznie, w terminie do końca pierwszego kwartału, sprawozdanie ze swojej działalności, w tym informacje o wpływach z opłaty przejściowej i stanie środków na rachunku opłaty przejściowej, kwotach wypłaconych wytwórcom na pokrycie kosztów osieroconych, kosztach działalności, bieżącym i planowanym zadłużeniu spółki oraz przedstawia na żądanie ministra właściwego do spraw gospodarki, informacje z zakresu swojej działalności.

Rozdział 7

Kary pieniężne

Art. 55. 1. Karze pieniężnej podlega wytwórca, który nie dopełnia obowiązku przekazywania danych, o którym mowa w art. 29 ust. 1 i 4, a także przekazuje niepełne lub nierzetelne dane, o które wystąpił Prezes URE.

2. Karę pieniężną wymierza Prezes URE, w drodze decyzji administracyjnej, do wysokości 10% kwoty kosztów osieroconych, określonej w załączniku nr 2 do ustawy dla danego wytwórcy.

3. Wpływy z tytułu kar pieniężnych są przekazywane na rachunek opłaty przejściowej.

Rozdział 8

Zmiany w przepisach obowiązujących

Art. 56. W ustawie z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz.U. z 2006 r. Nr 89, poz. 625, Nr 104, poz. 708, Nr 158, poz. 1123 i Nr 170, poz. 1217) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 31 w ust. 3 dodaje się pkt 5 i 6 w brzmieniu:

„5) stawkach opłaty przejściowej, o której mowa w ustawie z dnia ... o zasadach pokrywania kosztów powstałych u wytwórców w związku z przedterminowym rozwiązaniem umów długoterminowych sprzedaży mocy i energii elektrycznej (Dz. U. Nr ..., poz...);

6) zaktualizowanych kwotach kosztów osieroconych, o których mowa w ustawie wymienionej w pkt 5”;

2) w art. 45:

a) po ust. 1a dodaje się ust. 1b i 1c w brzmieniu:

„1b. Przepisów ust. 1a nie stosuje się od dnia powstania obowiązku uiszczania opłaty przejściowej, o której mowa w ustawie wymienionej w art. 31 ust. 3 pkt 5.

1c. W kosztach działalności przedsiębiorstw energetycznych zajmujących się przesyłaniem lub dystrybucją energii elektrycznej, o których mowa w ust. 1 pkt 1, uwzględnia się koszty pobierania

opłaty przejściowej, o której mowa w ustawie wymienionej w art. 31 ust. 3 pkt 5.”,

b) dodaje się ust. 6 w brzmieniu:

„6. Taryfy dla energii elektrycznej powinny uwzględniać, w odniesieniu do odbiorców, skutki wprowadzenia opłaty przejściowej, o której mowa w ustawie wymienionej w art. 31 ust. 3 pkt 5.”.

Rozdział 9

Przepisy dostosowujące i końcowe

Art. 57. 1. Przedsiębiorstwa energetyczne wykonujące działalność gospodarczą w zakresie przesyłania lub dystrybucji energii elektrycznej z pierwszym dniem miesiąca następującego po upływie 120 dni od dnia wejścia w życie ustawy zaprzestają pobierania opłaty przesyłowej w części wynikającej ze składnika wyrównawczego stawki systemowej określonego w przepisach wydanych na podstawie art. 46 ust. 3 i 4 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne.

2. W terminie 120 dni od dnia wejścia w życie ustawy, przedsiębiorstwa energetyczne wykonujące działalność gospodarczą w zakresie przesyłania lub dystrybucji energii elektrycznej dostosują taryfy, które będą stosowane od dnia, o którym mowa w ust. 1, do zasad określonych w ustawie.

3. Prezes URE może zażądać, aby przedsiębiorstwa energetyczne wykonujące działalność gospodarczą w zakresie przesyłania lub dystrybucji energii elektrycznej, w określonym terminie, nie krótszym niż 21 dni, przedłożyły do zatwierdzenia taryfy kalkulowane bez uwzględnienia kosztów

wymienionych w art. 45 ust. 1a ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne, które będą stosowane od dnia, o którym mowa w ust. 1.

4. Przepisy ust. 1 i 2 nie wyłączają obowiązku opracowywania taryf na zasadach i w trybie określonych w przepisach prawa energetycznego.

Art. 58. Informacje, o których mowa w art. 16 pkt 1 i 2, operator i płatnik opłaty przejściowej przedstawia po raz pierwszy Prezesowi URE, w terminie 30 dni od dnia wejścia w życie ustawy.

Art. 59. 1. W 2009 r. Prezes URE uwzględnia, przy obliczaniu kwoty korekty, o której mowa w art. 30 ust. 1, różnicę między prognozowaną wartością nakładów na środki trwałe, które ma ponieść wytwórca zgodnie z umową długoterminową w latach 2005-2007, związanych z wytwarzaniem energii elektrycznej, a rzeczywistą wartością nakładów na środki trwałe, które poniósł wytwórca zgodnie z umową długoterminową w tych latach związanych z wytwarzaniem energii elektrycznej.

2. Wtwórca będący stroną umowy rozwiązującej przekazuje Prezesowi URE, w terminie do dnia 30 czerwca 2009 r., dane dotyczące rzeczywistej wartości nakładów na środki trwałe, o których mowa w ust. 1.

Art. 60. W terminie 30 dni od dnia wejścia w życie ustawy operator zawiąże spółkę „Zarządca Rozliczeń S.A.”.

Art. 61. Ustawa wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem art. 24 i 30, które wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2008 r.

¹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2003 r. Nr 60, poz. 535, Nr 124, poz. 1152, Nr 139, poz. 1324 i Nr 229, poz. 2276, z 2004 r. Nr 96, poz. 959, Nr 145, poz. 1535, Nr 146, poz. 1546 i Nr 213, poz. 2155, z 2005 r. Nr 10, poz. 66, Nr 184, poz. 1539 i Nr 267, poz. 2252 oraz z 2006 r. Nr 157, poz. 1119 i Nr 208, poz. 1540.

- 2) Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2000 r. Nr 60, poz. 700 i 703, Nr 86, poz. 958, Nr 103, poz. 1100, Nr 117, poz. 1228 i Nr 122, poz. 1315 i 1324, z 2001 r. Nr 106, poz. 1150, Nr 110, poz. 1190 i Nr 125, poz. 1363, z 2002 r. Nr 25, poz. 253, Nr 74, poz. 676, Nr 93, poz. 820, Nr 141, poz. 1179, Nr 169, poz. 1384, Nr 199, poz. 1672, Nr 200, poz. 1684 i Nr 230, poz. 1922, z 2003 r. Nr 45, poz. 391, Nr 96, poz. 874, Nr 137, poz. 1302, Nr 180, poz. 1759, Nr 202, poz. 1957, Nr 217, poz. 2124 i Nr 223, poz. 2218, z 2004 r. Nr 6, poz. 39, Nr 29, poz. 257, Nr 54, poz. 535, Nr 93, poz. 894, Nr 121, poz. 1262, Nr 123, poz. 1291, Nr 146, poz. 1546, Nr 171, poz. 1800, Nr 210, poz. 2135 i Nr 254, poz. 2533, z 2005 r. Nr 25, poz. 202, Nr 57, poz. 491, Nr 78, poz. 684, Nr 143, poz. 1199, Nr 155, poz. 1298, Nr 169, poz. 1419 i 1420, Nr 179, poz. 1484, Nr 180, poz. 1495 i Nr 183, poz. 1538 oraz z 2006 r. Nr 94, poz. 651, Nr 107, poz. 723, Nr 136, poz. 970, Nr 157, poz. 1119, Nr 183, poz. 1353 i Nr 217, poz. 1589.
- 3) Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1965 r. Nr 15, poz. 113, z 1974 r. Nr 27, poz. 157 i Nr 39, poz. 231, z 1975 r. Nr 45, poz. 234, z 1982 r. Nr 11, poz. 82 i Nr 30, poz. 210, z 1983 r. Nr 5, poz. 33, z 1984 r. Nr 45, poz. 241 i 242, z 1985 r. Nr 20, poz. 86, z 1987 r. Nr 21, poz. 123, z 1988 r. Nr 41, poz. 324, z 1989 r. Nr 4, poz. 21 i Nr 33, poz. 175, z 1990 r. Nr 14, poz. 88, Nr 34, poz. 198, Nr 53, poz. 306, Nr 55, poz. 318 i Nr 79, poz. 464, z 1991 r. Nr 7, poz. 24, Nr 22, poz. 92 i Nr 115, poz. 496, z 1993 r. Nr 12, poz. 53, z 1994 r. Nr 105, poz. 509, z 1995 r. Nr 83, poz. 417, z 1996 r. Nr 24, poz. 110, Nr 43, poz. 189, Nr 73, poz. 350 i Nr 149, poz. 703, z 1997 r. Nr 43, poz. 270, Nr 54, poz. 348, Nr 75, poz. 471, Nr 102, poz. 643, Nr 117, poz. 752, Nr 121, poz. 769 i 770, Nr 133, poz. 882, Nr 139, poz. 934, Nr 140, poz. 940 i Nr 141, poz. 944, z 1998 r. Nr 106, poz. 668 i Nr 117, poz. 757, z 1999 r. Nr 52, poz. 532, z 2000 r. Nr 22, poz. 269 i 271, Nr 48, poz. 552 i 554, Nr 55, poz. 665, Nr 73, poz. 852, Nr 94, poz. 1037, Nr 114, poz. 1191 i 1193 i Nr 122, poz. 1314, 1319 i 1322, z 2001 r. Nr 4, poz. 27, Nr 49, poz. 508, Nr 63, poz. 635, Nr 98, poz. 1069, 1070 i 1071, Nr 123, poz. 1353, Nr 125, poz. 1368 i Nr 138, poz. 1546, z 2002 r. Nr 25, poz. 253, Nr 26, poz. 265, Nr 74, poz. 676, Nr 84, poz. 764, Nr 126, poz. 1069 i 1070, Nr 129, poz. 1102, Nr 153, poz. 1271, Nr 219, poz. 1849 i Nr 240, poz. 2058, z 2003 r. Nr 41, poz. 360, Nr 42, poz. 363, Nr 60, poz. 535, Nr 109, poz. 1035, Nr 119, poz. 1121, Nr 130, poz. 1188, Nr 139, poz. 1323, Nr 199, poz. 1939 i Nr 228, poz. 2255, z 2004 r. Nr 9, poz. 75, Nr 11, poz. 101, Nr 68, poz. 623, Nr 91, poz. 871, Nr 93, poz. 891, Nr 121, poz. 1264, Nr 162, poz. 1691, Nr 169, poz. 1783, Nr 172, poz. 1804, Nr 204, poz. 2091, Nr 210, poz. 2135, Nr 236, poz. 2356 i Nr 237, poz. 2384, z 2005 r. Nr 13, poz. 98, Nr 22, poz. 185, Nr 86, poz. 732, Nr 122, poz. 1024, Nr 143, poz. 1199, Nr 150, poz. 1239, Nr 167, poz. 1398, Nr 169, poz. 1413 i 1417, Nr 172, poz. 1438, Nr 178, poz. 1478, Nr 183, poz. 1538 i Nr 267, poz. 2258 oraz z 2006 r. Nr 12, poz. 66, Nr 66, poz. 466, Nr 104, poz. 708 i 711, Nr 186, poz. 1379 i Nr 208, poz. 1537 i 1540.
- 4) Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2001 r. Nr 102, poz. 1117, z 2003 r. Nr 49, poz. 408 i Nr 229, poz. 2276, z 2005 r. Nr 132, poz. 1108, Nr 183, poz. 1538 i Nr 184, poz. 1539 oraz z 2006 r. Nr 133, poz. 935 i Nr 208, poz. 1540.
- 5) Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2005 r. Nr 85, poz. 727, Nr 86, poz. 732 i Nr 143, poz. 1199 oraz z 2006 r. Nr 66, poz. 470, Nr 104, poz. 708, Nr 143, poz. 1199 i Nr 217, poz. 1590.

8/12/tg

Załączniki
do ustawy
z dnia

Załącznik nr 1

Wykaz wytwórców – stron umów długoterminowych sprzedaży mocy i energii elektrycznej, jednostek wytwórczych objętych tymi umowami oraz planowane daty oddania jednostek wytwórczych do użytku

Lp.	Nazwa wytwórcy (firma)	Umowa długoterminowa – data zawarcia i okres, na który została zawarta	Jednostka wytwórcza	Wskazanie, czy jednostki wytwórcze zostały oddane do użytku, a w przypadku jednostek wytwórczych nieoddanych – planowana data oddania do użytku
1.	Grupa Kapitałowa BOT – Górnictwo i Energetyka S.A. z siedzibą w Łodzi			
1.1.	Przedsiębiorstwo Elektrownia Opole S.A. z siedzibą w Brzeziu k.Opola	Umowa na dostawę mocy i energii elektrycznej z dnia 27 września 1996 r., zawarta na okres do dnia 31 grudnia 2012 r.	Bloki nr 1-4	Oddane do użytku
1.2.	Przedsiębiorstwo Elektrownia Turów S.A. z siedzibą w Bogatyni	Umowa na dostawę mocy i energii elektrycznej z dnia 26 sierpnia 1994 r., zawarta na okres do dnia 16 grudnia 2016 r.	Bloki nr 1-10	Oddano do użytku bloki nr 1-6 oraz 8-10; blok nr 7 – do likwidacji
2.	Południowy Koncern Energetyczny S.A. z siedzibą w Katowicach	Umowa na dostawę mocy i energii elektrycznej z dnia 12 kwietnia 1995 r., zawarta z Elektrownią Jaworzno III S.A. (obecnie Południowy Koncern Energetyczny S.A.), na okres do dnia 31 grudnia 2008 r. Umowa na dostawę mocy i energii elektrycznej z dnia 30 września 1996 r., zawarta z Elektrownią Łaziska S.A. (obecnie Południowy Koncern Energetyczny S.A.), na okres do dnia 31 grudnia 2011 r. Umowa na dostawę mocy i energii elektrycznej z dnia 18 grudnia 1996 r., zawarta z Elektrownią Siersza S.A. (obecnie Południowy Koncern	Bloki nr 1-6 Bloki nr 9-12 Bloki nr 6 i 7	Oddane do użytku Oddane do użytku Oddane do użytku

		<p>Energetyczny S.A.), na okres do dnia 31 grudnia 2012 r.</p> <p>Umowa na dostawę mocy i energii elektrycznej z dnia 27 czerwca 1996 r., zawarta z Elektrownią Siersza S.A. (obecnie Południowy Koncern Energetyczny S.A.), na okres do dnia 30 kwietnia 2008 r.</p> <p>Umowa na dostawę mocy i energii elektrycznej z dnia 12 września 1996 r., zawarta z Elektrownią Jaworzno III S.A. (obecnie Południowy Koncern Energetyczny S.A.), na okres do dnia 31 grudnia 2011 r.</p> <p>Umowa na dostawę energii elektrycznej z dnia 11 grudnia 1996 r., zawarta z EC Katowice S.A. (obecnie Południowy Koncern Energetyczny S.A.), na okres do dnia 31 grudnia 2011 r.</p>	<p>Bloki nr 3 i 6</p> <p>Bloki nr 1 i 2 El. Jaworzno II</p> <p>Blok ciepłowniczy</p>	<p>Oddane do użytku</p> <p>Oddane do użytku</p> <p>Oddany do użytku</p>
3.	Elektrownia Kozienice S.A. z siedzibą w Świerżach Górnych	Umowa na dostawę mocy i energii elektrycznej z dnia 12 września 1997 r., zawarta na okres do dnia 31 grudnia 2014 r.	Bloki nr 9 i 10	Oddane do użytku
4.	Zespół Elektrowni Dolna Odra S.A. z siedzibą w Nowym Czarnowie	<p>Umowa na dostawę mocy i energii elektrycznej z dnia 27 czerwca 1996 r., zawarta na okres do dnia 31 grudnia 2010 r.</p> <p>Umowa na dostawę mocy i energii elektrycznej z dnia 15 czerwca 1998 r., zawarta na okres do dnia 31 grudnia 2009 r.</p> <p>Umowa na dostawę mocy i energii elektrycznej z dnia 13 czerwca 1997 r., zawarta na okres do dnia 31 grudnia 2009 r.</p>	<p>Bloki nr 1 i 2</p> <p>Bloki nr 7 i 8</p> <p>Bloki nr 1 i 2 Elektrownia Pomorzany</p>	<p>Oddane do użytku</p> <p>Oddane do użytku</p> <p>Oddane do użytku</p>
5.	Grupa kapitałowa ZE PAK S.A. z siedzibą w Koninie			
5.1.	Przedsiębiorstwo Elektrownia Pątnów II Sp. z o.o. z siedzibą w Koninie	Umowa na dostawę mocy i energii elektrycznej z dnia 19 grudnia 1996 r., zawarta na okres do dnia 30 marca 2027 r.	Blok w Elektrowni Pątnów II	Do dnia 31 grudnia 2007 r.
6.	Elektrociepłownia Kraków S.A. z siedzibą w Krakowie	Umowa na dostawę energii elektrycznej z dnia 6 maja 1998 r., zawarta na okres do dnia 31 grudnia 2013 r.	Bloki nr 1-4	Oddane do użytku
7.	Elektrociepłownia Rzeszów S.A. z siedzibą w Rzeszowie	Umowa na dostawę energii elektrycznej z dnia 28 sierpnia 1998 r., zawarta na okres do dnia 30 czerwca 2012 r.	Blok gazowo-parowy	Oddany do użytku

8.	Elektrociepłownia Nowa Sarzyna Sp. z o.o. z siedzibą w Nowej Sarzynie	Umowa na dostawę energii elektrycznej z dnia 28 kwietnia 1997 r., zawarta na okres do dnia 1 czerwca 2020 r.	Blok parowo-gazowy	Oddany do użytku
9.	Elektrociepłownia Lublin-Wrotków Sp. z o.o. z siedzibą w Lublinie	Umowa na dostawę energii elektrycznej z dnia 15 lipca 1997 r., zawarta na okres do dnia 11 kwietnia 2010 r.	Blok gazowo-parowy	Oddany do użytku
10.	Elektrociepłownia Chorzów ELCHO S.A. z siedzibą w Chorzowie	Umowa na dostawę energii elektrycznej z dnia 30 grudnia 1998 r., zawarta na okres do dnia 31 października 2023 r.	Bloki nr 1 i 2	Oddane do użytku
11.	Elektrociepłownia Zielona Góra S.A. z siedzibą w Zielonej Górze	Umowa na dostawę energii elektrycznej z dnia 24 lipca 1998 r., zawarta na okres do dnia 1 lipca 2024 r.	Blok gazowo-parowy	Oddany do użytku

Maksymalne wysokości kosztów osieroconych dla poszczególnych wytwórców (w tys. zł na dzień 1 stycznia 2007 r.)

Lp.	Nazwa wytwórcy	Maksymalna wysokość kosztów osieroconych
1.	Grupa Kapitałowa BOT Górnictwo i Energetyka S.A., w tym:	4 536 851
	1.1. Elektrownia Opole S.A.	1 965 700
	1.2. Elektrownia Turów S.A.	2 571 151
2.	Południowy Koncern Energetyczny S.A.	1 479 745
3.	Elektrownia Kozienice S.A.	623 612
4.	Zespół Elektrowni Dolna Odra S.A.	633 496
5.	Grupa Kapitałowa ZE PAK S.A., w tym:	1 377 880
	5.1. Przedsiębiorstwo Elektrownia Pątnów II Sp. z o.o.	1 377 880
6.	Elektrociepłownia Kraków S.A.	0
7.	Elektrociepłownia Rzeszów S.A.	297 415
8.	Elektrociepłownia Nowa Sarzyna Sp. z o.o.	777 535
9.	Elektrociepłownia Lublin-Wrotków Sp. z o.o.	425 263
10.	Elektrociepłownia Chorzów ELCHO S.A.	888 581
11.	Elektrociepłownia Zielona Góra S.A.	464 297
	Razem (KOM)	11 504 675

Załącznik nr 3

Kwota kosztów osieroconych dla danego roku dla wyniku finansowego prognozowanego w załączniku nr 5 (w tys. zł na dzień 1 stycznia 2007 r.)										
wytwórca	2007	2008	2009	2010	2011	2012	2013	2014	2015	2016
<i>BOT Elektrownia Opole S.A.</i>	603 205,309	548 183,943	521 253,617	57 668,363	51 606,681	48 310,086	43 280,930	36 880,388	29 414,237	25 896,225
<i>BOT Elektrownia Turów S.A.</i>	501 255,794	464 219,192	410 284,373	235 231,718	210 505,857	197 058,908	176 544,761	150 436,679	119 981,929	105 631,808
Południowy Koncern Energetyczny S.A.	583 036,566	256 143,829	267 781,155	140 817,527	124 781,944	107 184,262				
Elektrownia Kozienice S.A.	215 639,991	124 176,213	89 279,380	59 127,925	52 215,511	38 073,428	23 499,482	21 599,692		
Zespół Elektrowni Dolna Odra S.A.	180 806,939	168 429,907	148 760,168	135 499,132						
ZE PAK – Pątnów II		196 172,714	191 068,636	89 323,042	88 016,216	87 759,544	80 582,367	71 181,899	69 909,605	68 161,682
Elektrociepłownia Rzeszów S.A.	85 448,657	79 642,022	56 309,104	26 818,959	24 737,569	24 458,812				
Elektrociepłownia Nowa Sarzyna Sp. z o.o.	89 110,269	85 077,241	71 776,063	96 880,628	89 297,053	89 272,643	89 263,767	73 676,919	15 538,576	15 528,295
Elektrociepłownia Lublin-Wrotków Sp. z o.o.	156 920,333	141 231,594	127 111,400	0,000						
Elektrociepłownia Chorzów ELCHO Sp. z o.o.	155 416,528	158 968,718	159 492,922	55 215,003	55 215,003	50 774,255	47 190,220	42 463,316	41 596,881	27 849,208
Elektrociepłownia Zielona Góra S.A.	91 023,105	84 419,651	70 125,887	31 387,128	30 232,063	28 009,753	27 111,872	27 111,872	27 111,872	26 001,421
	2017	2018	2019	2020	2021	2022	2023	2024	2025	
<i>BOT Elektrownia Opole S.A.</i>										
<i>BOT Elektrownia Turów S.A.</i>										
Południowy Koncern Energetyczny S.A.										
Elektrownia Kozienice S.A.										
Zespół Elektrowni Dolna Odra S.A.										
ZE PAK – Pątnów II	68 063,744	50 547,843	49 725,642	47 826,365	45 581,830	43 936,102	43 340,831	43 340,831	43 340,831	
Elektrociepłownia Rzeszów S.A.										
Elektrociepłownia Nowa Sarzyna Sp. z o.o.	15 528,295	15 528,295	15 528,295	15 528,295						
Elektrociepłownia Lublin-Wrotków Sp. z o.o.										
Elektrociepłownia Chorzów ELCHO Sp. z o.o.	21 308,109	21 308,109	19 326,188	8 114,193	8 114,193	8 114,193	8 114,193			
Elektrociepłownia Zielona Góra S.A.	17 711,729	3 033,575	182,237	182,237	182,237	182,237	182,237	106,305		

Kwoty zaliczek na poczet kosztów osieroconych na rok 2007 i 2008 (w tys. zł)

	2007				2008			
	I kwartał	II kwartał	III kwartał	IV kwartał	I kwartał	II kwartał	III kwartał	IV kwartał
<i>BOT Elektrownia Opole S.A.</i>	150 801,327	150 801,327	150 801,327	150 801,327	137 045,986	137 045,986	137 045,986	137 045,986
<i>BOT Elektrownia Turów S.A.</i>	125 313,949	125 313,949	125 313,949	125 313,949	116 054,798	116 054,798	116 054,798	116 054,798
Południowy Koncern Energetyczny S.A.	145 759,141	145 759,141	145 759,141	145 759,141	64 035,957	64 035,957	64 035,957	64 035,957
Elektrownia Kozienice S.A.	53 909,998	53 909,998	53 909,998	53 909,998	31 044,053	31 044,053	31 044,053	31 044,053
Zespół Elektrowni Dolna Odra S.A.	45 201,735	45 201,735	45 201,735	45 201,735	42 107,477	42 107,477	42 107,477	42 107,477
ZE PAK – Pątnów II					49 043,178	49 043,178	49 043,178	49 043,178
Elektrociepłownia Rzeszów S.A.	21 362,164	21 362,164	21 362,164	21 362,164	19 910,505	19 910,505	19 910,505	19 910,505
Elektrociepłownia Nowa Sarzyna Sp. z o.o.	22 277,567	22 277,567	22 277,567	22 277,567	21 269,310	21 269,310	21 269,310	21 269,310
Elektrociepłownia Lublin-Wrotków Sp. z o.o.	39 230,083	39 230,083	39 230,083	39 230,083		35 307,899	35 307,899	35 307,899
Elektrociepłownia Chorzów ELCHO Sp. z o.o.	38 854,132	38 854,132	38 854,132	38 854,132	39 742,179	39 742,179	39 742,179	39 742,179
Elektrociepłownia Zielona Góra S.A.	22 755,776	22 755,776	22 755,776	22 755,776	21 104,913	21 104,913	21 104,913	21 104,913

Załącznik nr 5

Prognozowana wartość wyniku finansowego netto z działalności operacyjnej, skorygowanego o amortyzację, dostępnego do obsługi zainwestowanego kapitału własnego i obcego (w tys. zł)

	2007	2008	2009	2010	2011	2012	2013	2014	2015	2016
<i>BOT– Górnictwo i Energetyka S.A.</i>										
<i>BOT Elektrownia Opole S.A.</i>	-28 257,951	59 301,491	185 752,148	214 451,311	218 917,948	223 664,920	226 534,314	224 715,049	223 265,392	162 955,300
<i>BOT Elektrownia Turów S.A.</i>	79 479,923	189 565,070	394 069,269	426 475,385	452 251,799	462 139,343	407 742,938	371 037,301	374 878,990	355 697,721
Południowy Koncern Energetyczny S.A.	-289 390,775	-901,991	370 541,160	420 963,418	432 550,505	434 549,272				
Elektrownia Kozienice S.A.	-119 235,835	-31 827,591	122 668,817	126 140,920	127 820,861	128 071,407	129 014,305	131 550,927		
Zespół Elektrowni Dolna Odra S.A.	-49 592,843	49 316,763	104 626,711	110 536,221						
ZE PAK S.A.										
<i>Państw II</i>	0,000	88 936,254	126 612,212	133 392,309	137 697,925	141 779,936	140 764,284	148 433,744	146 148,018	139 421,893
Elektrociepłownia Kraków S.A.	29 427,103	35 618,349	55 011,633	56 816,237	58 248,102	59 715,572	61 219,515			
Elektrociepłownia Rzeszów S.A.	-49 650,991	-48 507,746	-30 437,427	-42 130,526	-38 371,129	-36 562,323				
Elektrociepłownia Nowa Sarzyna Sp. z o.o.	-73 877,168	-74 963,402	-68 474,267	-77 570,428	-71 749,599	-69 929,873	-68 066,107	-66 157,255	-64 202,251	-62 199,998
Elektrociepłownia Lublin-Wrotków Sp. z o.o.	-96 688,164	-102 761,997	-65 464,957	-90 677,860						
Elektrociepłownia Chorzów ELCHO Sp. z o.o.	12 357,010	19 036,805	37 559,782	39 342,714	40 360,502	41 403,732	42 473,025	43 569,017	44 692,362	45 843,726
Elektrociepłownia Zielona Góra S.A.	-26 788,101	-20 864,785	-2 892,650	-7 538,061	-1 733,553	-1 675,291	-1 615,797	-1 555,350	-1 494,034	840,834
	2017	2018	2019	2020	2021	2022	2023	2024	2025	
ZE PAK S.A.										
<i>Państw II</i>	151 406,953	148 922,045	138 175,815	151 356,803	157 516,419	163 526,343	161 129,161	167 288,734	163 287,199	
Elektrociepłownia Nowa Sarzyna Sp. z o.o.	-60 148,864	-58 048,062	-55 896,417	-53 692,725						
Elektrociepłownia Chorzów ELCHO Sp. z o.o.	47 023,793	45 930,340	46 296,213	43 714,914	44 769,577	45 850,464	46 958,215			
Elektrociepłownia Zielona Góra S.A.	943,127	1 046,664	976,583	1 062,191	1 148,517	1 235,448	1 322,859	1 392,285		

Stopa dyskonta

rok	2007	2008	2009	2010	2011	2012	2013	2014	2015	2016	2017	2018	2019	2020	2021	2022	2023	2024	2025
r_1	11,2	11,2	11,2	11,2	11,2	11,2	11,2	11,2	11,2	11,2	11,2	11,2	11,2	11,2	11,2	11,2	11,2	11,2	11,2

Wykaz jednostek wytwórczych uwzględnionych w kalkulacji kosztów osieroconych
wytwórców i uwzględniany w korektach kosztów osieroconych

Lp.	Jednostka wytwórcza
1.	BOT Górnictwo i Energetyka S.A.
1.1.	Elektrownia Opole S.A.
	Elektrownia Opole – bloki 1-4
1.2.	Elektrownia Bełchatów S.A.
	Elektrownia Bełchatów – 1-4
	Elektrownia Bełchatów – 5-12
1.3.	Elektrownia Turów S.A.
	Elektrownia Turów – bloki 1-3
	Elektrownia Turów – bloki 4-6
	Elektrownia Turów – bloki 7-10
2.	Zespół Elektrowni Pątnów-Adamów-Konin S.A.
	Elektrownia Konin – kolektor
	Elektrownia Pątnów II
	Elektrownia Konin – bloki 8, 9
	Elektrownia Adamów – bloki 1-5
	Elektrownia Pątnów – bloki 1-6
3.	Południowy Koncern Energetyczny S.A.
	Elektrownia Jaworzno II
	Blok 2
	JA II blok 3 [JW2 1-03]
	JA II układ kolekt. [JW2 1-01, 1-04, 1-06]
	Elektrownia Jaworzno III
	Elektrownia Jaworzno III – bloki 1,2,5,6 z IOS
	Elektrownia Jaworzno III – bloki 3,4 bez IOS
	Elektrownia Łagisza – bloki 6, 7
	Elektrownia Siersza – bloki 1, 2
	Elektrownia Siersza – bloki 3, 6
	Elektrownia Łaziska – bloki 1, 2
	Elektrownia Łaziska – bloki 9-12
	Elektrociepłownia Bielsko-Biała – Elektrociepłownia Bielsko-Północ w Czechowicach-Dziedzicach
	Elektrociepłownia Bielsko-Biała I
	Elektrociepłownia Katowice
	Elektrownia Halemba – bloki 1-4

	Elektrownia Blachownia
	Elektrownia Łagisza – bloki 1-5 bez IOS
	Elektrownia Siersza – bloki 4, 5 bez IOS
4.	Elektrownia Kozienice S.A.
	Elektrownia Kozienice – bloki 2, 4
	Elektrownia Kozienice – bloki 9, 10
	Elektrownia Kozienice – bloki 1, 8
	Elektrownia Kozienice – bloki 3, 5
	Elektrownia Kozienice – bloki 6, 7
5.	Zespół Elektrowni Dolna Odra S.A.
	Elektrownia Dolna Odra – bloki 1, 2
	Elektrownia Dolna Odra – Pomorzany 1, 2
	Elektrownia Dolna Odra – bloki 7, 8
	Elektrownia Dolna Odra – bloki 3, 4
	Elektrownia Dolna Odra – bloki 5, 6
	EC Szczecin
7.	Elektrociepłownia Kraków S.A.
	Elektrociepłownia Kraków – bloki 3,4
	Elektrociepłownia Kraków – bloki 1,2
8.	Elektrociepłownia Zielona Góra S.A.
	Elektrociepłownia Zielona Góra – część gazowa
	Elektrociepłownia Zielona Góra – część węglowa
9.	Elektrociepłownia Rzeszów
10.	Elektrociepłownia Nowa Sarzyna
11.	Elektrociepłownia Lublin-Wrotków
12.	Elektrociepłownia Chorzów ELCHO

9/12/tg

UZASADNIENIE

Zagadnienia ogólne

1. Wprowadzenie

Przedłożony projekt ustawy o zasadach pokrywania kosztów powstałych u wytwórców w związku z przedterminowym rozwiązaniem umów długoterminowych sprzedaży mocy i energii elektrycznej (zwany dalej „projektem” lub „ustawą”) stanowi realizację „Programu dla elektroenergetyki” przyjętego przez Radę Ministrów w dniu 28 marca 2006 r.

Projekt ustawy dotyczy tzw. kontraktów długoterminowych (określanych potocznie skrótem „KDT”), czyli długoterminowych umów sprzedaży mocy i energii elektrycznej (zwanymi dalej „umowami długoterminowymi” lub „KDT”), zawartych między wytwórcami energii elektrycznej (zwanymi dalej „wytwórcami” lub „przedsiębiorstwami”) i Polskimi Sieciami Elektroenergetycznymi S.A. („PSE S.A.”).

Projekt zawiera propozycje rozwiązań prawnych o zasadniczym znaczeniu dla kształtowania się w Polsce wolnego rynku obrotu energią elektryczną. Jego celem jest stworzenie ustawowych podstaw do rozwiązania umów długoterminowych na mocy dobrowolnych porozumień stron, wypłacania wytwórcom środków finansowych na pokrycie tzw. kosztów osieroconych, powstających po rozwiązaniu tych umów, oraz pozyskiwania tych środków. Działania te powinny przyczynić się w istotny sposób do powstania w Polsce wolnego rynku energii elektrycznej. Na takim rynku, w niedalekiej przyszłości, w wyniku konkurencji między wytwórcami, powinno dojść do poprawy efektywności działania wytwórców i innych podmiotów sektora energetycznego (w szczególności obniżenia kosztów ich działania), co z kolei powinno pozwolić na względne obniżenie cen energii elektrycznej w Polsce. Działania te są również zgodne z planami Unii Europejskiej („UE”), zmierzającymi do stworzenia w pełni zliberalizowanego rynku handlu energią elektryczną na całym obszarze UE.

Umowy długoterminowe, wraz z będącymi ich konsekwencją: taryfą hurtową PSE S.A. i taryfami detalicznymi spółek dystrybucyjnych, tworzą strukturę o charakterze *quasi* monopolistycznym. Rozwój konkurencyjnego rynku energii elektrycznej będzie utrudniony bez likwidacji takich struktur. Przejście od struktur mających swoje źródło w monopolach i rozwój konkurencyjnego rynku wiąże się z powstawaniem tzw. kosztów osieroconych (ang. *stranded costs*). Są to koszty wynikające z nakładów poniesionych przez podmioty będące monopolistami lub uczestniczące w monopolistycznych strukturach, których nie można pokryć przychodami ze sprzedaży towarów i usług (np. energii elektrycznej) po wprowadzeniu wolnego rynku. W Polsce umowy długoterminowe służą *de facto* pokrywaniu kosztów ponoszonych przez wytwórców energii elektrycznej w związku z dokonywaniem w przeszłości określonych nakładów inwestycyjnych. Nakłady te służyły głównie zwiększeniu mocy produkcyjnych przez unowocześnienie istniejących jednostek wytwórczych lub budowę nowych, a także wprowadzeniu ekologicznych technologii wytwarzania energii elektrycznej. Celem ustawy jest odejście od obecnej formy kontraktów długoterminowych i pokrywanie kosztów osieroconych występujących w związku z dalszym rozwojem konkurencyjnego rynku energii elektrycznej. Część z tych nakładów inwestycyjnych zostanie pokryta z przychodów uzyskiwanych na wolnym rynku, a pozostała część – jako koszty osierocone – będzie pokrywana na zasadach określonych w ustawie.

Powstawanie kosztów osieroconych wytwórców energii elektrycznej w wyniku zmian otoczenia gospodarczego i zmian prawno-regulacyjnych, zmierzających do liberalizacji rynku, nie jest wyłącznie problemem polskim. Wystąpił on w innych państwach – zarówno w krajach członkowskich UE, jak i w USA. Za aprobatą Komisji Europejskiej, problem zrekompensowania kosztów osieroconych rozwiązały już lub rozwiązują: Austria, Dania, Francja, Holandia, Wielka Brytania, Hiszpania i Portugalia. W tych krajach, z uwagi na wprowadzenie wolnego rynku i towarzyszącą mu zasadę swobodnego wyboru dostawcy energii elektrycznej przez odbiorcę dzięki dostępowi do sieci elektroenergetycznej (tzw. zasada TPA, ang. Third Party Access), konieczne było rozwiązanie podobnego problemu pokrywania kosztów osieroconych,

wynikających z utraty rynku zbytu funkcjonującego na zasadach monopolistycznych.

2. Geneza umów długoterminowych

W latach 90-tych ubiegłego wieku, w sektorze wytwarzania energii elektrycznej istniało wysokie zapotrzebowanie na kapitał inwestycyjny. Inwestycje miały służyć unowocześnieniu istniejących oraz budowie nowych jednostek wytwórczych, w celu zwiększenia bezpieczeństwa energetycznego kraju oraz ograniczenia negatywnego wpływu przestarzałych procesów wytwarzania energii elektrycznej na środowisko. Sytuacja finansowa wytwórców była jednak zbyt słaba, aby mogli oni samodzielnie, w oparciu o posiadany majątek, pozyskać tak duże finansowanie. W związku z tym zdecydowano o wprowadzeniu systemu umów długoterminowych, który miał umożliwić wytwórcom pozyskanie niezbędnych środków.

Wynikające z umów długoterminowych przyszłe wierzytelności wytwórców do PSE S.A. o zapłatę należności za dostarczaną energię elektryczną posłużyły do zabezpieczenia spłaty zadłużenia zaciągniętego przez wytwórców na realizację wspomnianych inwestycji. W większości przypadków zabezpieczenia te przybrały formę przelewu wierzytelności z umów długoterminowych na zabezpieczenie. System umów długoterminowych umożliwił wytwórcom pozyskanie znacznych środków bez konieczności bezpośredniego zaangażowania ich właściciela – Skarbu Państwa. Wytwórcy zaciągnęli kredyty na łączną kwotę ponad 20 mld zł. Do 2006 r. spłacona została już przez wytwórców ponad połowa zadłużenia.

W niektórych przypadkach kredytodawcy finansujący inwestycje nie posiadają na wierzytelnościach wytwórców wynikających z umów długoterminowych zabezpieczenia w ścisłym tego słowa znaczeniu. Jednakże umowy te nadal są przez kredytodawców traktowane jako zabezpieczenie w ekonomicznym rozumieniu tego słowa, tzn. przyszłe przychody z tytułu tej umowy stanowiły i stanowią dla kredytodawców ekonomiczną gwarancję spłaty zadłużenia. Takim sytuacjom zazwyczaj towarzyszyło ustanowienie na rzecz kredytodawców zabezpieczenia w sensie prawnym – gwarancji lub poręczenia

Skarbu Państwa. Udział państwa w zapewnieniu wytwórcom finansowania dotyczył trzech wytwórców, w tym największa pozycja dotyczy elektrowni finansowanej od początku jako inwestycja centralna. Wierzycielom tych wytwórców Skarb Państwa udzielił wspomnianych gwarancji lub poręczeń.

Umowy długoterminowe były elementem stabilizującym sektor wytwarzania energii w czasie transformacji ustrojowej. Pozwoliły one na pozyskanie finansowania dla najlepszych projektów inwestycyjnych. W przeważającej liczbie przypadków wspomniane inwestycje zostały już zrealizowane, co spowodowało zwiększenie bezpieczeństwa energetycznego kraju oraz, dzięki zastosowanym nowoczesnym technologiom, zmniejszenie emisji szkodliwych substancji do środowiska.

3. Negatywny wpływ umów długoterminowych na rynek energii elektrycznej w Polsce

W miarę liberalizacji rynku energii elektrycznej, system umów długoterminowych zaczął negatywnie wpływać na jego rozwój i na sposób funkcjonowania branży elektroenergetycznej, a pośrednio i całej polskiej gospodarki. Energia elektryczna objęta KDT jest w zasadzie wyłączona z obrotu na wolnym rynku. W ramach umów długoterminowych energia elektryczna kupowana jest bowiem przez jeden podmiot – PSE S.A. Stan taki oznacza, że polski rynek obrotu (pośrednictwa w obrocie) energią elektryczną jest zdominowany przez PSE S.A. Spółka ta skupuje większość energii dostępnej w kraju i następnie odsprzedaje ją zakładom energetycznym lub nielicznym dużym odbiorcom końcowym, na warunkach wynikających z taryfy hurtowej. Zakłady energetyczne dostarczają następnie energię elektryczną do odbiorców końcowych na warunkach wynikających z taryf detalicznych. Część kosztów wytwórców wynikających z nakładów poniesionych na realizację wspomnianych inwestycji, zawarta jest w cenie kupowanej od nich energii na podstawie umów długoterminowych. Pozostała część tych kosztów jest przenoszona na odbiorców końcowych w ramach kosztów przesyłu energii, w postaci składnika wyrównawczego stawki systemowej opłat przesyłowych. W konsekwencji, umowy długoterminowe powodują, oprócz ograniczenia wolnego rynku,

występowanie subsydiowania między różnymi rodzajami działalności, co ma także wpływ na zwiększanie cen energii.

Pomimo istnienia ekonomicznych i prawnych warunków pozwalających na ukształtowanie się w Polsce konkurencyjnego rynku obrotu energią elektryczną, rynek taki *de facto* nie istnieje. Trzeba bowiem pamiętać, że obok energii objętej umowami długoterminowymi, kilkanaście procent energii wytwarzanej w Polsce to podlegająca obowiązkowemu zakupowi energia elektryczna wytwarzana przez elektrociepłownie w skojarzeniu z wytwarzaniem ciepła oraz energia wytwarzana ze źródeł odnawialnych.

Segment rynku, który można uznać za w pełni konkurencyjny, jest niewielki. Cen ukształtowanych w ramach obrotu tą częścią energii nie można więc uznawać za rynkowe w pełnym rozumieniu tego słowa. Utworzona w 1999 r. giełda energii także nie pełni istotnej roli, ponieważ wolumen energii, której dotyczą transakcje na niej zawierane, jest mały. Giełda energii jest więc obecnie miejscem dokonywania transakcji o niewielkim znaczeniu dla gospodarki kraju. Trudno zatem w ogóle mówić o rynkowej cenie energii elektrycznej w Polsce, skoro większość energii dostarczanej do odbiorców „pochodzi” z umów długoterminowych, a jej cena jest pochodną ceny ustalonej w tych umowach, nie zaś wynikiem oddziaływania sił podaży i popytu.

Ponieważ PSE S.A. są w Polsce dominującym pośrednikiem w hurtowym obrocie energią elektryczną, ważny w innych krajach sektor gospodarki – przedsiębiorstwa zajmujące się obrotem energią elektryczną – nie odgrywa w Polsce istotnej roli. Powód jest ten sam – zbyt mało energii elektrycznej pozostaje poza umowami długoterminowymi, aby przedsiębiorstwa te mogły rozwinąć swoją działalność.

Obowiązywanie umów długoterminowych ogranicza też w praktyce obowiązywanie zasady TPA. W myśl tej zasady, docelowo każdy odbiorca końcowy powinien mieć swobodę wyboru podmiotu, od którego kupuje energię, a przedsiębiorstwa energetyczne zajmujące się przesyłaniem lub dystrybucją energii są obowiązane zapewnić odbiorcom świadczenie usług przesyłowych na zasadzie równego traktowania w celu dostarczenia do niego energii elektrycznej zakupionej u wybranego sprzedawcy (art. 4 ust. 2 ustawy – Prawo

energetyczne). Obecnie w Polsce prawo do korzystania z tej zasady mają wszyscy odbiorcy końcowi niebędący gospodarstwami domowymi. Najpóźniej od dnia 1 lipca 2007 r. prawo to uzyskają wszyscy odbiorcy energii elektrycznej. Jednak w sytuacji dalszego obowiązywania umów długoterminowych, odbiorcy w praktyce nie będą mogli swobodnie wybrać podmiotu, od którego chcą kupić energię, np. jednego z wytwórców. Większość polskich wytwórców pozostaje bowiem stronami umów długoterminowych i sprzedają oni wytwarzaną przez siebie energię do PSE S.A. Ponieważ energia sprzedawana PSE S.A. stanowi duży udział energii wytwarzanej w Polsce, ograniczona jest ilość innej energii, którą odbiorcy mogliby swobodnie kupować np. wprost od wytwórców, korzystając z zasady TPA. W ten sposób korzystanie z zasady TPA jest w znacznym stopniu ograniczone.

4. Poprzednie próby rozwiązania problemu umów długoterminowych

Z przyczyn opisanych w pkt 3, od kilku lat starano się rozwiązać problem umów długoterminowych.

W latach 1998-1999 pojawiła się propozycja przeniesienia zobowiązań do zakupu energii na podstawie umów długoterminowych na zakłady energetyczne. Zaoponowali przeciwko temu kredytodawcy wytwórców, według których zakłady energetyczne nie posiadały zdolności do obsługi tak wysokich obciążeń finansowych, a konsolidacja spółek dystrybucyjnych została zahamowana.

Kolejną próbę, polegającą na propozycji wprowadzenia tzw. Systemu Opłat Kompensacyjnych („SOK”), podjęto w 2000 r. System ten miał polegać na odejściu od umów długoterminowych i wprowadzeniu rynkowych mechanizmów ustalania cen między wytwórcami a podmiotami kupującymi od nich energię, z jednoczesnym bieżącym wyrównywaniem różnic między przychodami wytwórców uzyskanymi w warunkach rynkowych a przychodami, jakie uzyskaliby w ramach umów długoterminowych. Propozycja ta nie została wdrożona z uwagi na brak odpowiednich rozstrzygnięć dla kwestii prawno-podatkowych, jakie się z nim wiązały.

Kolejną próbą podjętą w latach 2002-2004 był projekt ustawy o zasadach rekompensowania kosztów rozwiązania umów długoterminowych sprzedaży mocy i energii elektrycznej przygotowany przez ówczesne Ministerstwo Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z udziałem Ministerstwa Finansów, Ministerstwa Skarbu Państwa, Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Urzędu Regulacji Energetyki, Urzędu Komitetu Integracji Europejskiej, PSE S.A. oraz wybranych przez PSE S.A. doradców. Projekt ten w dniu 6 stycznia 2004 r. został przyjęty przez Radę Ministrów, a w dniu 6 lutego 2004 r. Prezes Rady Ministrów skierował ten projekt do Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej. Prace nad tym projektem nie zostały rozpoczęte w Sejmie z uwagi na brak uzgodnienia z Komisją Europejską zaproponowanych rozwiązań oraz sprzeciw wytwórców i ich kredytodawców wobec obligatoryjnego rozwiązania KDT z mocy ustawy.

W 2005 r. podjęta została kolejna nieudana próba rozwiązania KDT, która stanowiła modyfikację rozwiązania ustawowego przygotowanego w 2003 r. Projekt uwzględniał jednak część zastrzeżeń i wymagań KE dla programów pomocowych pokrywania kosztów osieroconych. Projekt zakładał dobrowolne przedterminowe rozwiązanie kontraktów przez umawiające się strony, a w zamian za to wytwórcy mieli uzyskać prawo do otrzymania kwoty na pokrycie swoich kosztów osieroconych ustalonych wg metodologii stosowanej i zalecanej przez Komisję Europejską (KE). Środki na pokrycie tych kosztów miały być pozyskane w drodze sekurytyzacji prawa do opłaty restrukturyzacyjnej, ponoszonej przez odbiorców końcowych energii elektrycznej. Opłata ta miała w części zastępować dotychczas ponoszone przez odbiorców opłaty za energię elektryczną. Projekt ustawy był przedmiotem prac Komisji Gospodarki Sejmu RP. Prace nad projektem ustawy w Komisji Gospodarki nie zostały zakończone, z uwagi na zakończenie prac Sejmu IV kadencji. Projekt ustawy w kształcie rozpatrywanym przez Sejm IV kadencji wzbudził bardzo wiele wątpliwości ekonomicznych i prawnych.

Opisane wyżej zagrożenia wynikające z faktu istnienia umów długoterminowych oraz niepowodzenia poprzednich prób rozwiązania problemu umów długoterminowych skłoniły Rząd do opracowania nowej koncepcji.

5. Postępowanie notyfikacyjne przed Komisją Europejską

Równolegle do prac w Sejmie projekt ustawy został skierowany do KE jako program pomocowy w sprawie pokrywania kosztów powstałych w przedsiębiorstwach w związku z przedterminowym rozwiązaniem umów długoterminowych. Mimo że Parlament poprzedniej kadencji nie zakończył prac nad projektem ustawy, proces notyfikacji w KE nie ulega zawieszeniu; toczące się postępowanie jest podstawą do wyjaśnienia zastrzeżeń KE i ustaleń, które zostaną wykorzystane w pracach nad obecnie przygotowywanym projektem aktualizacji programu pomocowego.

KE skierowała w dniu 23 listopada 2005 r. do władz polskich decyzję dotyczącą wszczęcia postępowania określonego w art. 88 ust. 2 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską (TWE) w odniesieniu do notyfikowanego programu pomocowego oraz w odniesieniu do pomocy państwa przyznawanej w ramach KDT. Zastrzeżenia KE zgłoszone w toku notyfikacji i wyrażone w decyzji z dnia 23 listopada 2005 r. (decyzja została w dniu 2 marca 2006 r. opublikowana w Dzienniku Urzędowym UE Nr C 52) dotyczą przede wszystkim:

- prognozy cen energii elektrycznej po rozwiązaniu KDT; KE ma wątpliwości, czy prognozowane na potrzeby kalkulacji kosztów osieroconych ceny energii elektrycznej nie są zbyt niskie i czy nie blokują wejścia nowych mocy wytwórczych na rynek,
- długości okresu monitorowania kosztów osieroconych; okres monitorowania wypłaty kwot na pokrycie kosztów osieroconych powinien być identyczny z okresem przyjętym do kalkulacji kosztów osieroconych,
- poziomu nakładów na inwestycje w latach 2005-2007; w ocenie KE, w projekcie powinny zostać uwzględnione nakłady inwestycyjne poniesione przed dniem 1 maja 2004 r., natomiast nakłady ponoszone po dniu 1 maja 2004 r. tylko wtedy, gdy inwestycje są znacząco zaawansowane
- konieczności zobowiązania się strony polskiej do bezterminowego nieudzielania przedsiębiorstwom, które otrzymają kwoty na pokrycie kosztów osieroconych, nowej pomocy publicznej na restrukturyzację lub ratowanie.

W związku z ww. decyzją KE została przyjęta w dniu 20 grudnia 2005 r. przez Radę Ministrów uchwała nr 318/2005, określająca Program prac organów odpowiedzialnych w Rządzie za prowadzenie dalszych prac nad projektem restrukturyzacji KDT.

Program tych prac obejmuje w szczególności:

- aktualizację kalkulacji kosztów osieroconych,
- aktualizację sposobu pokrywania kosztów osieroconych,
- uzgodnienie zastrzeżeń zgłoszonych przez KE.

W dniu 23 grudnia 2005 r. władze polskie przesyłały odpowiedź do KE odnośnie do zastrzeżeń do programu pomocowego, równocześnie prosząc o przedłużenie terminu na udzielenie odpowiedzi w zakresie KDT do dnia 23 stycznia 2006 r. W przesłanej odpowiedzi władze polskie zobowiązały się do aktualizacji programu pomocowego w zakresie uwzględnienia zastrzeżeń podniesionych przez KE co do zgodności programu z wytycznymi KE, dotyczącymi metodologii kalkulacji kosztów osieroconych. Natomiast w piśmie z dnia 23 stycznia 2006 r. władze polskie przedstawiły argumenty mające na celu oddalenie zastrzeżeń KE co do KDT jako niedozwolonej pomocy publicznej.

W dniu 28 lutego 2006 r. Prezes URE przedstawił Ministrowi Gospodarki wariantowe analizy kalkulacji kosztów osieroconych, dokonane w oparciu o:

- zaktualizowane dane i prognozy makroekonomiczne,
- skorygowane dane ekonomiczno-finansowe poszczególnych wytwórców,
- zmiany wynikające z faktu upływu czasu i wygaśnięcia kolejnych KDT.

Minister Gospodarki, w oparciu o przedstawione przez Prezesa URE analizy, opracował projekt kierunkowych zmian mających na celu aktualizację programu pomocowego. Projekt tych zmian został przekazany w dniu 28 marca 2006 r. do Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów celem przekazania do KE, jako uzupełnienie stanowiska zawartego w piśmie z dnia 23 grudnia 2005 r. W dniu 4 kwietnia 2006 r. projekt kierunkowych zmian mających na celu aktualizację programu pomocowego został przekazany do KE. W okresie kwiecień – wrzesień 2006 r. trwały robocze konsultacje założeń ustawy z KE, których rezultatem jest robocze uzgodnienie przedkładanego projektu.

Ważnym elementem, komplementarnym wobec aktualizacji programu pomocowego przy rozwiązywaniu problemu KDT, jest przyjęty przez Radę Ministrów w dniu 28 marca 2006 r. dokument „Program dla elektroenergetyki”. Realizacja działań określonych w tym dokumencie pozwoli na neutralizację części kosztów osieroconych. W ramach programu dla elektroenergetyki mają zostać podjęte działania w celu odejścia od obecnej formy kontraktów i zasad ich rozliczeń, a w szczególności:

- działania w celu przygotowania systemowych rozwiązań prawnych, aprobowanych przez KE, zmierzających do likwidacji obecnej formy kontraktów,
- odejście od znacznej części kontraktów nastąpi w wyniku zmiany struktury energetyki i prywatyzacji. Np. zakładane jest w przypadku podjęcia decyzji o prywatyzacji Elektrowni Kozienice odejście od jej KDT. W pozostałych przypadkach możliwość odejścia od KDT będzie podlegać analizie jako element danego projektu konsolidacji lub prywatyzacji opracowywanego w ramach działań wykonawczych do „Programu dla elektroenergetyki”.

Szczegółowe uzasadnienie projektu ustawy

1. Podstawowe założenia projektu

Umowy długoterminowe zostaną rozwiązane na mocy dobrowolnych porozumień, zawartych przez podmioty będące stronami umów długoterminowych KDT. Porozumienia te, zwane w projekcie umowami rozwiązującymi, powinny być zawarte w terminie 60 dni od dnia wejścia w życie ustawy. Szczegółowe przepisy ustawy przewidują, że wszystkie zawarte umowy rozwiązujące wejdą w życie w tym samym terminie. Pozwoli to na rozwiązanie wszystkich umów długoterminowych w tym samym dniu.

Rozwiązanie umów długoterminowych spowoduje u wytwórców, będących stronami tych umów, powstanie kosztów osieroconych, to jest kosztów wynikających z nakładów dokonanych przez nich na majątek związany z wytwarzaniem energii elektrycznej, które nie będą mogły być odzyskane na

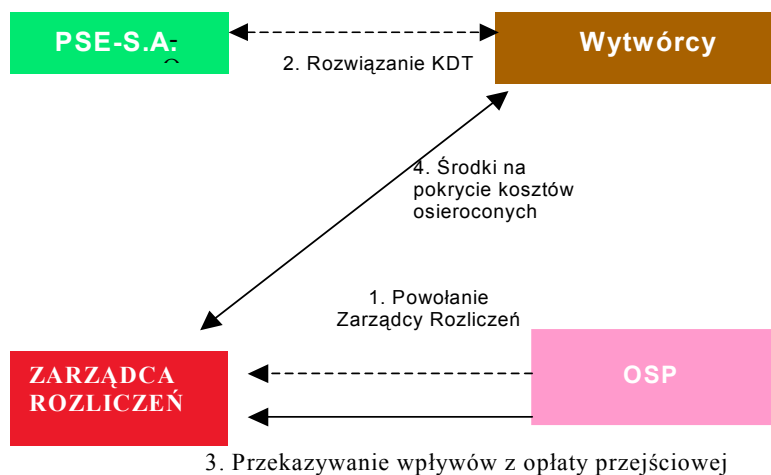
zliberalizowanym rynku energii elektrycznej. W związku z tym, ustawa przyznaje wytwórcom prawo do otrzymania środków finansowych na pokrycie tych kosztów.

Koszty osierocone będą pokrywane następująco:

- 1) w załączniku do ustawy ustalone zostaną dla każdego wytwórcy: maksymalna wysokość kosztów osieroconych, jak również wielkości przyjęte do obliczenia rocznej wysokości korekty kosztów osieroconych oraz końcowej wysokości korekty kosztów osieroconych;
- 2) po rozwiązaniu umów długoterminowych wytwórca otrzyma środki finansowe w formie zaliczki na poczet kosztów osieroconych, co ma umożliwić utrzymanie płynności wytwórców w pierwszym newralgicznym okresie, do czasu pierwszych korekt rocznych;
- 3) następnie, w ciągu tzw. okresu korygowania, trwającym do czasu wygaśnięcia najdłuższej umowy długoterminowej danego wytwórcy, co roku dokonywana będzie roczna korekta wysokości kosztów osieroconych. Dodatnia korekta kosztów osieroconych będzie wypłacana wytwórcom; ujemna korekta kosztów osieroconych będzie zwracana przez wytwórców;
- 4) po upływie okresu korygowania zostanie dokonana końcowa korekta wysokości kosztów osieroconych;
- 5) łączne wypłaty dla wytwórców na pokrycie kosztów osieroconych nie będą mogły przekroczyć maksymalnej wysokości kosztów osieroconych, ustalonej dla każdego wytwórcy.

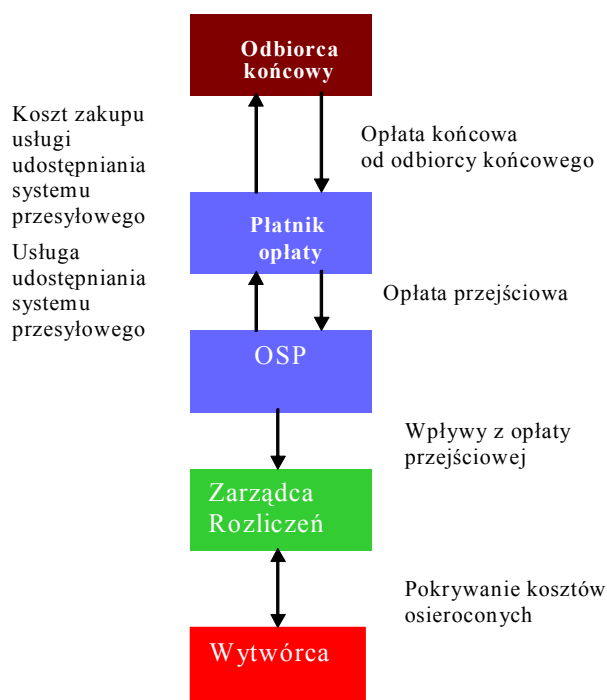
Taki sposób pokrywania kosztów osieroconych – rozłożony w czasie i uwzględniający realne wielkości ekonomiczne, m.in. ceny energii kształtujące się po rozwiązaniu umów – jest jednym z głównych wymogów prawa UE w zakresie pokrywania kosztów osieroconych.

Rys. 1. Działania oraz obieg środków finansowych

1. W terminie 30 dni od wejścia w życie ustawy Operator Systemu Przesyłowego, zwany dalej „operator” lub OSP, powoła spółkę Zarządca Rozliczeń S.A.
2. W terminie 60 dni od wejścia w życie ustawy mogą być zawierane umowy rozwiązujące między stronami KDT.
3. Od 1 dnia miesiąca następującego po 60 dniach od ostatecznego terminu na podpisanie umów rozwiązujących (czyli pierwszego dnia miesiąca następującego po 120 dniach od wejścia w życie ustawy) OSP rozpoczyna zbieranie opłaty przejściowej.
4. Po upływie 90 dni od rozpoczęcia zbierania opłaty przejściowej Zarządca Rozliczeń S.A. wypłaca wytwórcom pierwsze zaliczki na pokrycie kosztów osieroconych.

Rys. 2. Sposób pobierania opłat w okresie realizacji ustawy

2. Systematyka ustawy

Rozdział 1 (Przepisy ogólne)

Art. 1 wskazuje ogólnie zakres regulacji objętej tą ustawą.

Art. 2 zawiera definicje niektórych określeń. Co do zasady ustawa posługuje się określeniami używanymi w ustawie – Prawo energetyczne, dlatego zakres art. 2 został ograniczony do definicji tych, których nie ma w Prawie energetycznym lub w innych aktach rangi ustawowej.

Definicja grupy kapitałowej (art. 2 pkt 1) odwołuje się do ustawy o rachunkowości.

Definicja jednostki wytwórczej (art. 2 pkt 2) oraz oddania jednostki wytwórczej do użytku (art. 2 pkt 3) dotyczy jednostek wytwórczych należących do wytwórców będących stronami umów długoterminowych. Energia produkowana w tych jednostkach jest lub ma być przedmiotem sprzedaży na podstawie umów długoterminowych. Jediną jednostką nieoddaną do użytku, o której mowa w ustawie, jest Elektrownia Pątnów II Sp. z o.o. (blok energetyczny o mocy 464 MW).

Definicje sieci elektroenergetycznej (pkt 4), sieci przesyłowej elektroenergetycznej (pkt 5) i odbiorcy końcowego (pkt 11) odwołują się do pojęć zdefiniowanych w ustawie – Prawo energetyczne.

Art. 2 pkt 6 zawiera definicję okresu korygowania. Jest to okres, w którym korekcie podlegać będzie wysokość kosztów osieroconych wytwórców. Okres korygowania jest ustalany dla każdego wytwórcy osobno i obejmuje kolejne lata kalendarzowe, począwszy od roku, w którym rozwiązaniu uległy umowy długoterminowe, a skończywszy na dniu, w którym upływałby okres obowiązywania umowy długoterminowej, której wytwórca jest stroną, a jeżeli wytwórca jest stroną więcej niż jednej umowy długoterminowej lub jeżeli wytwórca wchodzi w skład grupy kapitałowej – do dnia, w którym wygaszałaby umowa długoterminowa o najdłuższym okresie obowiązywania, której stroną jest dany wytwórca lub inny wytwórca wchodzący w skład tej samej grupy kapitałowej, lecz nie dłużej niż do dnia 31 grudnia 2025 r. Taka konstrukcja wynika z przyjęcia indywidualnych dla każdego wytwórcy okresów kalkulowania kwot kosztów osieroconych i powiązanie tych okresów z obowiązywaniem umów długoterminowych.

Definicja wytwórcy (art. 2 pkt 7) jest skonstruowana w oparciu o pojęcia występujące na gruncie prawa energetycznego, ale zawężona do wytwórców będących stronami umów długoterminowych.

Z uwagi na fakt, że trwają w ramach realizacji „Programu dla elektroenergetyki” prace nad zmianą struktury przedsiębiorstw energetycznych, w tym obejmujące realizację art. 9k ustawy – Prawo energetyczne, nie można określić w perspektywie do 2027 r., pod jaką firmą będzie działał Operator Systemu Przesyłowego. Stąd konstrukcja definicji operatora w pkt 8. W ustawie najważniejsze są funkcje, jakie pełni OSP, a nie konkretna spółka pełniąca funkcje operatora. Obecnie jest jedna spółka pełniąca funkcje OSP i trudno jest oczekiwać, że może wystąpić sytuacja, gdy równolegle będą funkcjonować dwaj lub więcej OSP, gdyż wymagałoby to podziału KSE.

Ustawa wprowadza pojęcie opłaty przejściowej (pkt 9), która jest nową opłatą w stosunku do dotychczas pobieranych. Opłata przejściowa pobierana jest za nową usługę, jaką pełni OSP, udostępniając KSE. Opłata ta zostanie

przeznaczona na pokrywanie kosztów związanych z dokonanymi inwestycjami poprawiającymi stabilność i potencjał KSE. Opłata uiszczana będzie przez płatników opłaty – podmioty, którym OSP udostępni KSE, czyli Operatorów Systemów Dystrybucyjnych oraz odbiorców bezpośrednio podłączonych do sieci OSP. Opłata ta w odróżnieniu od opłaty przesyłowej, pobieranej za usługę przesyłania energii elektrycznej, ma charakter opłaty za gotowość systemu. Wynika z inwestycji w moce wytwórcze, pozwalające na dostosowanie i utrzymywanie systemu elektroenergetycznego w zakresie zdolności wytwórczych na odpowiednim poziomie, umożliwiającym jego udostępnianie korzystającym z niego podmiotom.

Definicja płatnika opłaty przejściowej (pkt 10) odwołuje się do ustawy – Prawo energetyczne, określając płatników opłaty przejściowej jako podmioty zajmujące się świadczeniem usług dystrybucji energii elektrycznej (działalność sieciowa) i pełniących funkcję OSD – operatorów systemów dystrybucyjnych.

Pełne rozwinięcie definicji kosztów osieroconych znajduje w art. 28.

Rozdział 2 (Zasady przedterminowego rozwiązania umów długoterminowych)

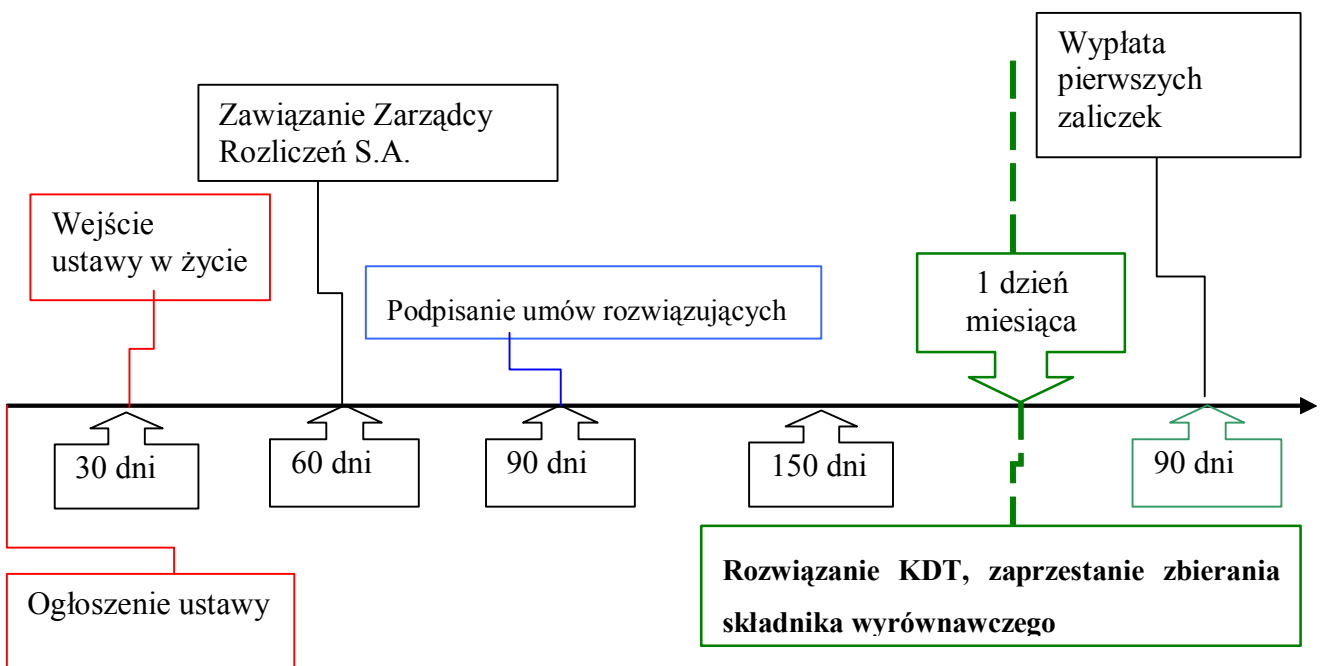
Art. 3 określa zasady i tryb zawarcia w formie pisemnej umowy o przedterminowym rozwiązaniu umowy długoterminowej. Termin 60 dni na zawarcie umowy rozwiązującej podyktowany jest potrzebą realizacji całej sekwencji działań, od dnia ogłoszenia ustawy aż do wypłaty pierwszych zaliczek na pokrycie kosztów osieroconych, która może zająć ponad 6 miesięcy.

60-dniowy termin na zawarcie umów rozwiązujących jest terminem zawitym – umowy zawarte po upływie tego terminu nie będą stanowiły umów rozwiązujących w rozumieniu przepisów ustawy i w związku z tym nie będą stanowiły podstawy do przekazania przez Zarządcę Rozliczeń S.A. środków na pokrycie kosztów osieroconych. Termin zawarcia umowy rozwiązującej jest ściśle powiązany z terminem wprowadzenia opłaty przejściowej, która służy finansowaniu kosztów osieroconych, co reguluje rozdział 2.

Krótki 60-dniowy termin na zawarcie umów rozwiązujących będzie możliwy do dotrzymania. Umowa rozwiązująca będzie stanowić podstawę do skorzystania z pomocy publicznej wypłacanej zgodnie z ustawą przez Zarządcę Rozliczeń

S.A. Umowa rozwiązująca nie może nakładać innych zobowiązań na strony niż wynikające z ustawy. Termin 60 dni na zawarcie umów rozwiązujących jest tak naprawdę terminem dłuższym, ponieważ należy doliczyć do niego 30-dniowe *vacatio legis*. Negocjacje z wierzycielami wytwórcy mogą podejmować praktycznie już od momentu podpisania ustawy przez Prezydenta RP.

Rys. 3. Schemat wdrożenia rozwiązań ustawy

Zgodnie z ust. 4 do umowy rozwiązującej mają zostać dołączone oświadczenia o posiadaniu przez wytwórcę szeregu zgód, w tym zgód wierzycieli i gwarantów. Podyktowane jest to tym, że umowy długoterminowe stanowią zabezpieczenie części kredytów udzielonych wytwórcom, w tym zabezpieczonych gwarancjami Skarbu Państwa (4 mld zł). Uzyskanie zgód wierzycieli i gwarantów pozwala uniknąć sytuacji postawienia kredytów w stan natychmiastowej wymagalności, bez możliwości ich przedterminowej spłaty przez wytwórcę.

Wprowadzenie przepisów o zgodzie Walnego Zgromadzenia akcjonariuszy PSE S.A. (ust. 6) pozwala zachować kontrolę ministra właściwego do spraw

Skarbu Państwa nad procesem podpisywania umów rozwiązujących, co dodatkowo wzmacnia kontrolę udzielania pomocy publicznej.

Organem odpowiedzialnym za obliczanie kosztów osieroconych jest Prezes URE. Dlatego otrzymuje umowy rozwiązujące, a ministrowi właściwemu do spraw gospodarki i innym podmiotom przekazuje informacje niezbędne do wykonania określonych czynności wynikających z ustawy (art. 4), takich jak ogłoszenie przez ministra właściwego do spraw gospodarki dnia, w którym umowy długoterminowe ulegają przedterminowemu rozwiązaniu (art. 5 ust. 2).

Rozwiązanie umowy długoterminowej na podstawie umowy rozwiązującej stanowi punkt wyjścia, od którego można mówić o zniesieniu barier dla rynku konkurencyjnego. Od tego momentu u wytwórcy mogą występować koszty osierocone (art. 6). Stąd po rozwiązaniu umów długoterminowych i po wejściu w życie systemu opłaty przejściowej, wytwórcy będą otrzymywać środki na pokrycie kosztów osieroconych na zasadach określonych w ustawie. Wypłat kwot na pokrycie kosztów osieroconych dokonywać będzie Zarządca Rozliczeń S.A. Jednocześnie należy zaznaczyć, że przepływ środków od Operatora do Zarządcy Rozliczeń S.A. oraz od Zarządcy Rozliczeń S.A. do wytwórców, inaczej niż przepływ tych środków od płatnika opłaty do Operatora, jest neutralny podatkowo zarówno z punktu widzenia podatku dochodowego od osób prawnych, jak i podatku od towarów i usług. Przepisy ustawy zapewniają neutralność dla Zarządcy Rozliczeń S.A. oraz wytwórców w zakresie środków przekazywanych na pokrywanie kosztów osieroconych. W pozostałych przypadkach do Zarządcy Rozliczeń S.A. i wytwórców zastosowanie mają ogólne przepisy podatkowe.

Otrzymanie środków na pokrycie kosztów osieroconych przez wytwórcę nie jest czynnością, z którą ustawa o podatku od towarów i usług wiąże powstanie obowiązku podatkowego – w dalszych przepisach ustawy uszczegółowiono kwestie dotyczące podatku dochodowego od osób prawnych.

Zgodnie z wymaganiami KE niezbędne jest określenie maksymalnej kwoty pomocy publicznej, jaka może zostać udzielona w ramach programu pomocowego. Zgodnie z art. 6 ust. 2 łączna suma środków przekazanych wytwórcy na pokrycie kosztów osieroconych, zdyskontowanych na dzień

1 stycznia 2007 r., nie może przekroczyć ustalonej dla tego wytwórcy maksymalnej wysokości tych kosztów, określonej w załączniku nr 2, w cenach stałych na dzień 1 stycznia 2007 r. Dopuszczalna w tym zakresie jest aktualizacja kwot kosztów osieroconych w zależności od zmian wartości pieniądza w czasie.

Art. 7 stanowi, że wytwórcy będącemu stroną umowy rozwiązującej nie może być udzielona pomoc publiczna na ratowanie lub restrukturyzację, bez zgody właściwych organów, w okresie korygowania i przez okres 10 lat następujących po zakończeniu okresu korygowania. Taki przepis został wprowadzony zgodnie z wymaganiami Komisji Europejskiej odnośnie do pokrywania kosztów osieroconych i wynika ze wspólnotowych wytycznych w sprawie udzielania pomocy publicznej na ratowanie lub restrukturyzację.

Rozdział 3 (Zasady finansowania kosztów osieroconych)

Środki, jakie Zarządca Rozliczeń S.A. będzie wypłacał na pokrycie kosztów osieroconych, pochodzić będą z opłaty przejściowej, której zbieranie uzależnione jest od rozwiązania co najmniej jednej umowy długoterminowej na mocy umowy rozwiązującej (art. 8). W przeciwnym przypadku, gdy nie są potrzebne środki na pokrycie kosztów osieroconych, nie jest celowe pobieranie opłaty.

Na pierwszy okres zbierania opłaty przejściowej, tj. od dnia powstania obowiązku uiszczania tej opłaty do dnia 31 grudnia 2008 r., stawki netto tej opłaty określone zostały w ustawie (art. 11 ust. 1). W zależności od ilości zawartych umów długoterminowych minister właściwy do spraw gospodarki, w drodze rozporządzenia, obniży proporcjonalnie stawki opłaty przejściowej (art. 11 ust. 2-4), aby dostosować ich wysokość do wielkości środków, jakie wypłacone zostaną na pokrycie kosztów osieroconych.

Płatnicy opłaty przejściowej, którymi są podmioty pełniące funkcję operatorów systemów dystrybucyjnych elektroenergetycznych oraz odbiorcy końcowi przyłączeni bezpośrednio do sieci przesyłowej elektroenergetycznej, uwzględniają koszt zakupu od operatora usługi udostępniania krajowego systemu elektroenergetycznego w opłacie pobieranej od odbiorców końcowych (opłacie końcowej) (art. 8).

Opłata przejściowa, jak i opłata końcowa, będą elementem systemu taryf, a jako płatności za usługę będą podlegały opodatkowaniu podatkiem od towarów i usług.

W art. 9 ust. 1 i 2 uregulowano uwzględnianie przez Operatora wysokości stawek opłaty przejściowej w jego taryfie na usługi przesyłowe energii elektrycznej.

W art. 9 ust. 3 uregulowano uwzględnianie przez płatnika opłaty przejściowej wielkości opłaty końcowej w jego taryfie na usługi przesyłania lub dystrybucji energii elektrycznej.

W art. 9 ust. 4 uregulowano uwzględnienie w taryfie przez przedsiębiorstwo energetyczne wykonujące działalność gospodarczą w zakresie przesyłania lub dystrybucji energii elektrycznej wielkości opłaty wynikającej z kosztu ponieszonego przez to przedsiębiorstwo w związku z uiszczaniem opłaty końcowej na rzecz płatnika opłaty przejściowej. W ustępie tym uregulowana jest sytuacja odbiorców końcowych, którzy nie są bezpośrednio podłączeni do sieci płatników opłaty (w skali kraju może dotyczyć to ok. 100 tys. odbiorców), lecz do sieci podmiotów, które są odbiorcami z punktu widzenia płatników opłaty i ustawy. Odbiorcy, którzy uiszczają opłatę końcową na rzecz płatników opłaty, a sami dostarczają energię elektryczną do odbiorców końcowych przyłączonych do ich sieci zgodnie z ust. 4 przenoszą koszty opłaty końcowej na tych odbiorców. Taki system rozliczeń funkcjonuje obecnie i uzupełniony zostanie jedynie o rozliczanie opłaty końcowej. Art. 9 określa też sposób kalkulacji opłaty przejściowej oraz sposób uwzględniania kosztu zakupu od operatora usługi udostępniania krajowego systemu elektroenergetycznego. Zasady obliczania opłaty końcowej mają zapewnić jednakowy sposób przenoszenia kosztów zakupu usługi udostępniania krajowego systemu elektroenergetycznego przez wszystkich operatorów systemów przesyłowych.

Art. 10 reguluje sposób kalkulacji opłaty przejściowej w odniesieniu do następujących kategorii odbiorców końcowych:

- 1) odbiorców końcowych pobierających energię elektryczną w gospodarstwie domowym, przy czym odbiorców tych podzielono na trzy grupy w zależności

od rocznego zużycia energii elektrycznej (poniżej 500 kWh, pomiędzy 501 a 1200 kWh i powyżej 1200 kWh).

Podział odbiorców końcowych pobierających energię elektryczną w gospodarstwie domowym, w zależności od zużycia energii elektrycznej, ma na celu zrównoważenie obciążeń tych odbiorów z tytułu opłaty końcowej i uniknięcie dużych wahań obciążeń odbiorców końcowych w wyniku rozwiązania KDT. Opłata końcowa będzie stała, wyrażona w zł na miesiąc, natomiast obecnie pobierana opłata wyrównawcza jest uzależniona od poziomu zużycia energii elektrycznej.

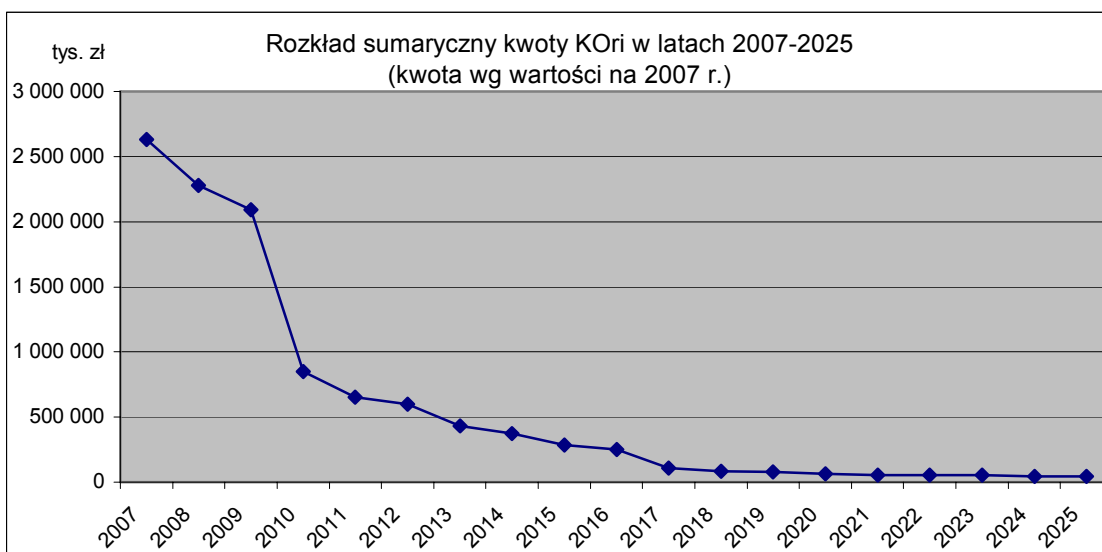
- 2) Odbiorców końcowych innych niż wymienieni w pkt 1 – są to głównie odbiorcy wykonujący działalność gospodarczą, których instalacje są przyłączone do sieci elektroenergetycznej niskiego napięcia, odbiorcy końcowi, których instalacje są przyłączone do sieci elektroenergetycznej średniego napięcia oraz odbiorcy końcowi, których instalacje są przyłączone do sieci elektroenergetycznej wyższych napięć.
- 3) Wprowadzono także oddzielną grupę odbiorców wykonujących działalność gospodarczą, których instalacje są przyłączone do sieci elektroenergetycznej wysokich i najwyższych napięć i którzy w roku kalendarzowym poprzedzającym o rok dany rok kalendarzowy, w którym są obliczane stawki opłaty przejściowej, zużyli nie mniej niż 500 GWh energii elektrycznej z wykorzystaniem nie mniej niż 60% mocy umownej, dla których koszt energii elektrycznej stanowi nie mniej niż 15% ich wartości produkcji. Jest to grupa dużych odbiorców przemysłowych z przemysłów energochłonnych, którzy dzięki dużemu i stabilnemu zakupowi mocy i energii elektrycznej stabilizują krajowy system elektroenergetyczny.

Art. 12 określa zasady kalkulacji stawek opłaty przejściowej na każdy rok, obowiązujących począwszy od 2009 r. Wysokość stawek zależy będzie od zmiany wielkości kwoty, jaką należy zebrać z opłaty przejściowej w danym roku w stosunku do wysokości kwoty planowanej do pobrania w pierwszym roku kalendarzowym pobierania opłaty przejściowej oraz zmiany liczby odbiorców bądź sumarycznej ilości mocy umownej odbiorców końcowych w danej grupie w stosunku do 2007 r. Na ten rok kalkulowane są kwoty określone

w załącznikach do ustawy, które stanowiły podstawę do wyliczenia stawek opłaty przejściowej na lata 2007 i 2008. Porównywanie do pierwszego okresu kalkulacyjnego wynika z faktu, że modyfikowane są stawki zapisane w ustawie, a skalkulowane w oparciu o dane z pierwszego okresu kalkulacyjnego, który stanowi punkt odniesienia.

Definicja stawki opłaty przejściowej netto (art. 12 ust. 3) ma wyeliminować ewentualne niejasności, w której sytuacji mowa jest o stawce opłaty pomniejszonej o podatek od towarów i usług, co ma znaczenie szczególnie przy kalkulacji stawek opłaty, które muszą być brane do obliczeń bez uwzględniania podatku od towarów i usług. Chodzi o wyeliminowanie ewentualnych zmian stawek wynikających ze zmian wysokości stawki podatku od towarów i usług, które mogą wystąpić w przyszłości szczególnie w okresie 20 lat, przez który może być pobierana opłata przejściowa.

Art. 13 określa sposób obliczania kwoty, jaka ma być zebrana z opłaty przejściowej. Na kwotę tę składać będą się kwoty zaliczek na pokrycie kosztów osieroconych, jakie mają być wypłacone w danym roku kalendarzowym, wydatki związane z funkcjonowaniem Zarządcy Rozliczeń S.A., ewentualne koszty związane z zaciągnięciem zadłużenia, w przypadku gdy Zarządca Rozliczeń S.A. nie będzie dysponował wystarczającymi środkami na wypłatę kwot na pokrycie kosztów osieroconych. W kwocie do zebrania z opłaty przejściowej uwzględniana jest także kwota rezerwy na zachowanie płynności wypłat kwot na pokrycie kosztów osieroconych tzw. „zasób płynnościowy”, o którym mowa w art. 18 ust. 2, korygowana o saldo środków na rachunku opłaty przejściowej, jakimi dysponuje Zarządca Rozliczeń S.A.

Konstrukcja zasobu płynnościowego, określona w art. 18 ust. 2, ma na celu uwzględnienie zmiennego zapotrzebowania na środki na wypłatę kwot na pokrycie kosztów osieroconych, determinowanego przez wnioski wytwórców o wypłatę zaliczek na poczet kosztów osieroconych oraz malejącą ścieżkę kosztów osieroconych, oznaczonych symbolem „KOri”, a stanowiących punkt odniesienia dla obliczania korekt rocznych kosztów osieroconych.

Ze względu na znaczny spadek kwoty KOri między rokiem 2009 a 2011, wprowadzone zostały współczynniki korygujące, różne dla lat 2009-2010 i lat od roku 2011 do 2026.

Rozkład kwoty KOri odpowiada kwocie maksymalnej kosztów osieroconych, która została rozłożona na poszczególne lata, według przyjętych reguł, mających odpowiadać amortyzacji dokonanych inwestycji. Z uwagi na wynikającą z historycznego niedoszacowania majątku kwotę amortyzacji, nieodpowiadającą faktycznemu kosztowi dokonanych inwestycji, przyjęto dodatkowe rozwiązanie dla pierwszych trzech lat, tzn.:

- w latach 2007-2009 KOri równa się racie zadłużenia wytwórcy, powiększonej o jego koszty finansowe oraz, jeżeli taki przypadek występuje, wartość bezwzględną prognozowanego wyniku finansowego netto z działalności operacyjnej wytwórcy, skorygowanego o amortyzację, dostępnego do obsługi zainwestowanego kapitału własnego i obcego,

– w następnych latach pozostała kwota została rozłożona według rozkładu ścieżki amortyzacji majątku danego wytwórcy.

Przewidziana w art. 18 ust. 5 możliwość wypłaty wytwórcy części korekty rocznej, proporcjonalnie do tego udziału w ogólnej sumie środków do wypłaty korekt oraz wypłata pozostałej części środków w terminie do dnia 31 grudnia roku, w którym dokonywana jest korekta, ma na celu nieopóźnianie wypłat środków na pokrycie kosztów osieroconych, a równocześnie daje dodatkowy czas (3 miesiące) dla Zarządcy Rozliczeń S.A. na pozyskanie dodatkowych środków z ewentualnych zwrotów od innych wytwórców, tak aby zminimalizować potrzebę zaciągania dodatkowego zadłużenia oraz na samo zaciągnięcie tego zadłużenia.

W art. 14 ust. 1 określono niezbędne informacje, jakie płatnicy opłaty przejściowej przekazują operatorowi, oraz terminy przekazywania tych informacji.

Zgodnie z art. 14 ust. 2 okresem rozliczeniowym opłaty przejściowej jest okres jednego miesiąca, co odpowiada zasadom rozliczeń za pozostałe usługi w zakresie przesyłu energii elektrycznej, jakie świadczy OSP. Wprowadzony okres rozliczeniowy między płatnikiem opłaty przejściowej a odbiorcą końcowym z tytułu opłaty końcowej odpowiada okresowi rozliczenia za energię elektryczną i usługi systemowe, co ma zapewnić maksymalną neutralność wprowadzenia nowej opłaty dla płatników opłaty i odbiorców końcowych.

Art. 15 ust. 1 i 2 regulują tryb przekazywania operatorowi środków z tytułu opłaty przejściowej przez płatnika tej opłaty oraz odbiorcę końcowego przyłączonego bezpośrednio do sieci przesyłowej elektroenergetycznej.

Ponieważ środki z opłaty przejściowej mają zostać przekazane do Zarządcy Rozliczeń S.A., to zgodnie z art. 15 ust. 3 środki te są wyodrębnione u operatora na specjalnym rachunku bankowym, zwanym „rachunkiem operatora”.

Obowiązki informacyjne na rzecz Prezesa URE, określone w art. 16, są niezbędne do umożliwienia dokonywania przez Prezesa URE kalkulacji stawek opłaty przejściowej.

Art. 17 reguluje sposób i terminy przekazywania środków z tytułu opłaty przejściowej od operatora do Zarządcy Rozliczeń S.A. Tryb przekazywania środków uregulowany w tym artykule ma na celu zapewnienie płynności systemu pozyskiwania środków na pokrycie kosztów osieroconych i tym samym zagwarantowanie pewności wypłat środków do wytwórców.

Art. 19 przewiduje przeznaczanie na pokrywanie kosztów osieroconych dodatkowych środków, jakie uzyskuje Zarządca Rozliczeń S.A., z lokowania środków z opłaty przejściowej w okresie od ich otrzymania do wypłaty kosztów osieroconych. Uzasadnione jest to zakresem działania spółki, która zostanie powołana jedynie dla celów realizacji tej ustawy i udzielania pomocy publicznej wytwórcom. Ust. 3 zapewnia zwrot środków do odbiorców końcowych, w przypadku gdyby po realizacji celów określonych ustawą w postaci pokrywania kosztów osieroconych pozostała nadwyżka środków u Zarządcy Rozliczeń S.A.

Art. 20 zapewnia neutralność podatkową Operatora oraz Zarządcy Rozliczeń S.A. w zakresie podatku dochodowego od osób prawnych. Podyktowane jest to specjalnym przeznaczeniem środków, które trafiają do spółki Zarządca Rozliczeń S.A., i potrzebą minimalizacji obciążeń odbiorców końcowych z tytułu opłaty przejściowej.

Przyjęta została także potrzeba neutralności podatkowej w zakresie opłaty przejściowej po stronie OSP. Ustępy 1-4 regulują kwestię przychodu i powstania kosztu uzyskania przychodu w związku z przepływem środków z opłaty przejściowej. W przeciwnym przypadku operator obok uiszczania podatku od towarów i usług wynikającego z opłaty przejściowej, obciążony byłby podatkiem dochodowym od osób prawnych w zakresie opłaty, którą przekazuje (w całości) na rzecz Zarządcy Rozliczeń S.A. Ostatecznie ciężar podatku, który płacony byłby przez Operatora, przenoszony byłby na odbiorców końcowych. Ustępy 5 i 6 zapewniają neutralność podatkową Zarządcy Rozliczeń S.A.

Zbieranie opłaty przejściowej jest ograniczone w czasie (art. 21). Zaprzestaje się pobierania tej opłaty najpóźniej do końca drugiego roku kalendarzowego następującego po roku, w którym zakończył się najdłuższy okres korygowania.

Pobieranie opłaty przejściowej jeszcze w roku następującym po roku, w którym dokonana zostanie korekta końcowa ostatniego wytwórcy, ma na celu zapewnienie możliwości spłaty zadłużenia, zaciągniętego w przypadku gdyby ta korekta końcowa wymagała przekazania wytwórcy kwoty wyższej niż środki będące w posiadaniu Zarządcy Rozliczeń S.A.

Rozdział 4 (Zasady wypłacania środków na pokrycie kosztów osieroconych)

Środki na pokrycie kosztów osieroconych będą wypłacane zgodnie z ustawą w formie zaliczek oraz w wyniku dodatnich korekt kosztów osieroconych.

W ustawie przewidziano wypłatę zaliczek na poczet kosztów osieroconych (art. 22), które mają wspomóc wytwórców energii elektrycznej w utrzymaniu płynności, szczególnie w pierwszych latach po rozwiązaniu KDT, w sytuacji gdy pierwsza korekta kosztów osieroconych dokonywana jest po roku od rozwiązania KDT. Wypłaty zaliczek w pierwszych dwóch latach odbywać się będą według harmonogramu przewidzianego w załączniku nr 4 do ustawy. Pierwsza wypłata zaliczki nastąpi nie później niż do 5 dnia miesiąca następującego po upływie 90 dni od dnia, w którym nastąpiło przedterminowe rozwiązanie umów długoterminowych – ust. 4, co wynika z potrzeby zgromadzenia odpowiedniej ilości środków z opłaty przejściowej. Art. 22 reguluje szczegółowo wysokość i terminy wypłat zaliczek w pierwszych dwóch latach (2007 i 2008), w których to wytwórcy jeszcze nie określają wysokości zaliczek we wnioskach.

Przekazanie Zarządcy Rozliczeń S.A. numeru rachunku bankowego, na który będą przekazywane środki na pokrycie kosztów osieroconych (art. 23), ma charakter porządkowy i jest niezbędne do dokonywania wypłat kwot na pokrycie kosztów osieroconych.

W art. 24 jest mowa o wypłacaniu zaliczek zgodnie z wnioskami wytwórców. Taki mechanizm, który będzie funkcjonował od 2008 r., ma na celu zoptymalizowanie wysokości zaliczek z potrzebami wytwórców. Wnioskowane mogą być zaliczki na dany rok do wysokości maksymalnej, określonej na podstawie załącznika nr 3 do ustawy. Wytwórcy nie powinni wnioskować o nadmierne zaliczki z uwagi na wprowadzony w art. 35 system oceny ex-post zasadności wnioskowanych zaliczek i zwrotów wraz z odsetkami zaliczek,

w przypadku gdy wypłacone na podstawie wniosków zaliczki okażą się nadmierne.

Przyjęte terminy składania wniosków mają umożliwić ocenę wielkości kwoty do zebrania z opłaty przejściowej przy kalkulacji stawek opłaty przejściowej na następny rok kalendarzowy (art. 12).

Art. 25 ustanawia tryb odwoławczy od decyzji Prezesa URE. Tryb kontroli decyzji administracyjnej Prezesa URE ukształtowany został zgodnie z duchem regulacji zawartych w ustawie – Prawo energetyczne, z zastosowaniem trybu przewidzianego w Kodeksie postępowania cywilnego, odnoszącego się do spraw z zakresu regulacji energetyki.

Art. 26 określa tryb przekazywania informacji na temat wnioskowanych do Prezesa URE zaliczek. Prezes URE przekazuje informacje do Zarządcy Rozliczeń S.A. – podmiotu, który te zaliczki ma wypłacać.

Art. 27 ma na celu realizację zapisów „Programu dla elektroenergetyki” odnośnie do odejścia od znacznej części KDT w wyniku zmiany struktury energetyki i prywatyzacji.

Konstrukcja tego artykułu ma na celu zapewnienie zgodności z „Programem dla elektroenergetyki”, w myśl którego przedsiębiorstwa energetyczne będące spółkami Skarbu Państwa, które wejdą do grup skonsolidowanych pionowo, o których mowa w Programie, mają rozwiązać KDT bez dodatkowej pomocy publicznej. Podmioty te mogą jednak zawrzeć umowy rozwiązujące, aby osiągnąć cel, jakim jest rozwiązanie KDT.

Wyłączenie stosowania ust. 1 wobec wytwórcy, który wchodzi w skład przedsiębiorstwa zintegrowanego pionowo, które świadczy usługi dystrybucji energii elektrycznej, dla nie więcej niż 5% liczby odbiorców na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej zapewnia neutralność ustawy dla podmiotów obecnie zintegrowanych pionowo.

Przepisy ust. 3 zapewniają zgodność ustawy z punktem 3.5 Metodologii KE „Zobowiązania lub gwarancje łączące przedsiębiorstwa należące do jednej i tej samej grupy nie mogą, jako zasada, być zakwalifikowane jako koszty osieroczone.”.

W przypadku zaistnienia sytuacji, o której mowa w ust. 1 lub 3, po wejściu w życie ustawy konieczne jest dokonanie korekty i rozliczenia kwot kosztów osieroconych za okres od rozwiązania KDT do wejścia wytwórcy do grupy kapitałowej, o której mowa w ust. 3 lub przedsiębiorstwa pionowo zintegrowanego, o którym mowa w ust. 1.

Rozdział 5 (Zasady obliczania, korygowania i rozliczania kosztów osieroconych)

Dążenie do przedterminowego rozwiązania umów długoterminowych wynika z potrzeby ochrony finansowej stabilności sektora elektroenergetycznego, która jest zagrożona w sytuacji dalszego obowiązywania umów długoterminowych. Wynika ono również z potrzeby stworzenia warunków dla rozwoju wolnego, konkurencyjnego rynku energii elektrycznej w Polsce, który w najbliższej perspektywie powinien stać się częścią jednolitego, konkurencyjnego europejskiego rynku energii elektrycznej. W wyniku przedterminowego rozwiązania umów u wytwórców będących ich stronami powstaną koszty osierocone. Wytwórcy ci otrzymają środki finansowe na pokrycie tych kosztów. Środki te powinny w szczególności pozwolić na obsługę zadłużenia, którego zabezpieczeniem były wierzytelności wynikające z umów długoterminowych. Przeprowadzone obliczenia wskazują również, że środki finansowe przekazane na pokrycie kosztów osieroconych umożliwią wytwórcom energii elektrycznej zachowanie płynności po rozwiązaniu KDT.

Art. 28 określa sposób kalkulacji kosztów osieroconych. Zostaną one ustalone zgodnie z metodologią przyjętą przez Komisję Europejską i opisaną w Wytycznych. Metodologia ta była i jest stosowana w wielu krajach UE w podobnych przypadkach. Według tej metodologii koszty osierocone wytwórców – stron umów długoterminowych będą ustalone jako różnica:

- wartości księgowej netto rzeczowych środków trwałych i środków trwałych w budowie zaktualizowaną na koniec 2004 r. pomniejszoną o odpisy amortyzacyjne z lat 2005-2006 oraz
- sumy zaktualizowanej wartości wyników finansowych netto z działalności operacyjnej wytwórcy, skorygowanych o amortyzację, dostępnych do obsługi zainwestowanego kapitału własnego i obcego od dnia 1 stycznia 2007 r. do roku, w którym wygasa najdłuższa umowa długoterminowa danego wytwórcy.

Podstawowymi determinantami przy kalkulacji kosztów osieroconych jak i przy systemie ich korygowania są:

- wartość aktywów (nakładów inwestycyjnych na majątek związany z wytwarzaniem energii elektrycznej),
- wielkość wyniku finansowego netto na działalności operacyjnej wytwórców.

Nie ma bezpośredniego powiązania udzielanej pomocy publicznej z ceną energii elektrycznej.

Z uwagi na wprowadzoną kalkulację kosztów osieroconych zgodnie z długością obowiązywania danej umowy długoterminowej, a nie do końca eksploatacji danej jednostki wytwórczej, niezbędne było wprowadzenie i uwzględnienie przy kalkulacji kosztów osieroconych wartości aktywów danego wytwórcy po zakończeniu okresu korygowania, określonych symbolem „R” (art. 28 ust. 1).

Ponadto zgodnie z zasadami udzielania pomocy publicznej w UE, koszty osierocone obliczane są netto, czyli po odjęciu wcześniej udzielonej pomocy publicznej, tj. dotacji i umorzeń związanych z majątkiem służącym do wytwarzania energii elektrycznej, objętym umowami długoterminowymi – symbol „P”.

Art. 29 określa obowiązki informacyjne na rzecz Prezesa URE. Informacje te są niezbędne do dokonywania kalkulacji korekt rocznych i końcowych kosztów osieroconych.

Art. 30-32 zawierają przepisy odnośnie do obliczania korekt rocznych i końcowych kosztów osieroconych.

W korekcie rocznej kosztów osieroconych, obliczanej w danym roku za rok poprzedni, porównywana będzie kwota kosztów osieroconych dla danego wytwórcy, określona w załączniku nr 3 z wypłaconymi zaliczkami na pokrycie kosztów osieroconych i uzyskanymi wynikami finansowymi na rynku konkurencyjnym w stosunku do prognozowanych wyników przy kalkulacji kwot kosztów osieroconych.

W korekcie końcowej kosztów osieroconych, porównana zostanie jeszcze raz przeliczona w oparciu o dane rzeczywiste kwota kosztów osieroconych ze środkami wypłaconymi na pokrycie kosztów osieroconych danemu wytwórcy.

Aby zapewnić porównywalność danych, wszelkie wartości zostaną zdyskontowane na dzień 1 stycznia 2007 r.

Art. 32 odnosi się do sytuacji wytwórców będących w grupie kapitałowej. W ich przypadku dodatnie wyniki finansowe pozostałych podmiotów wchodzących w skład grupy kapitałowej i wykonujących działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania energii elektrycznej, obliczone zgodnie z art. 28 i 30, uwzględnia się przy obliczaniu kwot korekt kosztów osieroconych. W takim przypadku kwoty te pomniejszają ew. wypłaty środków na pokrycie kosztów osieroconych, jakie otrzymują wytwórcy w wyniku korekt rocznych oraz końcowej. Uzasadnione jest to tym, że część pomocy publicznej nie jest należna, gdyż wytwórcy mogą uzyskać wsparcie od pozostałych podmiotów w grupie kapitałowej. Zgodnie z wytycznymi KE, koszty osierocone powinny uwzględniać zyski osiągane przez inne podmioty w grupie kapitałowej.

Art. 33 wprowadza regulacje umożliwiające zachowanie porównywalności kalkulacji kosztów osieroconych w dłuższym okresie, przez zamknięty katalog podmiotów i jednostek, które uwzględniane są w kalkulacjach kosztów osieroconych (ust. 1) oraz pewne rozwiązania mające zastosowanie, gdy okres obliczeniowy obejmuje niepełny rok kalendarzowy (ust. 2).

Art. 34 ust. 1 określa, jak interpretować wyniki otrzymane po obliczeniach z zastosowaniem wzorów zawartych w art. 30 i 31, oraz jakie przepływy środków się z tym wiążą.

Przepisy ust. 2 mają zapewnić, że wytwórcy nie zostaną obciążeni obowiązkiem przekazania środków do Zarządcy Rozliczeń S.A., w przypadku gdy realnie nie skorzystali z pomocy publicznej.

Art. 35 wprowadza kontrolę Prezesa URE nad zasadnością wnioskowanych i wypłacanych zaliczek wytwórcom. Zaliczki mają na celu pomoc w utrzymaniu płynności wytwórców, ale nie mogą stać się źródłem „taniego” kredytowania ich działalności. Stąd przy dużych odchyleniach przewidziano zwroty środków wraz z odsetkami.

Ponieważ koszty osierocone związane są z poniesionymi nakładami inwestycyjnymi na majątek wytwórczy energii elektrycznej, dlatego też zaprzestanie przez wytwórcę prowadzenia działalności gospodarczej

w zakresie wytwarzania energii elektrycznej i niewystąpienie o przedłużenie ważności koncesji albo cofnięcie mu koncesji na wykonywanie tej działalności, skutkuje dla niego utratą prawa do otrzymywania środków na pokrycie kosztów osieroconych oraz zobowiązaniem niezwłocznego zwrotu na rachunek opłaty przejściowej Zarządcy Rozliczeń S.A. otrzymanych wcześniej środków (art. 36). Pomoc publiczna udzielana na pokrycie kosztów osieroconych ma na celu umożliwienie dalszej działalności wytwórcy.

Art. 37 ma na celu wprowadzenie kontroli zachowań wytwórców, tak aby przez świadome działania nie zwiększali kwoty otrzymywanej pomocy, zachowując się nieracjonalnie na rynku. Takie działania zwiększające koszty osierocone, to np. zaniżanie przychodów przez oferowanie energii elektrycznej po niskich cenach (nawet poniżej kosztów wytwarzania), zawyżanie kosztów czy też ograniczanie wolumenu sprzedaży przez wytwórców, choć mogliby oni uplasować energię elektryczną na rynku po cenach zapewniających pokrycie kosztów wytwarzania. Ponieważ warunki panujące na rynku energii elektrycznej mogą wymusić podobne zachowania (jednak bez świadomego działania wytwórców) na niekorzyść programu pomocowego, więc ocena nie jest dokonywana przez Prezesa URE automatycznie, lecz po ocenie wyjaśnień wytwórców co do przyczyn zaistniałych sytuacji.

Sankcją za nieprawidłowe prowadzenie działalności i zawyżanie należnej kwoty pomocy publicznej jest nakaz zwrotu tej pomocy.

Art. 38 reguluje tryb egzekucji środków pieniężnych ustalonych w decyzji Prezesa URE. Takie ukształtowanie egzekucji uzasadnione jest potrzebą zapewnienia spójności wprowadzanych rozwiązań z dotychczas funkcjonującymi w Prawie energetycznym i K.p.c. oraz koniecznością zapewnienia stabilności finansowej projektowanego systemu. Jednocześnie takie ukształtowanie postępowania zapewnia ekonomikę postępowania sądowego. Należy bowiem zwrócić uwagę, że sądowa kontrola decyzji administracyjnej ma miejsce w sądzie powszechnym, a nie administracyjnym, co jest konsekwencją tego, że decyzje Prezesa URE wydawane na podstawie projektowanej ustawy ściśle związane są z innymi sprawami regulacyjnymi,

które poddano kognicji sądu powszechnego – sądu ochrony konkurencji i konsumentów.

Art. 39-41 zawierają przepisy dotyczące przedsiębiorstw, które dotychczas nie oddały jednostek wytwórczych do użytku. Jako podstawę tych regulacji przyjęto założenie, że ze względu na cel, w związku z którym były zawierane umowy długoterminowe – umożliwienie finansowania konkretnych projektów inwestycyjnych – przekazanie środków na pokrycie kosztów osieroconych powstałych w wyniku przedterminowego rozwiązania tych umów powinno być związane z realizacją projektów inwestycyjnych, tj. oddaniem do użytku jednostek wytwórczych objętych umowami długoterminowymi.

Należy pamiętać, że gdyby umowy długoterminowe z tymi przedsiębiorstwami nadal obowiązywały, przedsiębiorstwa zaczęłyby generować na ich podstawie przychody również dopiero po oddaniu tych jednostek do użytku, gdyż dopiero wtedy wytwarzana w nich energia mogłaby być dostarczana do PSE S.A. W konsekwencji, środki na pokrycie kosztów osieroconych będą wypłacane w takim przypadku dopiero po oddaniu jednostek wytwórczych do użytku na warunkach zgodnych z tymi, jakie były uzgodnione we właściwych umowach rozwiązujących (art. 39 ust. 1). Stwierdzenia oddania jednostek do użytku i spełnienia przez nie warunków technicznych, określonych w umowie długoterminowej, dokonuje Prezes URE na wniosek przedsiębiorstwa (art. 39).

W przypadku odmowy stwierdzenia spełnienia przez jednostkę wytwórczą warunków określonych w umowie długoterminowej, wytwórca nie otrzyma środków na pokrycie kosztów osieroconych.

Przepisy art. 42 mają na celu zapewnienie neutralności podatkowej po stronie wytwórców w związku z otrzymywaną pomocą publiczną i regulują sposób ujęcia środków przekazywanych wytwórcom na pokrycie kosztów osieroconych dla celów podatkowych. Zgodnie z przepisem ust. 1, otrzymanie przez wytwórcę środków finansowych na pokrycie kosztów osieroconych uznaje się dla celów podatku dochodowego od osób prawnych jako zwrot wydatków na nabycie lub wytworzenie składników majątkowych. Kwotę zwrotu wydatków przypadającą na poszczególne składniki majątkowe ustala się proporcjonalnie

do ich wartości początkowej pomniejszonej o odpisy amortyzacyjne dokonane dla celów podatkowych (ust. 3).

Art. 43 określa termin przedawnienia roszczeń o wypłatę środków na pokrycie kosztów osieroconych.

Rozdział 6 (Zasady funkcjonowania Zarządcy Rozliczeń S.A.)

Spółka Zarządca Rozliczeń S.A. zostanie zawiązana zgodnie z art. 60 przez operatora, (obecnie PSE – Operator S.A.), jako jedynego założyciela i akcjonariusza (art. 47). Do Zarządcy Rozliczeń S.A. będą miały zastosowanie przepisy Kodeksu spółek handlowych, z uwzględnieniem spraw odrębnie uregulowanych w ustawie (art. 44).

Art. 46 ust. 1 przewiduje, że działalność Zarządcy Rozliczeń S.A. będzie ograniczona do wypełniania zadań określonych w ustawie. Zarządca Rozliczeń S.A. nie będzie mógł podejmować żadnej innej działalności gospodarczej. Wszystkie czynności podejmowane przez Zarządcę Rozliczeń S.A. powinny bezpośrednio lub pośrednio zmierzać do zrealizowania zadań określonych w ustawie. Zgodnie z art. 46 ust. 2, zysk Zarządcy Rozliczeń S.A. będzie mógł być przeznaczony wyłącznie na finansowanie zadań tej spółki, określonych w ustawie. Zarządca Rozliczeń S.A. nie będzie więc wypłacać dywidendy, ani dokonywać wypłat zysku w innych formach.

Wszystkie akcje Zarządcy Rozliczeń S.A. obejmie operator, pokrywając je wkładem pieniężnym w całości przed wpisaniem Zarządcy Rozliczeń S.A. do rejestru (art. 47 ust. 1 i 2). Wszystkie akcje Zarządcy Rozliczeń S.A. będą imienne i nie będą podlegały zamianie na akcje na okaziciela (art. 47 ust. 3). Zasady te będą miały zastosowanie także w przypadku podwyższenia kapitału zakładowego Zarządcy Rozliczeń S.A.

Operator nie będzie mógł rozporządzać akcjami Zarządcy Rozliczeń S.A. (art. 48 ust. 1). Akcje Zarządcy Rozliczeń S.A. nie będą podlegały zajęciu, czyli wierzyciele operatora nie będą mogli dochodzić zaspokojenia swoich roszczeń do niego z akcji Zarządcy Rozliczeń S.A. (art. 48 ust. 2). Na akcjach Zarządcy Rozliczeń S.A. nie będzie też można ustanawiać zabezpieczenia należności publicznoprawnych, w szczególności należności podatkowych operatora (art. 48 ust. 3).

Kapitał zakładowy Zarządcy Rozliczeń S.A. nie będzie mógł być obniżany (art. 49). Zarządca Rozliczeń S.A. nie będzie mógł emitować obligacji zamiennych ani obligacji z prawem pierwszeństwa, czyli tych szczególnych rodzajów obligacji, które dają obligatariuszom prawo do nabycia akcji emitenta (art. 50).

Art. 51 reguluje politykę finansową Zarządcy Rozliczeń S.A. w zakresie lokowania zgromadzonych środków oraz terminu wymagalności lokat.

Art. 52 reguluje kwestie dotyczące rady nadzorczej Zarządcy Rozliczeń S.A.: kadencję rady, skład rady i sposób powoływania i odwoływania jej członków oraz jej niektóre kompetencje – czynności, których dokonanie przez Zarządcę Rozliczeń S.A. wymagać będzie zgody rady. Sposób powoływania i odwoływania członków Rady Nadzorczej oznacza, że państwo, za pośrednictwem wskazanych organów administracji, będzie sprawować kontrolę nad istotnymi działaniami Zarządcy Rozliczeń S.A. Ze względu na unikalny zakres zadań Zarządcy Rozliczeń S.A. oraz finansowy wymiar dokonywanych przez tę spółkę czynności i ich znaczenie dla gospodarki, kontrola ta jest w pełni uzasadniona.

Zgodnie z art. 53 ust. 1, Zarządca Rozliczeń S.A. nie może uczestniczyć w przekształceniach kapitałowych. Ze względu na ustalony, w ścisły sposób ustawą, szczególny charakter działań Zarządcy Rozliczeń S.A., polegający na przekazaniu środków na pokrycie kosztów osieroconych, rozwiązanie Zarządcy Rozliczeń S.A. będzie mogło nastąpić dopiero po wypełnieniu zadań przewidzianych w ustawie (art. 53 ust. 2). Z tego samego powodu wyłączono w stosunku do Zarządcy Rozliczeń S.A. stosowanie art. 459 Kodeksu spółek handlowych (ust. 4).

Art. 54 mówi o obowiązku sporządzania raportów, które pozwolą na lepsze monitorowanie udzielanej pomocy publicznej.

Rozdział 7 (Kary pieniężne)

Wprowadzenie kar pieniężnych (art. 55) ma na celu zniechęcenie wytwórców do nieprzekazywania lub przekazywania nieprawdziwych danych, co w efekcie może skutkować nierzetelnymi kalkulacjami dokonywanymi przez Prezesa URE lub uniemożliwieniem dokonania kalkulacji korekt rocznych kosztów osieroco-

nych. Tym samym wytwórca mógłby uniknąć konieczności zwrotu środków otrzymanych w ramach pokrywania kosztów osieroconych lub opóźnić taki zwrot.

Rozdział 8 (Zmiany w przepisach obowiązujących)

Art. 56 wprowadza zmiany do ustawy – Prawo energetyczne:

- 1) zmiana art. 31 ust. 3 wprowadza prawną podstawę do publikowania w Biuletynie URE informacji istotnych dla podmiotów zobowiązanych do płacenia opłaty przejściowej,
- 2) zmiana art. 45, polegająca na dodaniu nowego ust. 1b, jest konsekwencją zmiany zasad rozliczania kosztów wytwórców, wynikających z obowiązywania umów długoterminowych. W rezultacie przedterminowego rozwiązania umów długoterminowych, z taryf na przesyłanie i dystrybucję energii elektrycznej usunięte zostaną elementy związane z obsługą umów długoterminowych. Dodanie do art. 45 nowego ust. 1c ma na celu zapewnienie uznania kosztów poboru opłaty przejściowej za koszty uzasadnione,
- 3) dodanie do art. 45 nowego ust. 6 ma na celu uwzględnienie zmiany w taryfach dla energii elektrycznej po wprowadzeniu opłaty przejściowej.

Rozdział 9 (Przepisy dostosowujące i końcowe)

Art. 57 precyzyjnie określa moment, od którego bezwzględnie zaprzestaje się pobierania składnika wyrównawczego stawki systemowej opłaty przesyłowej – niezależnie od tego, czy podpisana zostanie jakakolwiek umowa rozwiązująca kontrakt długoterminowy. Taka konstrukcja umożliwi eliminację z porządku prawnego niektórych elementów, mogących stać w sprzeczności z zapisami TWE oraz wzmocni spójność systemu odstąpienia od KDT. Obecny system finansowania KDT przez składnik wyrównawczy, historycznie nie był związany z finansowaniem KDT, lecz z projektowanym w 2000 r. Systemem Opłat Kompensacyjnych, mających na celu sfinansowanie rekompensat wypłacanych w zamian za rozwiązanie KDT. Ostatecznie system nie został wprowadzony, a opłata została. W „Informacjach o wynikach kontroli restrukturyzacji i przekształceń własnościowych w sektorze elektroenergetycznym”, przygoto-

wanych przez Najwyższą Izbę Kontroli z września 2006 r. wyraźnie wskazano, że Minister Gospodarki niezasadnie nałożył na odbiorców opłatę wyrównawczą należną na rzecz PSE S.A. Zgodnie bowiem z programem System Opłat Kompensacyjnych, warunkiem nałożenia tej opłaty miała być restrukturyzacja KDT.

Należy także dostrzec zagrożenie związane z istnieniem składnika wyrównawczego w polskim systemie prawnym. Obecnie pobierany składnik jest przywiązany do ilości zużywanej energii elektrycznej, a w konsekwencji obłożona nim jest zarówno energia importowana, jak i eksportowana, co de facto narusza art. 25 i 90 Traktatu WE. Jego eliminacja na etapie restrukturyzacji KDT ma uchronić Polskę przed ewentualnym postępowaniem Komisji Europejskiej w sprawie naruszenia Traktatu na podstawie art. 226 TWE.

Celem art. 57 jest też umożliwienie sprawnego przeprowadzenia procesu wprowadzenia w dniu, w którym nastąpi rozwiązanie umów długoterminowych, opłaty do nowych taryf przez przedsiębiorstwa energetyczne obowiązane do przedkładania nowych taryf do zatwierdzenia przez Prezesa URE na podstawie przepisów Prawa energetycznego. Począwszy od tego dnia przedsiębiorstwa energetyczne powinny stosować taryfy nieuwzględniające składnika wyrównawczego stawki systemowej.

Art. 58 reguluje moment powstania po raz pierwszy obowiązku przekazywania informacji określonych w art. 16.

Art. 59 odnosi się do szczególnej sytuacji podmiotu, który nie oddał jeszcze jednostki objętej umową długoterminową do użytku. W tym zakresie koszty osierocone zostały skalkulowane w oparciu o dane prognozowane i w 2009 r. prognoza ta powinna ulec weryfikacji w oparciu o dane rzeczywiste, przekazane (zgodnie z ust. 2) do dnia 30 czerwca 2009 r.

Art. 61 przewiduje dla ustawy 30-dniowy termin *vacatio legis*. Samo wejście w życie ustawy nie zmienia co do zasady od razu sytuacji prawnej wytwórców, zakładów energetycznych oraz odbiorców końcowych. Poszczególne momenty, w których zaczynają działać mechanizmy ustawy, liczone są od dnia wejścia w życie ustawy. Szybkie wejście w życie ustawy pozwoli na bezzwłoczne rozpoczęcie przygotowań do rozwiązania umów długoterminowych na podstawie umów rozwiązujących.

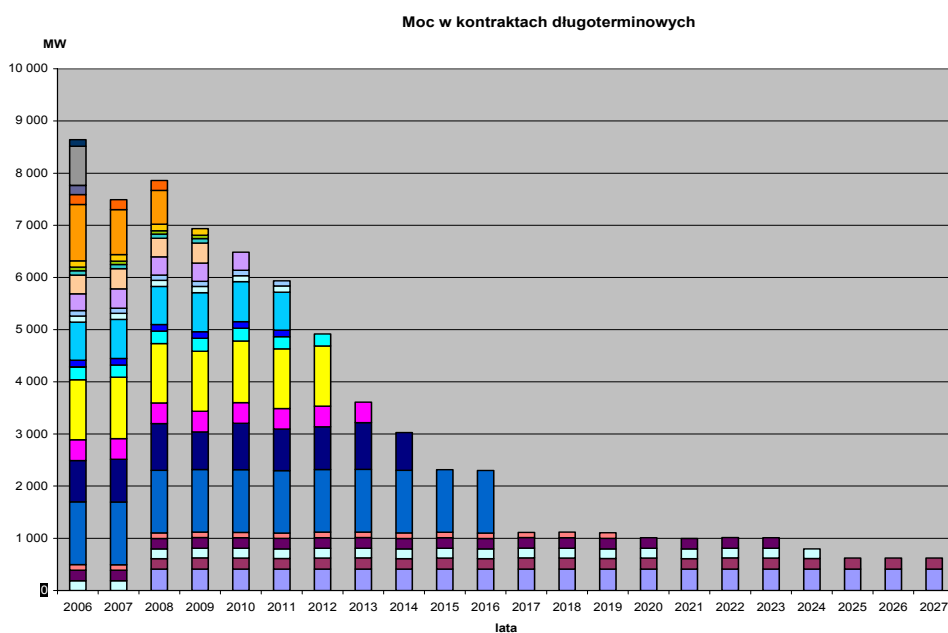
OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Zakres regulacji

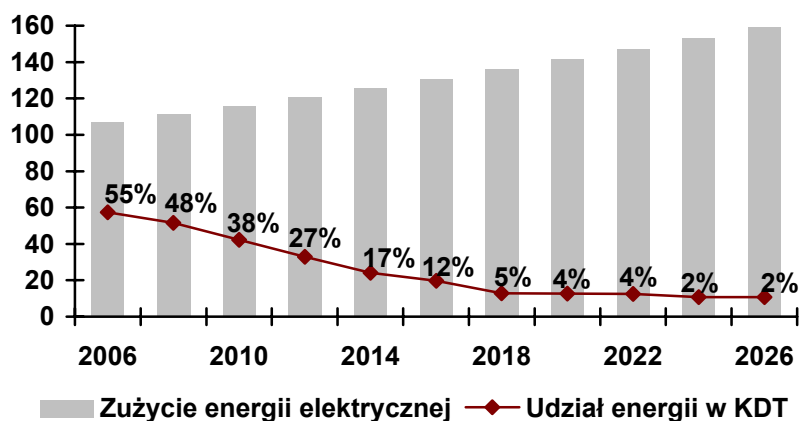
1.1. Przedmiot regulacji

Kontrakty długoterminowe na zakup mocy i energii elektrycznej (KDT) zawarte zostały w latach 1994-1998 między wytwórcami energii elektrycznej wybranymi w drodze przetargu i Polskimi Sieciami Elektroenergetycznymi S.A. KDT nie zostały rozwiązane przed wejściem Polski do Unii Europejskiej (UE) i stanowią obecnie jedną z istotnych barier dla liberalizacji rynku energii elektrycznej. KDT ograniczają płynność rynku hurtowego obrotu energią elektryczną. Wielkość mocy i energii elektrycznej zakontraktowana w ramach KDT stanowi znaczny procent w skali kraju i mimo zmniejszania się jej udziału w miarę upływu czasu wpływać będzie na polski rynek energii elektrycznej jeszcze przez kilkanaście lat.

Rysunek 1. Moc zakontraktowana w KDT

Rysunek 2. Ścieżka wygasania kontraktów długoterminowych

Komisja Europejska (KE) skierowała w dniu 23 listopada 2005 r. do władz polskich decyzję dotyczącą wszczęcia postępowania określonego w art. 88 ust. 2 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską (TWE) w odniesieniu do pomocy państwa przyznawanej w ramach KDT (decyzja została w dniu 2 marca 2006 r. opublikowana w Dzienniku Urzędowym UE nr C 52). KE sprawdza w toku postępowania, czy KDT nie stanowią formy niedozwolonej pomocy publicznej.

1.2. Cel regulacji

Głównym efektem wdrożenia ustawy, stanowiącej program pomocy publicznej, będzie szybszy rozwój konkurencyjnego rynku energii elektrycznej oraz likwidacja ryzyka związanego z trwającym postępowaniem KE.

Odejście od obecnej formy KDT powinno umożliwić takie kształtowanie się cen na rynku konkurencyjnym, które będzie stwarzać bodźce do rozwoju inwestycji w nowe moce wytwórcze energii elektrycznej.

Projekt ustawy przewiduje udzielanie pomocy publicznej w formie kwot na pokrycie kosztów osieroconych podmiotom, które przystąpią do umów rozwiązujących. Pomoc udzielana będzie w przypadku, gdy wyniki finansowe na działalności operacyjnej wytwórców będą zbyt niskie, aby pokryć poniesione nakłady na aktywa związane z wytwarzaniem energii elektrycznej.

1.3. Alternatywne sposoby rozwiązania problemu KDT

W toku trwających prac nad rozwiązaniem problemu KDT od 1999 r., przeanalizowano i próbowano wdrożyć różne działania mające pozwolić na odejście od KDT. Każde z rozwiązań posiadało wady, które uniemożliwiły jego wdrożenie. Najważniejsze dotychczasowe rozwiązania to:

- System Opłat Kompensacyjnych,
- obligatoryjne rozwiązanie KDT na podstawie ustawy za rekompensatą szacowaną na ok. 15 mld zł,
- dobrowolne rozwiązanie KDT na podstawie ustawy i pokrywanie kosztów osieroconych z wypłatą kwoty bazowej (początkowej) tych kosztów w wysokości ok. 10,5 mld zł. W tym rozwiązaniu szacowana maksymalna kwota kosztów osieroconych była na 23,2 mld zł.

Obecne rozwiązanie jest oparte na doświadczeniach z poprzednich rozwiązań, z uwzględnieniem oczekiwań KE co do metodologii obliczania i monitorowania rozliczeń kosztów osieroconych.

Alternatywnie dokonano także wstępnej analizy pozostawienia obecnej formy KDT, aż do ich naturalnego wygaśnięcia. Koszty takiego rozwiązania zostaną omówione w punkcie 3.

2. Konsultacje społeczno-gospodarcze projektu restrukturyzacji KDT

2.1. Konsultacje w kraju

Projekt ustawy bazuje na doświadczeniach szeroko konsultowanego projektu ustawy notyfikowanego KE jako program pomocowy w marcu 2005 r. Wzięto pod uwagę szereg krytycznych uwag zgłoszonych do poprzedniego projektu ustawy także na etapie prac parlamentarnych.

W dniach 20-28 marca 2006 r. prowadzone były przez Urząd Regulacji Energetyki (URE) konsultacje z wytwórcami stronami KDT¹⁾, poświęcone metodologii wyliczeń kosztów osieroconych oraz poprawności danych wykorzystywanych w modelu kalkulacji kosztów osieroconych. W dniu 29 marca 2006 r. rozpoczęte zostały prace nad aktualizacją wyliczeń w oparciu o korekty danych, nadsyłane do dnia 4 kwietnia 2006 r. przez wytwórców.

Uwzględniając sugestie wytwórców uczestniczących w konsultacjach, w porozumieniu z Ministrem Gospodarki Prezes URE wprowadził zmiany do metodologii kalkulacji kosztów osieroconych przez uwzględnienie obowiązujących limitów emisji CO₂, zmianę standardów kosztów w zakresie utrzymania i remontów źródeł wykorzystujących węgiel brunatny oraz urealnienie warunków rynkowych dla elektrociepłowni pracujących nie w pełnym skojarzeniu. Prace związane z aktualizacją kalkulacji kosztów osieroconych zakończone zostały przez URE w dniu 10 kwietnia 2006 r.

Główne założenia projektu ustawy zostały zaprezentowane podczas spotkania organizowanego w dniu 10 sierpnia 2006 r. przez Ministerstwo Gospodarki, w którym uczestniczyli przedstawiciele wytwórców i ich właścicieli oraz kredytodawców. Projekt ustawy został opublikowany w Biuletynie Informacji Publicznej w dniu 15 września 2006 r. zgodnie z ustawą z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2005 r. Nr 169, poz. 1414).

W dniu 15 września 2006 r. projekt ustawy został skierowany do uzgodnień międzyresortowych, a w dniu 28 września 2006 r. odbyła się międzyresortowa konferencja uzgadniająca. Zgłoszenia zainteresowania pracami nad projektem ustawy nadeszły:

¹⁾ BOT Górnictwo i Energetyka S.A., Elektrociepłownia Chorzów ELCHO Sp. z o.o., Zespół Elektrowni Dolna Odra S.A., Elektrownia Kozienice S.A., Elektrociepłownia Kraków S.A., Elektrociepłownia Lublin-Wrotków Sp. z o.o., Elektrociepłownia Nowa Sarzyna Sp. z o.o., Elektrownia Opole S.A., Zespół Elektrowni Pątnów-Adamów-Konin S.A., Południowy Koncern Energetyczny S.A., Elektrociepłownia Rzeszów S.A., Elektrownia Turów S.A., Elektrociepłownia Zielona Góra S.A.

- BOT Górnictwo i Energetyka S.A. (5.10.2006 r. oraz 23.10.2006 r.),
- Elektrociepłownia ELCHO Chorzów Sp. z o.o. (9.10.2006 r. oraz 6.11.2006 r.),
- Elektrociepłownia Zielona Góra S.A. (9.10.2006 r.),
- Kogeneracja Wrocław S.A. (13.10.2006 r.),
- Dresdner Bank AG (13.10.2006 r.),
- Zespół Elektrowni Pątnów-Adamów-Konin S.A. (23.10.2006 r.)
- Polskie Sieci Elektroenergetyczne S.A. (25.10.2006 r.),
- Elektrociepłownia Nowa Sarzyna Sp. z o.o. (30.10.2006 r.),
- Południowy Koncern Energetyczny S.A. (31.10.2006 r.),
- EDF International (8.11.2006 r.),
- Elektrociepłownia Kraków S.A. (14.11.2006 r.),
- EnBW AG (14.11.2006 r.),
- Polskie Towarzystwo Elektrociepłowni Zawodowych (17.11.2006 r.).

Zgłoszone przez te podmioty uwagi dotyczyły następujących zasadniczych założeń projektu ustawy, a mianowicie, że:

- rozwiązanie KDT jest pozornie dobrowolne, więc jest to wyłączenie, za które należy się słuszne odszkodowanie,
- istnieje potrzeba uzyskania akceptacji kredytodawców i pokrycia kosztów finansowych w kosztach osieroconych,
- koszty osierocone powinny zapewniać wytwórcom zwrot z kapitału,
- istnieje potrzeba uwzględnienia długoterminowych kontraktów na dostawę paliwa, przede wszystkim gazu ziemnego,
- nierówne jest traktowanie podmiotów prywatnych i spółek Skarbu Państwa,
- jest możliwość roszczeń do Skarbu Państwa w przypadku KDT powiązanych z umowami prywatyzacyjnymi,
- należy usunąć zapisy uniemożliwiające skorzystanie z programu przedsiębiorstwom pionowo zintegrowanym.

Projekt ustawy został skierowany we wrześniu 2006 r. do organizacji pracodawców zgodnie z art. 16 ustawy z dnia 23 maja 1991 r. o organizacjach pracodawców z dnia (Dz. U. Nr 55, poz. 235, z późn. zm.) oraz do związków zawodowych zgodnie z art. 19 ustawy z dnia 23 maja 1991 r. o związkach zawodowych (Dz. U. Nr 79, poz. 854, z późn. zm.). Uwagi do projektu ustawy wpłynęły jedynie od OPZZ, które przekazało opinię Federacji Związków Zawodowych Górnictwa Węgla Brunatnego. Z opinii tej wynika, że główne zastrzeżenia wzbudzają zapisy odnośnie do wyłączenia Elektrowni Turów S.A. z systemu pokrywania kosztów osieroconych w przypadku konsolidacji w Polskiej Grupie Energetycznej.

Do projektu ustawy wpłynęły też uwagi Związku Banków Polskich, które dotyczą m.in.:

- zasadności pozbawienia możliwości pokrywania kosztów osieroconych wytwórców będących przedmiotem konsolidacji pionowej w ramach grup energetycznych,
- postulatu wydłużenia do 90 dni terminu na zawarcie umów rozwiązujących,
- postulatu utrzymania składnika wyrównawczego stawki systemowej opłaty przesyłowej,
- wzrostu ryzyk kredytowych w wyniku wejścia w życie ustawy,
- nieuwzględnienia specyfiki wytwórców wytwarzających energię elektryczną w oparciu o gaz ziemny.

2.2. Konsultacje z Komisją Europejską

Projekt ustawy z 2005 r., przygotowany przez poprzedni rząd, został w marcu 2005 r. notyfikowany KE jako program pomocowy w sprawie pokrywania kosztów powstałych w przedsiębiorstwach w związku z przedterminowym rozwiązaniem umów długoterminowych. Obecny projekt ustawy, pomimo zasadniczych zmian, formalnie stanowi

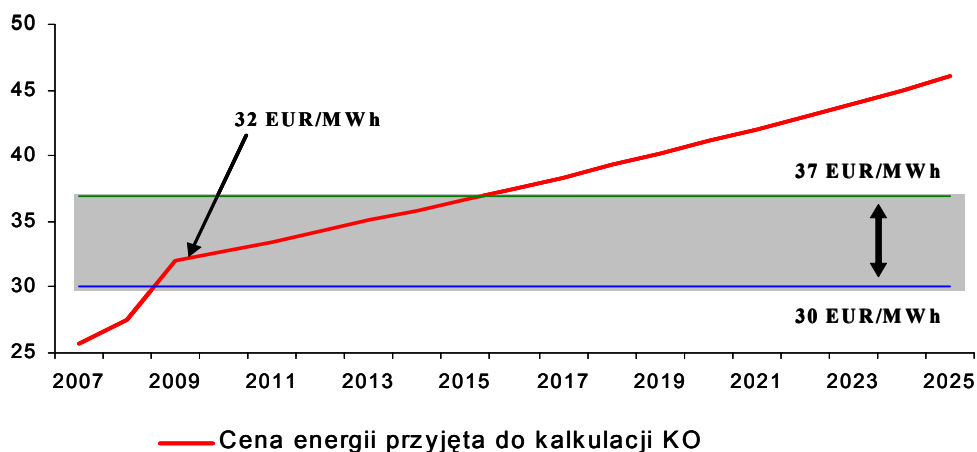
aktualizację notyfikowanego programu pomocy publicznej. Konsultacje z przedstawicielami KE prowadzone są w sposób ciągły od 2004 r. Ich intensyfikacja nastąpiła po wydaniu przez KE decyzji dotyczącej wszczęcia postępowania określonego w art. 88 ust. 2 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską (TWE), także w odniesieniu do notyfikowanego programu pomocowego.

3. Skutki realizacji programu restrukturyzacji KDT

Zgodnie z projektem zarządca rozliczeń będzie lokował wpływy z opłaty przejściowej na wyodrębnionym rachunku tzw. „rachunku opłaty”. Celem zapewnienia płynności systemu pokrywania kosztów osieroconych planowane jest uwzględnienie przy kalkulacji opłaty przejściowej rezerwy środków, służących jako zabezpieczenie wypłat kwot na pokrycie kosztów osieroconych, zwanej „zasobem płynnościowym”. Rezerwa ta uzależniona będzie od ilości podmiotów objętych w danym roku programem i będzie się zmniejszać wraz z końcem okresu korygowania dla poszczególnych wytwórców.

Z wpływów z opłaty i z wpływów z odsetek od środków na rachunku opłaty będą pokrywane koszty osierocone wytwórców. Kwota maksymalna pomocy została oszacowana na ok. 11,5 mld zł (kwota zdyskontowana na dzień 1 stycznia 2007 r.) i jest to maksymalna suma środków, jaka może zostać wypłacona przedsiębiorstwom. Kwota maksymalna została zaprognozowana przy przyjętej ścieżce kształtowania się cen energii elektrycznej, którą przedstawia rysunek 3. Taka ścieżka cen odpowiadać ma „najgorszemu” scenariuszowi kształtowania się cen rynkowych, ale jednocześnie ceny przyjęte do kalkulacji nie mogą blokować możliwości inwestowania w nowe moce wytwórcze na rynku.

Rysunek 3. Średnia cena sprzedaży energii elektrycznej w modelu oraz ceny wejścia nowych mocy w zależności od sposobu finansowania (EUR/MWh)

Można spodziewać się, że ceny rynkowe po rozwiązaniu KDT będą kształtować się na poziomie przekraczającym 32 EUR/MWh. Nie będzie wynikać to jednak z faktu rozwiązania KDT, ale będzie skutkiem następujących procesów w elektroenergetyce:

- potrzebie odbudowy wyeksploatowanych mocy wytwórczych (ok. 60% mocy zainstalowanej w systemie ma ponad 25 lat),
- wprowadzanych limitów emisji CO₂, SO₂, NO_x,
- wzrastającego zapotrzebowania na energię elektryczną,
- wzrastających cen paliw pierwotnych, w tym cen gazu i ropy.

Sam proces rozwiązania KDT powinien być w krótkim okresie neutralny dla odbiorców końcowych, a w długookresowej perspektywie przynieść im wymierne korzyści.

Obecnie odbiorcy końcowi ponoszą dodatkowe koszty istnienia KDT w postaci dodatkowego składnika opłaty przesyłowej – składnika wyrównawczego. W 2006 r. stawka netto tego składnika wynosi 31,15 zł/MWh, a całkowite koszty ponoszone przez odbiorców końcowych z tego tytułu wynoszą ok. 4 mld zł brutto rocznie. W roku 2007 i 2008 można je szacować na ok. 3,1 mld zł netto rocznie. Koszty związane z opłatą przejściową globalnie netto w pierwszych dwóch latach zbierania opłaty (na które stawki opłaty są ustalone w ustawie) nie powinny przekroczyć

2,7 mld zł rocznie. Ponieważ najbardziej prawdopodobnym scenariuszem jest pozostanie cen energii elektrycznej na zbliżonym poziomie do poziomu cen w 2006 r., korzyść dla odbiorców końcowych z tytułu rozwiązania KDT można oszacować na poziomie ok. 400 mln zł, a biorąc pod uwagę, że opłata przejściowa wejdzie w życie najprawdopodobniej w połowie 2007 r., to korzyść dla odbiorców końcowych w 2007 r. będzie ok. 200 mln zł.

W przypadku gdyby cena energii elektrycznej w pierwszych dwóch latach funkcjonowania programu wzrosła znacząco, to korzyści dla odbiorców końcowych nie wystąpiłyby w tym okresie. Jednak pojawią się one w takim przypadku już w 2009 r. w postaci spadku całości obciążeń odbiorców wynikających z opłaty przejściowej i ceny energii elektrycznej.

Długookresowo w przypadku utrzymywania się cen energii elektrycznej powyżej poziomu przyjętego do kalkulacji kosztów maksymalnych, obciążenia odbiorców końcowych z tytułu opłaty będą zbliżone do zera, nie będzie potrzeby zbierania opłaty. Długookresowym skutkiem programu będzie także złagodzenie dla odbiorców końcowych wzrostów cen wynikających z innych procesów na rynku energii elektrycznej.

W obecnym stanie, przy istniejących KDT, które determinują przychody większości wytwórców, instytucje finansowe nie są skłonne do udzielania wytwórcom dalszych kredytów. Oznacza to, że umowy długoterminowe nie tylko nie zapewniają dopływu do sektora energetycznego nowych środków finansowych, ale są wręcz przeszkodą w tym względzie. Może oznaczać to zahamowanie rozwoju sektora na kilka a nawet kilkanaście lat. Nowe inwestycje w sektorze są niezbędne do spełniania coraz wyższych norm ochrony środowiska oraz – w perspektywie kilku lat – do zaspokojenia wzrastającego zapotrzebowania na energię elektryczną. Na rynkach takich jak rynek energii elektrycznej, niewystarczająca podaż towaru może doprowadzić do skokowych wzrostów jego cen w przyszłości.

3.1. Wpływ na wydatki i dochody sektora publicznego (w tym budżetu państwa)

Z punktu widzenia budżetu państwa należy pamiętać o istotnej kwestii, jaką jest istniejące ryzyko postawienia gwarancji Skarbu Państwa w stan wymagalności z tytułu udzielonych w przeszłości poręczeń i gwarancji podmiotom sektora elektroenergetycznego. Aby zneutralizować to ryzyko, przed przystąpieniem wytwórców posiadających takie gwarancje do umów rozwiązujących, niezbędne jest uzyskanie przez nich zgody wierzycieli na taką zmianę. Z analiz wpływu rozwiązania KDT na przyszłą sytuację przedsiębiorstw objętych gwarancjami Skarbu Państwa wynika, że przedsiębiorstwa te nie będą miały problemu z funkcjonowaniem na rynku, nawet w przypadku rozwiązania KDT bez prawa do pokrywania kosztów osieroconych.

Oplata przejściowa wprowadzana projektem ustawy zastąpi część opłaty przesyłowej wynikającej ze składnika wyrównawczego stawki systemowej, określonego w przepisach Prawa energetycznego. Zarówno opłata przejściowa, jak i składnik wyrównawczy stawki systemowej podlegają opodatkowaniu podatkiem od towarów i usług (VAT). Jednak obecnie podatek uiszczany jest od kwoty ok. 3,1 mld zł, czyli przychody do budżetu państwa z tytułu VAT można szacować na ok. 682 mln zł. Po wprowadzeniu opłaty przejściowej i spadku obciążeń dla odbiorców końcowych z tytułu opłaty podstawą podatku będzie kwota ok. 2,7 mld zł. Przychody do budżetu państwa z tytułu VAT można będzie w tej sytuacji szacować na ok. 594 mln zł w 2007 r. i 2008 r. Ubytek tych wpływów może być zrekompensowany wyższymi wpływami z podatku VAT za energię elektryczną w przypadku wzrostu jej cen. W takim przypadku spadną wpływy z podatku VAT od opłaty przejściowej, ale wzrosną wpływy z podatku VAT od energii elektrycznej.

W związku z nałożeniem na Prezesa URE dodatkowych obowiązków, wynikających z ustawy, w postaci obliczania kosztów osieroconych, zatwierdzania umów rozwiązujących, kalkulacji stawek opłat

i nadzorowania przedsiębiorstw beneficjentów pomocy publicznej, niezbędne będzie zwiększenie zaangażowania pracowników URE. Analizę potrzeb związanych ze zwiększeniem zatrudnienia w URE w związku z programem pomocowym będzie można dookreślić w pracach nad projektem ustawy budżetowej na rok 2008 lub nawet 2009 z uwagi na fakt, że szereg czynności, jakie będzie musiał wykonywać Prezes URE w związku z udzielaną pomocą publiczną w ramach programu będzie wykonywane dopiero od 2008 i 2009 r.

Powołana zostanie spółka celowa do zarządzania przepływami pieniężnymi. Spółka będzie należeć do spółki z wyłącznym udziałem Skarbu Państwa (Operatora Systemu Przesyłowego) i będzie kontrolowana przez organ administracji publicznej. Koszty działalności spółki to ok. 1 mln zł w skali roku, tzn. ok. 25 mln zł w skali projektu, licząc maks. do 2029 r. Szacowane koszty nie obejmują kosztów związanych z pozyskaniem środków na pokrycie kosztów osieroconych przez zaciągnięcie zadłużenia.

Z uwagi na utrzymywanie przez zarządcę rozliczeń zasobu płynnościowego i możliwości lokowania tych środków w bezpieczne lokaty, spółka ta może być znaczącym nabywcą krótkoterminowych papierów wartościowych emitowanych przez Skarb Państwa.

3.2. Wpływ na rynek pracy

Biorąc pod uwagę rozwiązanie umów długoterminowych i poddanie wytwórców energii elektrycznej rynkowej presji, nie powinno mieć to wpływu na stopę bezrobocia.

Racjonalizacja poziomu zatrudnienia do wymagań rynku energii elektrycznej będzie odbywać się niezależnie od realizacji ustawy i wynikać będzie z postępującej integracji europejskiego rynku energii elektrycznej.

W dłuższym okresie czasu należy oczekiwać efektów pozytywnych związanych z kreowaniem nowych miejsc pracy. Nastąpi to w wyniku

sprawnie działającego rynku energii elektrycznej, na którym sygnały cenowe będą wymuszać efektywność podmiotów i tym samym racjonalizację cen energii elektrycznej dla odbiorców końcowych, a także umożliwią nowe inwestycje w elektroenergetyce, co będzie wiązało się z kreowaniem nowych miejsc pracy w sektorze.

3.3. Wpływ na konkurencyjność wewnętrzną i zewnętrzną

Wpływ na wytwórców energii elektrycznej

Wprowadzenie programu restrukturyzacji KDT stwarza wszystkim wytwórcom energii elektrycznej możliwość konkutowania według takich samych reguł rynkowych. Konieczne jest, dla zachowania warunków uczciwej konkurencji, równoległe wdrożenie mechanizmów odzwierciedlających koszty produkcji energii elektrycznej z mniejszą jednostkową emisją zanieczyszczeń do powietrza.

Ciągła rywalizacja będzie zmuszać wytwórców do inwestowania w nowe, lepsze technologie cechujące się większą sprawnością, czyli przede wszystkim mniejszym zużyciem paliwa. Mniejsze zużycie paliwa będzie z kolei wiązać się z niższymi emisjami zanieczyszczeń do środowiska.

W ramach kalkulacji wysokości kosztów osieroconych zbudowano symulator rynku konkurencyjnego, umożliwiający prognozowanie przychodów rynkowych poszczególnych wytwórców po wdrożeniu programu. Przeanalizowano ich kondycję finansową i utrzymanie płynności finansowej, przy założeniu ewentualnych korekt wysokości pokrywanych kosztów osieroconych, likwidacji najmniej ekonomicznych jednostek, wprowadzaniu nowych i przy uwzględnieniu konieczności ponoszenia wydatków na wdrażanie dyrektywy 2001/80/WE (LCP). Praktycznie wszystkie firmy mają szanse funkcjonować w nowych warunkach, jeżeli w jednakowym stopniu będą się do nich dostosowywać.

Przystąpienie do programu pomocowego ustanawianego ustawą i podpisanie umów rozwiązujących eliminuje ryzyko wytwórców w związku z trwającym postępowaniem KE wobec KDT. W przypadku uznania danej umowy długoterminowej za pomoc publiczną (czyli pomoc przyznana ze środków publicznych, uprzywilejowującą podmiot, który ją otrzymał, mającą wpływ na konkurencję i handel na rynku UE), KE nakaże Polsce wdrożyć program zapewniający rozwiązanie danego KDT i zwrot pomocy otrzymanej bezprawnie od dnia 1 maja 2004 r., czyli dnia akcesji. Konieczność zwrotu środków może znacząco pogorszyć sytuację wytwórców.

Wpływ na spółki dystrybucyjne energii elektrycznej

Konieczność pozyskiwania całości energii na rynku konkurencyjnym uaktywni jego stronę popytową i wymusi większą racjonalizację kosztów własnych. Sprzyjać to będzie szybkiemu przygotowaniu dostawców energii elektrycznej do konkurencji ze spółkami obrotu, zwłaszcza działającymi w wielu krajach UE.

Wpływ na spółki obrotu energią elektryczną

Uwolnienie znacznej ilości energii elektrycznej, objętej obecnie umowami długoterminowymi, spowoduje, że spółki obrotu będą miały do dyspozycji znacznie większy wolumen energii elektrycznej od wytwórców niż ma to miejsce obecnie. Dzięki temu, spółki obrotu energią elektryczną będą mogły rozpocząć lub znacznie rozwinąć swoją działalność, przez co odbiorcy końcowi będą mieć coraz szerszy wybór konkurencyjnych ofert sprzedaży energii elektrycznej.

Wpływ na grupę kapitałową PSE S.A.

Przez rozwiązanie umów długoterminowych PSE S.A. nie będą obciążone zobowiązaniami zakupu większości produkowanej w kraju energii elektrycznej. Zostanie też zlikwidowana taryfa hurtowa i składnik wyrównawczy stawki systemowej opłaty przesyłowej. Rozwiązanie KDT spowoduje, że obroty PSE S.A. spadną, ale nie będzie to miało

większego wpływu na realizację zadań spółki i wywiązywanie się z pozostałych zobowiązań.

Ryzyko dla grupy PSE S.A. wystąpi w przypadku nieprzystąpienia części wytwórców do programu. W takiej sytuacji PSE S.A. nadal pozostanie stroną KDT, ale nie będzie dysponować dodatkowym finansowaniem w postaci składnika wyrównawczego stawki systemowej opłaty przesyłowej. Ryzyka dla PSE S.A. powinna minimalizować planowana w ramach „Programu dla elektroenergetyki” konsolidacja pionowa i utworzenie Polskiej Grupy Energetycznej, który to podmiot będzie w stanie sprostać obciążeniom finansowym w przypadku nieprzystąpienia części wytwórców do programu restrukturyzacji KDT.

Wpływ na instytucje finansujące wytwórców energii elektrycznej

Likwidacja systemu KDT, zabezpieczającego długookresowe finansowanie dla elektroenergetyki, przejściowo utrudni bankom ocenę ryzyka firm działających w tym sektorze. Realizowana równolegle integracja pozioma i pionowa firm sektora praktycznie zrównoważy ryzyko niepewnych prognoz rynkowych.

Prognozowany wzrost cen energii elektrycznej na rynku hurtowym (przy zmniejszonych opłatach dodatkowych dla odbiorców końcowych) powinien stworzyć dogodne warunki kredytowania nowych inwestycji w moce wytwórcze.

Wpływ na odbiorców energii elektrycznej

Zastosowane rozwiązanie powoduje zastąpienie opłaty o charakterze zmiennym (zależna od zużycia energii) opłatą o charakterze stałym (niezależna od zużycia energii).

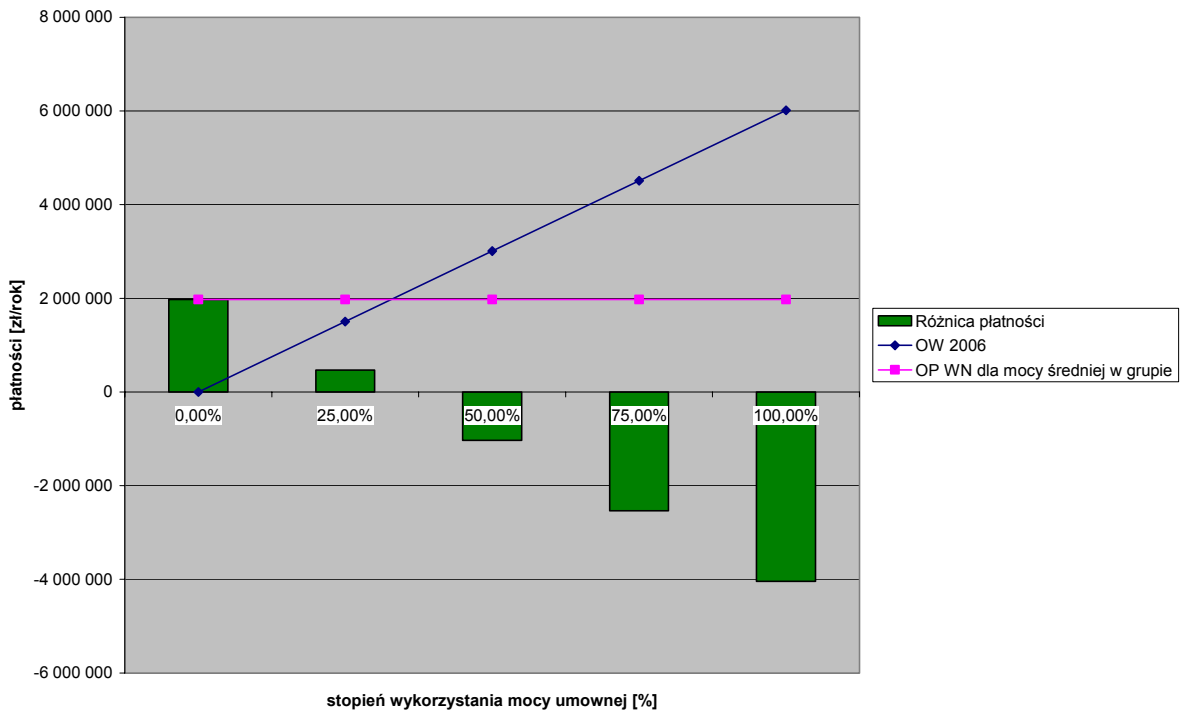
Dla grupy odbiorców, których instalacje przyłączone są na wysokim napięciu, planowany jest spadek obciążeń do 82,7%. Odbiorcy, których

instalacje przyłączone są na średnim napięciu, powinni zanotować spadek obciążeń do 73,1%.

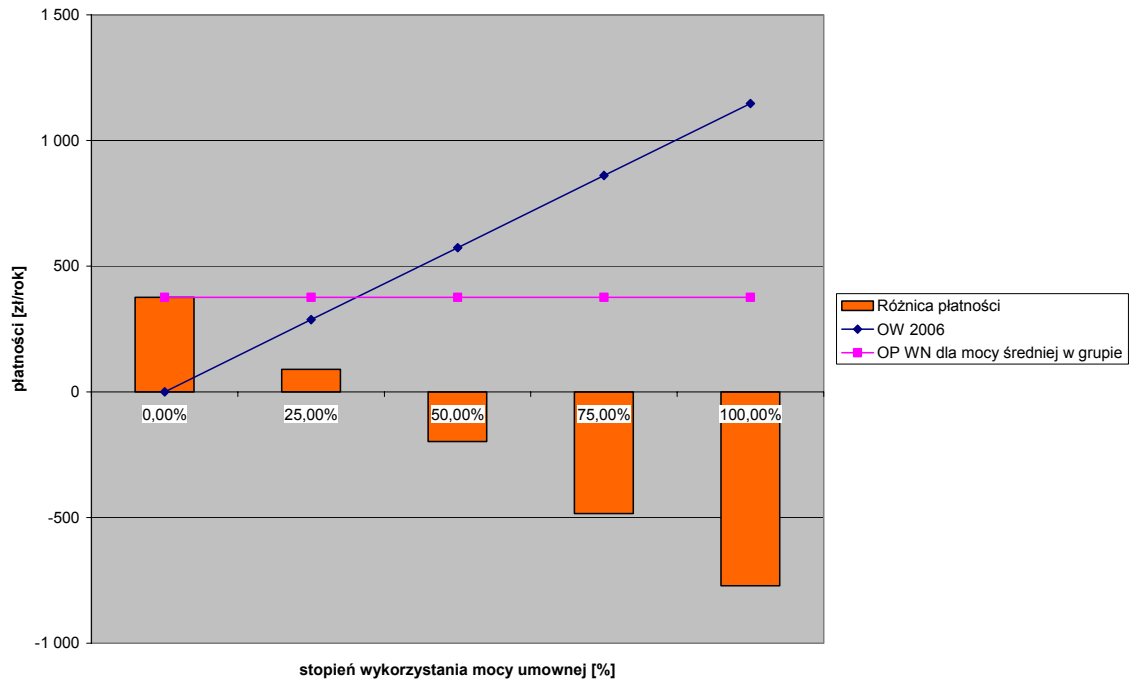
Dla odbiorców nieprowadzących działalności gospodarczej, których instalacje przyłączone są na niskim napięciu, opłaty spadają do 76,5%. Przy czym skutki są odmienne w zależności od zużycia energii przez danego odbiorcę. Odbiorców tej grupy podzielono w zależności od ilości zużywanej energii elektrycznej. Dla grupy o zużyciu energii do 500 kWh występuje niewielki wzrost obciążeń o 1,1%, przy czym roczna płatność dla tej grupy wynosi 5,40 zł. Dla grupy odbiorców zużywających od 501 do 1200 kWh spadek płatności wynosi 79,5%, natomiast dla grupy odbiorców zużywających powyżej 1200 kWh zmiana obciążeń jest równa 75,7%.

Poniżej zostały przedstawione skutki dla poszczególnych grup odbiorców, w których nośnikiem opłaty przejściowej jest moc umowna. W zależności od stopnia wykorzystania mocy umownej płatności tych odbiorców są niższe lub wyższe od płatności ponoszonych obecnie. Dla wszystkich wielkości mocy umownej zależności kształtują się jak poniżej, różnią się natomiast kwoty płatności. Oznacza to, że od pewnej wielkości wykorzystania mocy umownej odbiorca płaci mniej lub więcej niż poprzednio. Dla wszystkich grup odbiorców krzywe przecinają się w przedziale 30-40% wykorzystania mocy umownej.

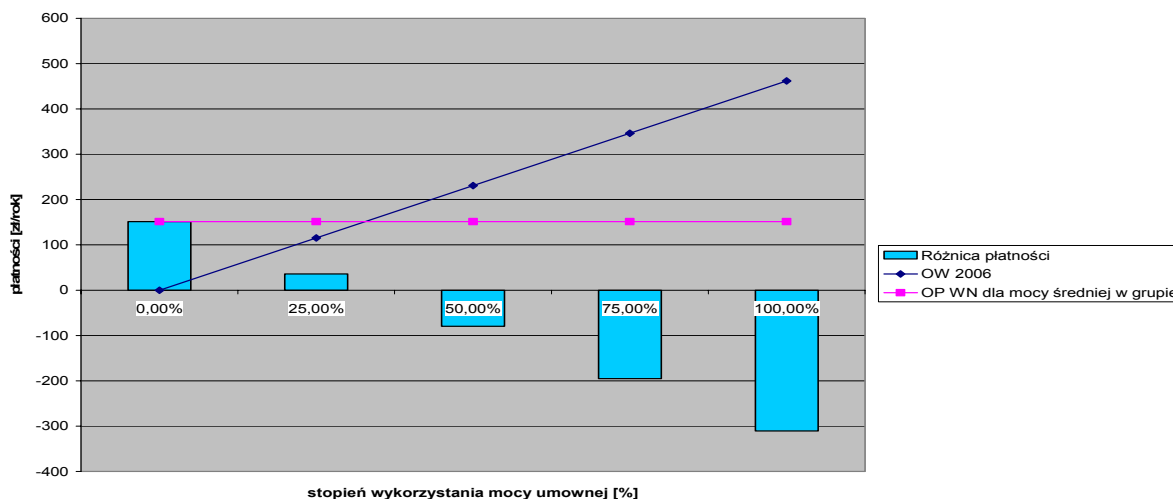
Wykres nr 1. Porównanie płatności z tytułu opłaty wyrównawczej i opłaty przejściowej dla odbiorców na wysokim napięciu pozostałych przy różnym stopniu wykorzystania mocy umownej (do obliczeń zastosowano średnioroczną moc umowną w grupie)

Wykres nr 2. Porównanie płatności z tytułu opłaty wyrównawczej i opłaty przejściowej dla odbiorców na średnim napięciu przy różnym stopniu wykorzystania mocy umownej (do obliczeń zastosowano średnioroczną moc umowną w grupie)

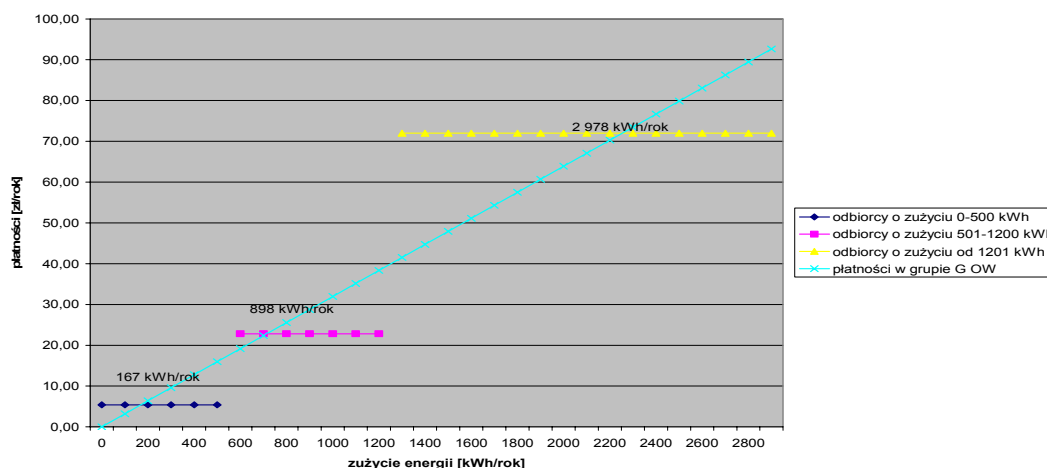

Wykres nr 3. Porównanie płatności z tytułu opłaty wyrównawczej i opłaty przejściowej dla odbiorców na niskim napięciu prowadzących działalność gospodarczą przy różnym stopniu wykorzystania mocy umownej (do obliczeń zastosowano średnioroczną moc umowną w grupie)

Odmienne zależności charakteryzują grupę odbiorców na niskim napięciu nieprowadzących działalności gospodarczej, gdzie nośnikiem opłaty jest liczba odbiorców. W tym przypadku różnica płatności przekłada się bezpośrednio na wielkość zużycia energii elektrycznej danego odbiorcy. Poniżej pokazano płatności dla odbiorców tej grupy w podziale na przedziały zużycia energii elektrycznej zastosowane w projekcie ustawy.

Wykres nr 4. Porównanie płatności z tytułu opłaty wyrównawczej i opłaty przejściowej dla odbiorców na niskim napięciu prowadzących działalność gospodarczą w uwzględnieniu wielkości zużycia po zastąpieniu opłaty wyrównawczej opłatą przejściową oraz średnioroczne zużycie energii w grupie

3.4. Wpływ na sytuację i rozwój regionów

Wdrożenie programu restrukturyzacji KDT, przez obniżenie kosztów funkcjonowania sektora elektroenergetycznego, będzie pozytywnie wpływać na rozwój wszystkich regionów. W dłuższym okresie, wraz ze wzrastającym zapotrzebowaniem na energię elektryczną, przeprowadzenie restrukturyzacji KDT umożliwi podjęcie działań dla pozyskania finansowania na kolejne projekty inwestycyjne realizowane przez podmioty sektora energetycznego, wpływając na rozwój wykorzystania krajowych zasobów energetycznych i tworzenia nowych miejsc pracy. Rozwiązania przyjęte w ustawie, w tym w szczególności przyjęte rozwiązania podatkowe, w żaden sposób nie wpłyną na pogorszenie sytuacji regionów.

**URZĄD
KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ**

**SEKRETARZ
KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ
SEKRETARZ STANU**

Ewa Ośniecka-Tamecka

Min.EOT/3095 /DP/2006/mn

Warszawa, 11 grudnia 2006 r.

**Pani
Jolanta Rusiniak
Sekretarz Rady Ministrów
Kancelaria Prezesa Rady Ministrów**

Opinia o zgodności z prawem Unii Europejskiej projektu ustawy o zasadach pokrywania kosztów powstałych u wytwórców w związku z przedterminowym rozwiązaniem umów długoterminowych sprzedaży mocy i energii elektrycznej, wyrażona na podstawie art. 2, ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Komitecie Integracji Europejskiej (Dz. U. Nr 106, poz. 494) przez Sekretarza Komitetu Integracji Europejskiej, Panią Ewę Ośniecką - Tamecką, działającą z upoważnienia Przewodniczącego Komitetu Integracji Europejskiej.

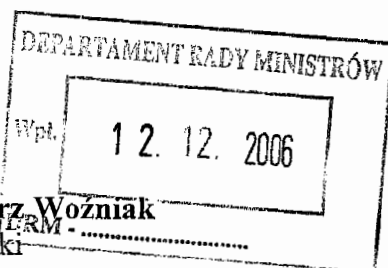
Szanowna Pani Minister!

W związku z przedłożonym projektem (pismo znak RM-10-182-06 z dnia 11 grudnia br., nowy tekst), pozwalam sobie wyrazić następującą opinię:

Projekt ustawy jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Do wiadomości:

Pan Piotr Grzegorz Wozniak
Minister Gospodarki

Z poważaniem,
Z up. Sekretarza Komitetu
Integracji Europejskiej

PODSEKRETARZ STANU
Tadeusz Kozłowski

GABINET
SEKRETARZA RADY MINISTRÓW

2006-12-12

**WZÓR URZĘDOWEGO FORMULARZA ZGŁOSZENIA ZAINTERESOWANIA PRACAMI NAD
PROJEKTEM AKTU NORMATYWNEGO**

ZGŁOSZENIE ZAINTERESOWANIA PRACAMI NAD PROJEKTEM		
<p>Projekt ustawy o zasadach pokrywania kosztów powstałych u wytwórców w związku z przedterminowym rozwiązaniem umów długoterminowych sprzedaży mocy i energii elektrycznej (tytuł projektu - zgodnie z jego treścią udostępnioną w Biuletynie Informacji Publicznej lub informacją zamieszczoną w programie prac legislacyjnych)</p>		
A. OZNACZENIE PODMIOTU ZAINTERESOWANEGO PRACAMI NAD PROJEKTEM		
1. Nazwa/ BOT Górnictwo i Energetyka SA		
2. Siedziba/ Łódź		
3. Adres do korespondencji i adres e-mail 90-051 Łódź, Al. Piłsudskiego 12 ; bot@bot.pl		
B. WSKAZANIE OSÓB UPRAWNIONYCH DO REPREZENTOWANIA PODMIOTU WYMENIONEGO W CZĘŚCI A W PRACACH NAD PROJEKTEM		
Lp.	Imię i nazwisko	Adres miejsca zameldowania na pobyt stały
1	Stanisław Poręba	
2	Małgorzata Żurawik- Szychowska	
3		
4		
5		
C. OPIS POSTULOWANEGO ROZWIĄZANIA PRAWNEGO, ZE WSKAZANIEM INTERESU BĘDĄCEGO PRZEDMIOTEM OCHRONY		
<p>Projekt art.61.</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Wytwórca, który w dniu wejścia w życie ustawy jest podmiotem tej samej grupy kapitałowej co druga strona umowy rozwiązującej lub długoterminowej, nie ma prawa do otrzymywania środków na pokrycie kosztów osieroconych na zasadach określonych w ustawie. 2. Jeżeli wytwórca będący stroną umowy rozwiązującej stał się podmiotem tej samej grupy kapitałowej co druga strona umowy rozwiązującej, traci on prawo do otrzymywania środków na pokrycie kosztów osieroconych, z wyjątkiem środków, które stały się wymagalne przed dniem wejścia wytwórcy do tej grupy kapitałowej. Obliczenia korekty do dnia utraty prawa do otrzymywania środków na pokrycie kosztów osieroconych i rozliczenia zaliczek przeprowadza się na zasadach jak dla korekt rocznych z uwzględnieniem proporcji wynikających z upływu czasu przy obliczaniu różnic, o których mowa w art. 35. 		

Uzasadnienie

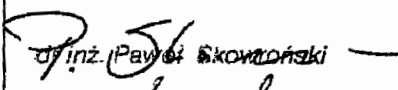
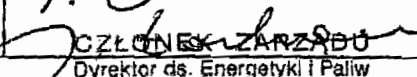
Większość wytwórców zajmuje się przesyłaniem lub dystrybucją i posiada koncesję na przesyłanie i dystrybucję z uwagi na powyższe zapis proponowany w wersji ustawy z 15.IX.2006r eliminuje wytwórców z programu pokrywania kosztów osieroconych w sposób przypadkowy, niezależnie od tego czy są w grupie ze stronami kontraktów długoterminowych. Proponowany powyżej zapis jest zgodny z regulacjami Komisji Europejskiej.

Problem wyłączenia wszystkich wytwórców wchodzących w skład przedsiębiorstwa zintegrowanych pionowo w rozumieniu ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne, z programu pokrywania kosztów osieroconych powinien być rozwiązany w drodze stworzenia warunków umożliwiających rezygnację poszczególnych wytwórców z udziału w tym programie, niezależnie od sposobu przyjętej integracji. Problem ten jest szczególnie ważki w kontekście założeń Programu dla energetyki i utworzenia PGE. Przyjęcie regulacji prawnej przedstawionej w projekcie i objęcie wyłączeniem z art. 61 Projektu przedsiębiorstw zintegrowanych pionowo w rozumieniu ustawy – Prawo energetyczne spowoduje pozbawienie prawa do otrzymywania kosztów osieroconych wytwórców energii elektrycznej objętych „Programem dla energetyki” w tym wytwórców wchodzących w skład Grupy Kapitałowej BOT co wpłynie w sposób oczywisty na obniżenie wartości Grupy .

D. ZAŁĄCZONE DOKUMENTY

1	Odpis z KRS
2	
3	
4	
5	
6	
7	
8	

E. Niniejsze zgłoszenie dotyczy uzupełnienia braków formalnych/zmiany danych**

zgłoszenia dokonanego dnia (podać datę z części F poprzedniego zgłoszenia)		
F. OSOBA SKŁADAJĄCA ZGŁOSZENIE		
Imię i nazwisko	Data	PREZES ZARZĄDU Dyrektor Generalny
Paweł Skowroński	28.09.2006	 inż. Paweł Skowroński CZŁONEK ZARZĄDU Dyrektor ds. Energetyki i Paliw
Jerzy Łaskawiec	28.09.2006	

- * Jeżeli zgłoszenie nie jest składane w trybie art. 7 ust. 6 ustawy treść: "- Zgłoszenie zmiany danych" skreśla się.
- ** Niepotrzebne skreślić.

Pouczenie

1. Jeżeli zgłoszenie ma na celu uwzględnienie zmian zaistniałych po dacie wniesienia urzędowego formularza zgłoszenia (art. 7 ust. 6 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414)) lub uzupełnienie braków formalnych poprzedniego zgłoszenia (§ 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 24 stycznia 2006 r. w sprawie zgłaszania zainteresowania pracami nad projektami aktów normatywnych (Dz. U. Nr 34, poz. 236)), w nowym urzędowym formularzu zgłoszenia należy wypełnić wszystkie konieczne rubryki, powtarzając również dane, które zachowały swoją aktualność.
2. Część B formularza wypełnia się w przypadku zgłoszenia dotyczącego jednostki organizacyjnej oraz w sytuacji, gdy osoba fizyczna, która zgłasza zainteresowanie pracami nad projektem aktu normatywnego, nie będzie uczestniczyła osobiście w tych pracach.
3. W części D formularza, stosownie do okoliczności, uwzględnia się dokumenty, o których mowa w art. 7 ust. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa, a także pełnomocnictwa do wniesienia zgłosze

WZÓR URZĘDOWEGO FORMULARZA ZGŁOSZENIA ZAINTERESOWANIA PRACAMI NAD PROJEKTEM AKTU NORMATYWNEGO

ZGŁOSZENIE ZAINTERESOWANIA PRACAMI NAD PROJEKTEM - ZGŁOSZENIE ZMIANY DANYCH*		
Projekt ustawy o zasadach pokrywania kosztów powstałych u wytwórców w związku z przedterminowym rozwiązaniem umów długoterminowych sprzedaży mocy i energii elektrycznej (tytuł projektu - zgodnie z jego treścią udostępnioną w Biuletynie Informacji Publicznej lub informacją zamieszczoną w programie prac legislacyjnych)		
A. OZNACZENIE PODMIOTU ZAINTERESOWANEGO PRACAMI NAD PROJEKTEM		
1. Nazwa/imię i nazwisko** BOT Górnictwo i Energetyka SA		
2. Siedziba/miejsce zamieszkania** Łódź		
3. Adres do korespondencji i adres e-mail 90-051 Łódź, Al. Piłsudskiego 12, bot@bot.pl		
B. WSKAZANIE OSÓB UPRAWNIONYCH DO REPREZENTOWANIA PODMIOTU WYMIENIONEGO W CZĘŚCI A W PRACACH NAD PROJEKTEM		
Lp.	Imię i nazwisko	Adres miejsca zameldowania na pobyt stały
1	Stanisław Poręba	[REDAKTED]
2	Małgorzata Żurawik- Szychowska	[REDAKTED]
3		
4		
5		
C. OPIS POSTULOWANEGO ROZWIĄZANIA PRAWNEGO, ZE WSKAZANIEM INTERESU BĘDĄCEGO PRZEDMIOTEM OCHRONY		
<p>Opis postulowanego rozwiązania prawnego:</p> <p>1. Art.3. ust.1. Proponujemy dodać po słowach: „Strony umowy długoterminowej” przed przecinkiem słowa: „z których jedna jest uprawniona do otrzymania środków na pokrycie kosztów osieroconych”, Doprecyzowuje to definicję i pozwala uniknąć sytuacji w której jedyną podpisaną umową rozwiązującą będzie umowa między podmiotami z tej samej grupy kapitałowej. Pomimo, że regulacje unijne (i powinna to czynić nasza ustawa) wyłączają tego wytwórcę z programu pokrywania kosztów osieroconych, konieczne byłoby uruchomienie systemu zbierania opłat przejściowych.</p> <p>2. Art.8 Po słowach :„o których mowa w art.5.ust.2” , przed dwukropkiem, proponujemy dodać słowa : „stanowiącej tytuł prawny do otrzymania środków na pokrycie kosztów</p>		

osieroconych”:

Poprawka zapewniająca jednoznaczność, częściowo zastępuje poprawkę w art.3. ust.1.

3. Art.11.ust.2.

Proponujemy wprowadzenia słowa „nie” po słowach: „o których mowa w art.5 ust.1.”.

Efekt kalkulacji obniżonej stawki jest taki sam, ale zapis będzie lepiej oddawał intencję tej regulacji.

4. Art.17.ust. 3.

Proponujemy zmianę treści po słowach „zwany dalej” rachunkiem opłaty przejściowej,” i nadanie nowego brzmienia : „środki zgromadzone na rachunku operatora, o których mowa w art.15.ust.2.”

Poprawka zapewnia jednoznaczność w zakresie jednorazowej płatności podatku od towarów i usług.

5. Art.18. ust. 5.

Proponujemy w ostatnim zdaniu ustępu po słowach „Pozostałą część środków” dodać: „z uwzględnieniem odsetek ustawowych za nieterminową wypłatę.”.

Poprawka zapewnia porównywalny efekt ekonomiczny wytwórcy nawet w przypadkach opóźnień płatności. Racjonalizuje to ryzyko podpisania umowy rozwiązującej.

6. Art.22.ust.3.

Proponujemy jednoznacznie ustalić termin płatności pierwszej zaliczki poprzez zastąpienie słów „nie wcześniej niż w ciągu 90 dni” słowami: „90 dnia”

Poprawka umożliwia wytwórcy racjonalizację kosztów utrzymania płynności, w niektórych przypadkach może to decydować o możliwości utrzymania płynności . Racjonalizuje to ryzyko podpisania umowy rozwiązującej.

6.a. Art.24.ust.3.

Proponujemy zmienić opis symbolu s_j na – „ stopę aktualizacji równą stopie dyskonta o której mowa w art.26.”

7. Art.25.ust.2.

Ze względu na terminy płatności rat i odsetek proponujemy przyspieszyć płatności zaliczek o 10 dni poprzez zastąpienie słów „, do 5 dnia miesiąca następującego po upływie kwartału” słowami „,do 25 dnia miesiąca kończącego każdy kolejny kwartał”

Poprawka ułatwia utrzymywanie płynności, w niektórych przypadkach zaliczki mogą przekraczać 100 mln zł.

8. Art. 26.

We wszystkich zapisach dotyczących odpisów amortyzacyjnych w latach po 2004 roku, konieczne jest wyłączenie odpisów wynikających z nakładów poniesionych po

tym roku. Ponadto powinno być jednoznacznie ustalone czy stosuje się odpisy podatkowe czy bilansowe.

Poprawka zapewniająca jednoznaczne interpretacje.

9. Art. 32.ust.1. pkt. 2)

Proponujemy skreślić słowo : „dodatnie”.

Poprawka równoważy straty i korzyści oraz racjonalizuje ryzyko wytwórcy w przypadkach dużych wahań rynkowych cen energii.

10. Art.32 .ust. 2.

Proponujemy zmienić tekst na „Różnica wyników finansowych „ ΔWdk ” o których mowa w art.28 ust.1 koryguje wysokość rocznej korekty kosztów osieroconych proporcjonalnie do udziału kwoty maksymalnej kosztów osieroconych ustalonej dla danego wytwórcy w sumie kwot maksymalnych kosztów osieroconych wszystkich wytwórców wchodzących w skład grupy.”

Poprawka równoważy straty i korzyści oraz racjonalizuje ryzyko wytwórcy w przypadkach dużych wahań rynkowych cen energii.

11. Art.33.ust.1.

Proponujemy zastąpić kropkę przecinkiem i po przecinku dopisać: „w okresach, gdy możliwa jest działalność tych jednostek bez ponoszenia dodatkowych nakładów inwestycyjnych.”

Poprawka precyzująca, na podstawie konsultacji z URE na początku tego roku rozumiemy, że to jest uwzględnione w kalkulacjach.

12. Art.35.ust.3.

Proponujemy zmienić wysokość odsetek o których mowa w pkt 2) i 3) odpowiednio na: WIBOR 6m plus jeden punkt procentowy, WIBOR 6m plus trzy punkty procentowe.

Poprawka ma urealnić wysokość odsetek, zwłaszcza, że prognozowanie wyników na wolnym, tworzącym się rynku mogą być bardzo trudne. Na bardziej zaawansowanych rynkach w Niemczech i w Skandynawii wahania cen przekraczają kilkadziesiąt procent w ciągu kilku miesięcy, a nawet tygodni. Wytwórca nie może być karany za odchylenia na które może nie mieć większego wpływu. Racjonalizuje to ryzyko podpisania umowy rozwiązującej.

13. Art.37.ust. 2.

Proponujemy zmienić tekst punktów na:

1. „dodatnia – pomniejsza należną kwotę tej korekty proporcjonalnie do stopnia różnicy o której mowa w ust.1 , z tym ,ze kwota pomniejszenia nie może być wyższa niż 25% kwoty kosztów osieroconych określonych w załączniku nr 4 dla roku, którego dotyczyły różnice , o których mowa w ust.1 albo”
2. „ujemna lub równa zero – powiększa należną kwotę tej korekty proporcjonalnie do stopnia różnicy o której mowa w ust.1 , z tym ,ze kwota powiększenia nie może być wyższa niż 25% kwoty kosztów osieroconych określonych w załączniku nr 4 dla roku, którego dotyczyły różnice , o

których mowa w ust.1”

Poprawka racjonalizująca ryzyko wytwórcy, drobny błąd nie powinien skutkować ostrymi sankcjami. Racjonalizuje to ryzyko podpisania umowy rozwiązującej.

14. Art. 56.ust.2.

Proponujemy zmienić tekst na: „Karę pieniężną wymierza Prezes UREdo wysokości 10% kwoty kosztów osieroconych za dany rok, określonej w załączniku 3 dla danego wytwórcy. Kara nie może być wyższa niż 1.000.000 zł”

Poprawka racjonalizująca ryzyko wytwórcy, sankcje za nieterminowość lub pomyłki nie może prowadzić do bankructwa. Racjonalizuje to ryzyko podpisania umowy rozwiązującej.

15. Art. 57.pkt.2.a. Art. 59.

Proponuje się wprowadzić ten sam termin zaprzestania stosowania przepisów ust.1a art. 45 ustawy prawo energetyczne jak termin zaprzestania pobierania składnika wyrównawczego stawki systemowej ustalony w art.59. .

Poprawka zapewniająca jednoznaczność, opłata wyrównawcza jest wprowadzona na podstawie art. 45. 1a.

16. Art. 61

1. Wytwórca, który w dniu wejścia w życie ustawy jest podmiotem tej samej grupy kapitałowej co druga strona umowy rozwiązującej lub długoterminowej, nie ma prawa do otrzymywania środków na pokrycie kosztów osieroconych na zasadach określonych w ustawie.
2. Jeżeli wytwórca będący stroną umowy rozwiązującej stał się podmiotem tej samej grupy kapitałowej co druga strona umowy rozwiązującej, traci on prawo do otrzymywania środków na pokrycie kosztów osieroconych, z wyjątkiem środków, które stały się wymagalne przed dniem wejścia wytwórcy do tej grupy kapitałowej. Obliczenia korekty do dnia utraty prawa do otrzymywania środków na pokrycie kosztów osieroconych i rozliczenia zaliczek przeprowadza się na zasadach jak dla korekt rocznych z uwzględnieniem proporcji wynikających z upływu czasu przy obliczaniu różnic, o których mowa w art. 35.

Uzasadnienie interesu będącego przedmiotem ochrony :

Projekt ustawy zakłada dobrowolne podpisanie umów rozwiązujących umowy długoterminowe, takie rozwiązanie było stosowane w wielu krajach w już zrealizowanych podobnych programach. Powodzenie tych programów w innych krajach było możliwe dzięki takim regulacjom prawnym, które umożliwiały podejmowanie decyzji korporacyjnych o podpisaniu umów rozwiązujących/przystąpieniu do programu bez narażania się na zarzut działania na szkodę firmy. W przypadku projektu ustawy z dnia 15.09.2006r wiele regulacji stwarza wysokie ryzyka dla wytwórców, będzie to poważnym problemem dla wdrażania programu rozwiązania problemu umów długoterminowych w

Polisce. Wiele naszych uwag dotyczy tego problemu i zmierza do racjonalizacji ryzyka związanego podpisaniem umów rozwiązujących do akceptowalnego poziomu.

Regulacje art. 61 wykluczające firmy pionowo zintegrowane z udziału w programie są zbyt daleko idące, wielu wytwórców ma koncesje na przesyłanie i dystrybucję dotyczące rozdzielni elektrownianych, będzie wykluczać wytwórców w sposób raczej nie zamierzony przez twórców projektu. Ponadto nie będą bezpośrednio spełnione warunki ustalone przez Komisję Europejską. Propozycję zmian art. 61 przestaliśmy w piśmie z dnia 28.09.2006 r. znak: BOT/D/1465/4477/2006

W poprzednich projektach ustawy były dodatkowe regulacje umożliwiające stosowanie cen transferowych w grupach kapitałowych dla umożliwienia płynnej obsługi zadłużenia, proponujemy przywrócić te regulacje dla uniknięcia ryzyka podatkowego – art. 54. ust. 7-9 w projekcie z 23.II.2005r.

Regulacje w projekcie ustawy w połączeniu z obecnym sposobem tworzenia PGE, stawiają tą Grupę w gorszej sytuacji niż innych wytwórców. Ustawowe wykluczenie z programu wielu wytwórców i duże ryzyko po podpisaniu umowy rozwiązującej może spowodować, że wszystkie umowy długoterminowe będą dalej realizowane. Środki na ich realizację PGE będzie mogła mieć ze sprzedaży energii na wolnym rynku i z własnych zasobów. W ocenie skutków regulacji powinien być punkt omawiający skutki dla PGE – grupy mającej poważne zadania w utrzymywaniu bezpieczeństwa energetycznego.

Podpisanie umów rozwiązujących musi być poprzedzone uzyskaniem zgody wierzycieli wytwórcy, głównie banków lub obligatariuszy finansujących inwestycje objęte KDT, ale również Ministerstwa Finansów, które poręczyło spłatę zadłużenia Elektrowni Opole. Banki i Ministerstwo Finansów powinny być włączone w proces konsultacji i należy zapewnić wystarczający czas na uzgodnienia. Ze względu na brak informacji jakie instytucje są obecnie obligatariuszami Elektrowni Turów konsultacja z nimi nie jest możliwa na obecnym etapie. Ponieważ w procesie legislacji mogą być wprowadzane zmiany do ustawy, okres 90 dni na podpisanie umów rozwiązujących jest zbyt krótki. Analiza ryzyka banków w OSR jest zbyt uproszczona.

Proponujemy rozważyć czy jest niezbędne tworzenie odrębnego podmiotu dla rozliczeń kosztów osieroconych. Operator Systemu Przesyłowego jako jednoosobowa spółka Skarbu Państwa może z powodzeniem realizować te funkcje.

Zwracamy uwagę, że system KDT tworzył wydzielony segment rynku, w którym ceny energii przenosiły pełne koszty kapitałowe, w pozostałym segmencie ceny były kształtowane na podstawie kosztów operacyjnych. Pozwalało to utrzymywanie niższych cen przeciętnych. Systemy pokrywania kosztów osieroconych dla wszystkich wytwórców umożliwiają stopniowe odchodzenie od tego systemu i ewolucyjny wzrost cen. Proponowane rozwiązania będą skutkować dość szybkim wzrostem cen energii.

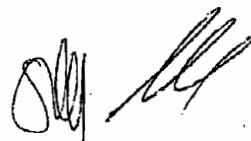
Proponujemy rozważenie kalkulacji kosztów na podstawie przepływów gotówkowych, taka metodologia lepiej oddaje rzeczywiste koszty osierocone

Ponadto, w imieniu BOT Elektrowni Opole SA – Członka Grupy Kapitałowej BOT GiE SA uzasadniamy dodatkowo co następuje :

BOT Elektrownia Opole SA otrzymała od Federacji Związków Pracodawców Energetyki Polskiej do zaopiniowania projekt Ustawy o zasadach pokrywania kosztów powstałych u wytwórców w związku z przedterminowym rozwiązaniem umów długoterminowych sprzedaży mocy i energii elektrycznej, datowany na dzień 15.09.2006r. W opinii twórców projektu celem jest stworzenie ustawowych podstaw do rozwiązania umów długoterminowych, a pośrednio przyczynienie się do powstania wolnego rynku energii, poprawy efektywności działania wytwórców i obniżenia cen energii elektrycznej. Tryb rozwiązania kontraktów długoterminowych (KDT) ma również istotne znaczenie wobec wszczętego przez Komisję Europejską postępowania wyjaśniającego, czy pomoc państwa przyznana w ramach KDT nie stanowi niedozwolonej pomocy publicznej.

W świetle proponowanych w projekcie ustawy rozwiązań należy zwrócić uwagę na kilka aspektów. Przede wszystkim, zgodnie z opinią przygotowaną dla BOT GiE przez prawników CMS Cameron McKenna, sprzedaży przez BOT Elektrownię Opole energii na podstawie KDT nie należy traktować jako niedozwolonej pomocy publicznej, lecz jako usługę świadczoną w ogólnym interesie gospodarczym lub inną pomoc, nie wypełniającą definicji pomocy publicznej zawartej w Artykule 87 TWE. Ponadto termin zawarcia KDT powoduje, iż nie podlega on jurysdykcji KE w trybie Artykułu 88 TWE. Postępowanie KE nie zostało zakończone, tym samym nie jest rozstrzygnięta kwestia zgodności z przepisami o pomocy publicznej zapisów KDT. Przedłożony projekt ustawy zakłada natomiast, że po rozwiązaniu KDT, BOT Elektrownia Opole jeszcze przez 10 lat (do 2016r.) ponosiłaby obciążenia, związane z koniecznością regulacji zobowiązań swoich i BOT Elektrowni Turów, a w przypadku integracji pionowej Grupy BOT – nie uzyskałaby żadnej rekompensaty. Działania takie wprowadzają zasadnicze ograniczenia w możliwościach rozbudowy BOT Elektrowni Opole i finansowania jej rozwoju, a w skali całej energetyki zawodowej – istotnie ograniczają możliwości odbudowy zdolności wytwórczych KSE.

Aktualnie trwa proces integracji Grupy BOT, a jednocześnie zaawansowane są prace zmierzające do powstania Polskiej Grupy Energetycznej (PGE). Po przeprowadzeniu zakładanej przy tworzeniu PGE integracji ze spółkami dystrybucyjnymi, Grupa – w myśl zapisów ujętych w projekcie ustawy – traci prawo do otrzymania jakichkolwiek rekompensat z tytułu likwidacji KDT. Stanowiłoby to silne osłabienie pozycji konkurencyjnej Grupy, szczególnie istotną w perspektywie liberalizacji rynku handlu energią na obszarze UE. Pod znakiem zapytania stałaby możliwość kontynuowania inwestycji Bełchatów

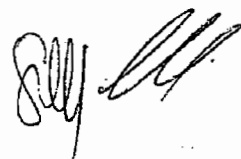
II. Również plany budowy kolejnych bloków energetycznych w BOT Elektrowni Opole musiałyby ulec przesunięciu, pomimo znacznie zaawansowanych prac przygotowawczych do tej inwestycji: uzyskania Pozwolenia Zintegrowanego dla nowych bloków, uwzględnienia bloku nr 5 w opracowywanym KPRU II, przeprowadzonych we współpracy ze środowiskiem naukowym Politechnik: Śląskiej, Wrocławskiej i Opolskiej analiz i wyboru technologii dla nowych bloków. W wyniku prawdopodobnego kilkuletniego opóźnienia tej inwestycji wyniki wymienionych prac utraciłyby aktualność.

Przedstawiona w „Ocenie skutków regulacji” teza, iż PGE przejmie obciążenia finansowe PSE, które mogłyby wystąpić w przypadku braku akcesji wszystkich wytwórców do programu, rodzi zagrożenie dla płynności finansowej Grupy, a w konsekwencji stwarza zagrożenie bezpieczeństwa funkcjonowania KSE. Należy zauważyć, że spośród planowanych skonsolidowanych grup energetycznych PGE ma najmniej korzystny stosunek wysokości sumy kosztów osieroconych do wielkości sprzedaży spółek dystrybucyjnych, wchodzących w skład grupy.

Wspomniane wcześniej postępowanie KE nie rozstrzygnęło jeszcze kwestii zgodności z prawem europejskim zawartych KDT. Jeśli wynik postępowania będzie dla Polski niekorzystny i zaistnieje konieczność rozwiązania KDT, prezentujemy stanowisko, że kwoty rekompensat powinny być wyliczone dla każdego wytwórcy indywidualnie oraz wypłacane za okres obowiązywania KDT i na rzecz tego podmiotu, którego likwidacja KDT dotyczy. Mające podlegać likwidacji KDT dotyczą odrębnych podmiotów prawa handlowego i ciążących na nich odrębnych prawach i zobowiązaniach, wynikających z KDT i umów kredytowych. W naszej opinii proces uzgadniania projektu ustawy wymaga konsultacji z instytucjami finansującymi – bankami oraz udzielającym poręczenia – Ministrem Finansów. Rozwiązanie KDT wymaga bezwzględnie uprzedniej zgody tych instytucji.

Dodatkowe uwagi szczegółowe :

1. Wzór przedstawiony w artykule 26 w naszej opinii nie oddaje istoty kosztów osieroconych, z następujących powodów:
 - a. Wzór ten powinien uwzględniać nie tylko dawne inwestycje, ale również inwestycje nowe wykonywane poza KDT (dochody z tych nowych inwestycji nie mogą być traktowane jako źródło środków do spłaty kredytów zaciągniętych na poprzednie inwestycje gwarantowane dotychczas przez KDT). Jest to bardzo istotne (jeżeli rozliczenia mają być w ramach grup) z punktu widzenia spłaty kredytów zaciągniętych na budowę nowego bloku dla Bełchatowa, modernizację istniejących bloków i realizację nowych inwestycji w Opolu.
 - b. Zastrzeżenie budzi oszacowanie zaktualizowanej wartości wyników netto

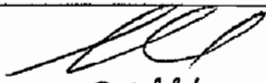

z działalności operacyjnej (SD), w której nie uwzględnia się kosztów finansowych związanych z kwotą zaciągniętych kredytów. Uważamy i podkreślamy to z całą mocą, że wielkość tych kosztów powinna być uwzględniona przy wyliczaniu wartości SD, a w konsekwencji – kwoty rekompensaty.

- c. Budzi również nasz sprzeciw i uważamy za nieuprawnione korygowanie wielkości kosztów osieroconych poprzez wprowadzenie do wzoru wartości rezydualnej (R). W sytuacji Opola liczona do roku 2016, to jest do terminu wygaśnięcia KDT w Turowie, wartość rezydualna wynosi około 400 mln zł, a do 2012 roku, to jest do terminu wygaśnięcia KDT w Opolu, ponad 600 mln zł. Stwarza to wrażenie, że w Opolu liczono na zwrot zaangażowanych środków także po zakończeniu KDT, co naszym zdaniem przy podpisywaniu kontraktu nie miało miejsca.

2. Z wymienionych wyżej powodów uważamy, iż proponowany wzór nie oddaje rzeczywistej wielkości kosztów osieroconych. Uważamy, że całkowitej zmianie powinna ulec filozofia wyliczania tych kosztów, opierając się na wyliczeniu różnicy zdyskontowanego zysku netto i amortyzacji w okresie obowiązywania KDT oraz kwot rat kredytu, wymaganych w poszczególnych latach. W załączeniu przedstawiamy wyliczenia proponowaną metodą kosztów osieroconych dla BOT Elektrowni Opole, przy założeniu: utrzymania ścieżki cenowej przedstawionej w projekcie Ustawy, utrzymania wielkości produkcji i jednostkowych kosztów zmiennych na poziomie przesłanym do URE w miesiącu marcu i kwietniu br, obniżeniu kosztów stałych bez amortyzacji w stosunku do materiałów przesłanych do URE w miesiącu marcu i kwietniu br, do poziomu wykonania roku bieżącego, to jest około 230 mln zł; Postępując zgodnie z ww. formułą wyliczenia kosztów osieroconych oczekiwana kwota rekompensaty wynosi odpowiednio: - dla rozliczenia do 2012r. – ok. 2,5 mld zł, - dla rozliczenia do 2016r. – ok. 2,2 mld zł;

D. ZAŁĄCZONE DOKUMENTY

1	Uwierzytelnione kopie pełnomocnictw
2	
3	
4	
5	
6	
7	
8	

<p>E. Niniejsze zgłoszenie dotyczy uzupełnienia braków formalnych/zmiany danych** zgłoszenia dokonanego dnia 28.09.2006 r. (podać datę z części F poprzedniego zgłoszenia)</p>		
<p>F. OSOBA SKŁADAJĄCA ZGŁOSZENIE</p>		
Imię i nazwisko	Data	Podpis
Stoniewicz Patrycja	19.10.2006r.	
Matyjaszek Zuzanna-Sucharska	19.10.2006r.	

- * Jeżeli zgłoszenie nie jest składane w trybie art. 7 ust. 6 ustawy treść: "- Zgłoszenie zmiany danych" skreśla się.
- ** Niepotrzebne skreślić.

Pouczenie

1. Jeżeli zgłoszenie ma na celu uwzględnienie zmian zaistniałych po dacie wniesienia urzędowego formularza zgłoszenia (art. 7 ust. 6 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414)) lub uzupełnienie braków formalnych poprzedniego zgłoszenia (§ 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 24 stycznia 2006 r. w sprawie zgłaszania zainteresowania pracami nad projektami aktów normatywnych (Dz. U. Nr 34, poz. 236)), w nowym urzędowym formularzu zgłoszenia należy wypełnić wszystkie konieczne rubryki, powtarzając również dane, które zachowały swoją aktualność.
2. Część B formularza wypełnia się w przypadku zgłoszenia dotyczącego jednostki organizacyjnej oraz w sytuacji, gdy osoba fizyczna, która zgłasza zainteresowanie pracami nad projektem aktu normatywnego, nie będzie uczestniczyła osobiście w tych pracach.
3. W części D formularza, stosownie do okoliczności, uwzględnia się dokumenty, o których mowa w art. 7 ust. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa, a także pełnomocnictwa do wniesienia zgłoszenia lub do reprezentowania podmiotu w pracach nad projektem aktu normatywnego.
4. Część E formularza wypełnia się w przypadku uzupełnienia braków formalnych lub zmiany danych dotyczących wniesionego zgłoszenia.

ZGŁOSZENIE
ZAINTERESOWANIA PRACAMI NAD PROJEKTEM - ZGŁOSZENIE ZMIANY DANYCH*

Ustawa o zasadach pokrywania kosztów powstałych u wytwórców w związku z przedterminowym rozwiązaniem umów długoterminowych sprzedaży mocy i energii elektrycznej.....
(tytuł projektu - zgodnie z jego treścią udostępnioną w Biuletynie Informacji Publicznej lub informacja zamieszczona w programie prac legislacyjnych)

A. OZNACZENIE PODMIOTU ZAINTERESOWANEGO PRACAMI NAD PROJEKTEM

1. Nazwa/imię i nazwisko**
Dresdner Bank AG London Branch

2. Siedziba/miejsce zamieszkania**
PO Box 52715, 30 Gresham Street, London EC2P 2XY, Great Britain/Wielka Brytania

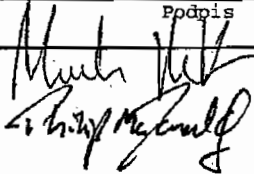
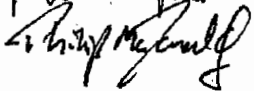
3. Adres do korespondencji i adres e-mail
Mark Pettit
Dresdner Bank AG London Branch, PO Box 52715, 30 Gresham Street, London EC2P 2XY, Great Britain
Email: mark.pettit@dkib.com

B. WSKAZANIE OSOB UPRAWNIONYCH DO REPREZENTOWANIA PODMIOTU WYMENIONEGO W CZĘŚCI A W PRACACH NAD PROJEKTEM

Lp.	Imię i nazwisko	Adres miejsca zameldowania na pobyt stały
1	Mark Pettit	
2		
3		
4		
5		

C. OPIS POSTULOWANEGO ROZWIĄZANIA PRAWNEGO, ZE WSKAZANIEM INTERESU BĄDĄCEGO PRZEDMIOTEM OCHRONY

Zapewnienie w kalkulacji i mechanizmie płatności kosztów osieroconych pokrycia natychmiastowej spłaty zobowiązań wobec podmiotów finansujących realizację przedsięwzięcia na podstawie umów długoterminowych, jak również pokrycia kosztów rozwiązania umów zabezpieczenia (hedge agreements).

D. ZAŁĄCZONE DOKUMENTY		
1	English language version of this form	
2	Letter to Ministry of Economy, Warsaw dated 26 September 2006	
3		
4		
5		
6		
7		
8		
E. Niniejsze zgłoszenie dotyczy uzupełnienia braków formalnych/zmiany danych** zgłoszenia dokonanego dnia (podać datę z części F poprzedniego zgłoszenia)		
F. OSOBA SKŁADAJĄCA ZGŁOSZENIE		
Imię i nazwisko	Data	Podpis
Mark Pettit	6 October 2006	
Philip McDonald	6 October 2006	

* Jeżeli zgłoszenie nie jest składane w trybie art. 7 ust. 6 ustawy treść: "- Zgłoszenie zmiany danych" skreśla się.

** Niepotrzebne skreślić.

Pouczenie

1. Jeżeli zgłoszenie ma na celu uwzględnienie zmian zaistniałych po dacie wniesienia urzędowego formularza zgłoszenia (art. 7 ust. 6 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414)) lub uzupełnienie braków formalnych poprzedniego zgłoszenia (§ 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 24 stycznia 2006 r. w sprawie zgłaszania zainteresowania pracami nad projektami aktów normatywnych (Dz. U. Nr 34, poz. 236)), w nowym urzędowym formularzu zgłoszenia należy wypełnić wszystkie konieczne rubryki, powtarzając również dane, które zachowały swoją aktualność.
2. Część B formularza wypełnia się w przypadku zgłoszenia dotyczącego jednostki organizacyjnej oraz w sytuacji, gdy osoba fizyczna, która zgłasza zainteresowanie pracami nad projektem aktu normatywnego, nie będzie uczestniczyła osobiście w tych pracach.
3. W części D formularza, stosownie do okoliczności, uwzględnia się dokumenty, o których mowa w art. 7 ust. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa, a także pełnomocnictwa do wniesienia zgłoszenia lub do reprezentowania podmiotu w pracach nad projektem aktu normatywnego.
4. Część E formularza wypełnia się w przypadku uzupełnienia braków formalnych lub zmiany danych dotyczących wniesionego zgłoszenia.

2. HIDDEN COMPULSORY TERMINATION OF LONG-TERM CONTRACTS

The draft Bill provides for a voluntary termination of long-term contracts. As we understand it, this is to serve to refute the charge regarding the compulsory expropriation of parties to long-term contracts and Finance Parties which was raised against the previous drafts aimed at solving the problem of long-term contracts.

It should be noted that the freedom to terminate contracts is only illusory. Only entities which decide to terminate a contract on the basis of a non-negotiable "termination agreement" with the wording indicated in the appendix to the Draft will be entitled to receive compensation for stranded costs. At the same time, however, Polskie Sieci Energetyczne S.A. (PSE) will cease to receive funds to perform its obligations under long-term contracts as of the date of the bill coming into force as a result of liquidation of the compensatory component of the system fee. Furthermore, as stated at the meeting, PSE will simply cease to perform the contracts stating that contracts which do not comply with the law are not binding on PSE. This means that if the generator does not use the opportunity to terminate the contract "voluntarily", such a generator will cease to receive any funds for performing the contract.

Such a forced "voluntary" termination of long-term contracts will constitute a hidden expropriation of both generators and financial institutions holding rights under long-term contracts. It should be emphasised that it will be contrary to both the Constitution of the Republic of Poland and other legal acts listed in point 4 of this letter.

3. RULES FOR COMPENSATION PAYMENT

It should be emphasised that the draft Bill, unlike the previous proposals of the Government of the Republic of Poland, provides that the payment of the compensation for the "voluntary" termination of long-term contracts, i.e. long-term amounts of the difference between the costs incurred by the generator in connection with the investment execution and the revenue earned on the sale of energy on the free market, will not occur on a one-off basis, but it will be spread out over years until the end of the period of each long-term contract being in force.

The assumptions behind the draft Bill presented do not take into account the fact that the termination of long-term contracts will constitute a breach of agreements on financing investments made by generators, which will result in termination of both those agreements and hedge agreements made in connection with financing investments, and the requirement that generators return all the funds received and pay the fees for the early termination of the agreements. This will mean that due to the termination of long-term agreements they will require already in the first year much greater funds to perform their obligations than in a situation where the long-term contracts were not terminated.

The construction for calculating and paying the compensation for stranded costs adopted in the draft Bill excludes, in practice, the possibility of financial institutions (including Finance Parties) exercising the rights vested in them under long-term contracts by obtaining the immediate repayment of indebtedness and it also constitutes an expropriation without compensation.

With respect to the above, we believe that the Bill should provide financial institutions with the right to obtain an immediate repayment of all funds granted and a repayment of all fees related to the early termination of agreements. Funds repaid in the above manner could reduce the amount of the compensation paid to generators in connection with their termination of long-term contracts.

4. BREACH OF LAW

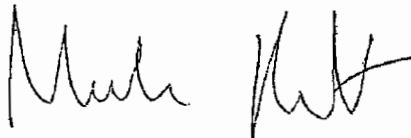
On the basis of the above considerations, and without repeating the detailed analysis made in the Finance Parties' letter of 14th August, 2003, we would like to reiterate our view that failure to provide adequate

compensation (whether it is paid directly to the banks or through the intermediary of the generators) for termination of the PDAs will be in breach of the following acts of Polish and international law:

- (a) the Polish Constitution of 2nd April, 1997;
- (b) the Energy Charter Treaty of 17th December, 1994;
- (c) the Treaty on Supporting and Protection of Investments between Poland and Finland of 25th November, 1996;
- (d) the Treaty on Supporting and Mutual Protection of Investments between Poland and Germany of 10th November, 1989;
- (e) the Treaty on Supporting and Mutual Protection of Investments between Poland and the UK of 8th December, 1987;
- (f) the Treaty on Supporting and Mutual Protection of Investments between Poland and The Netherlands of 7th September, 1992; and
- (g) The European Convention On Human Rights of 4th November, 1950 (to which Poland acceded on 15th December, 1992).

We believe that the solutions adopted in the Bill do not meet the criteria of fair/just compensation payable for expropriation effected under a due process of law, as required by the above acts of law. Therefore, by passing the Bill, the Republic of Poland is likely to expose itself to the risk of facing legal actions from both the generators (or their respective shareholders) or the financing banks, under the above legal acts.

Yours faithfully,

Mark Pettit

Authorised Signatory

Dresdner Bank AG London Branch

as Global Agent under the ELCHO Credit Agreement

acting on behalf of the Finance Parties

ZGŁOSZENIE ZAINTERESOWANIA PRACAMI NAD PROJEKTEM :

Ustawy o zasadach pokrywania kosztów powstałych u wytwórców w związku z przedterminowym rozwiązaniem umów długoterminowych sprzedaży mocy i energii elektrycznej.

A. OZNACZENIE PODMIOTU ZAINTERESOWANEGO PRACAMI NAD PROJEKTEM

1. Nazwa : Elektrociepłownia Chorzów „Elcho” sp. z o.o.
2. Siedziba 41-503 Chorzów ul. M. Curie Skłodowskiej 30
3. Adres do korespondencji i adres e-mail 41-503 Chorzów ul. M. Curie Skłodowskiej 30
elcho@elcho.com.pl

B. WSKAZANIE OSÓB UPRAWNIONYCH DO REPREZENTOWANIA PODMIOTU WYMIENIONEGO W CZĘŚCI A W PRACACH NAD PROJEKTEM

Lp.	Imię i nazwisko	Adres miejsca zameldowania na pobyt stały
1.	Prezes Zarządu - Dyrektor Generalny Mirosław Sołtysiak	
2.	Członek Zarządu - Przedstawiciel Wspólnika Jan Mikulka	
3.	Członek Zarządu - Dyrektor Finansowy Józef Nocoń	
4.	Członek Zarządu - Dyrektor Handlowy Marek Łukawski	

C. OPIS POSTULOWANEGO ROZWIĄZANIA PRAWNEGO, ZE WSKAZANIEM INTERESU BĘDĄCEGO PRZEDMIOTEM OCHRONY

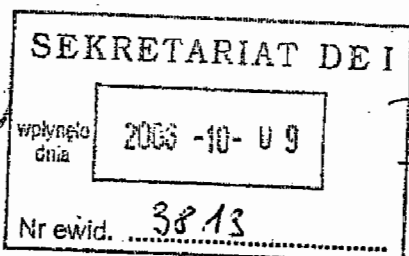
Ustawa narusza interesy Elcho jako strony umowy długoterminowej sprzedaży mocy i energii elektrycznej. Szczegółowe uwagi do bieżącej propozycji aktu prawnego zostaną przesłane w późniejszym terminie.

D. ZAŁĄCZONE DOKUMENTY

1. Wyciąg z Krajowego Rejestru Sądowego.

F. OSOBA SKŁADAJĄCA ZGŁOSZENIE

Imię i nazwisko	Data	Elektrociepłownia Chorzów „ELCHO” spółka z o.o.
Mirosław Sołtysiak	04.10.2006	Mirosław Sołtysiak PREZES ZARZĄDU
Józef Nocoń	4/10/2006	Elektrociepłownia Chorzów „ELCHO” Sp. z o.o. Józef Nocoń CZŁONEK ZARZĄDU Dyrektor Finansowy

W ślad za faxem

Chorzów, 3 listopada 2006

Sz.P. Piotr Woźniak
Minister Gospodarki
Pl. Trzech Krzyży 3/5
00-507 Warszawa

KANCELARIA OGÓLNA
MINISTERSTWA GOSPODARKI

wpłynęło
dnia 06 LIS. 2006 MPD

Nr pisma 17.181

f. MTO
Tomasz Tracz
6/11/06

do 12209

Dot. projektu Ustawy o zasadach pokrywania kosztów powstałych u wytwórców w związku z przedterminowym rozwiązaniem umów długoterminowych sprzedaży mocy i energii elektrycznej

Stanowisko Pana Ministra

Elektrociepłownia Chorzów ELCHO Sp. z o.o. („ELCHO”) z uwagą śledzi działania Rządu RP dotyczące długoterminowych umów sprzedaży mocy i energii elektrycznej („KTD”), w szczególności inicjatywy legislacyjnej zmierzającej do ich rozwiązania.

Jak Panu wiadomo, KDT zawarty przez ELCHO był podstawą uzyskania przez naszą spółkę finansowania, udzielonego przez konsorcjum banków, na budowę nowoczesnej jednostki wytwórczej wykorzystującej paliwo węglowe, zastępującej wyeksploatowaną elektrociepłownię w Chorzowie. Inwestycja została zrealizowana na zasadzie *project finance*, a KDT stanowi, z punktu widzenia banków, gwarancję uzyskiwania przez ELCHO przychodów pozwalających na obsługę zaciągniętych długoterminowych kredytów. ELCHO będzie mogło podjąć jakiegokolwiek działania dotyczące zmiany lub rozwiązania KDT tylko pod warunkiem uzyskania zgody swoich kredytodawców, która nie zostanie udzielona, jeżeli takie działania powodowałyby zagrożenia dla wypłacalności spółki.

Z tego punktu widzenia dokonaliśmy analizy projektu ustawy dotyczącej KDT opublikowanego niedawno przez kierowany przez Pana Ministra resort, zauważając szereg niepokojących rozwiązań i szczegółowych zapisów. Ich omówienie znajduje się w dalszej części niniejszego pisma. Powodują one, że w obecnym stanie trudno byłoby uzasadnić udział ELCHO w programie rozwiązania KDT, zakreślonym przez projekt ustawy. Rozumiejąc jednak znaczenie, jakie dla zamierzeń Rządu ma kwestia uporządkowania sprawy kontraktów długoterminowych, nie chcemy na obecnym etapie przesądzać o naszej decyzji odnośnie udziału ELCHO w proponowanym mechanizmie zastąpienia KDT rekompensatami. Jesteśmy gotowi do jak najszerszej współpracy z odpowiedzialnymi agendami rządowymi w celu wypracowania rozwiązań satysfakcjonujących wszystkie zainteresowane strony, w tym naszych wierzycieli.

W świetle powyższego sądzimy, że byłoby pożyteczne doprowadzenie do spotkania przedstawicieli kierownictwa Ministerstwa Gospodarki z delegacją zarządu naszej spółki oraz jej właściciela, w celu umówienia kwestii dotyczących ewentualnego rozwiązania KDT, którego stroną jest ELCHO. Jeśli przychyła się Pan Minister do tej opinii, będziemy wdzięczni za zaproponowanie terminu takiego spotkania.

1. Projekt nowej ustawy dotyczącej KDT

- 1.1 Pismem z dnia 15 września 2006 roku Pan Minister poinformował wytwórców będących stronami KDT, że projekt Ustawy o zasadach pokrywania kosztów powstałych u wytwórców w związku z przedterminowym rozwiązaniem umów długoterminowych sprzedaży mocy i energii elektrycznej („Projekt Ustawy”) został przekazany do konsultacji

międzyresortowych. Jednocześnie Pan Minister poinformował wytwórców, że Projekt Ustawy, wraz z uzasadnieniem i oceną skutków regulacji, jest dostępny na stronach internetowych Ministerstwa Gospodarki.

- 1.2 Po zapoznaniu się z treścią Projektu Ustawy pragniemy wyrazić poważne zastrzeżenia co do jego zgodności z obowiązującym w Rzeczypospolitej Polskiej i Unii Europejskiej porządkiem prawnym. Jednocześnie jesteśmy w najwyższym stopniu zaniepokojeni skutkami, jakie wejście w życie Projektu Ustawy w proponowanym kształcie wywoła w zakresie dalszej działalności wytwórców będących obecnie stronami KDT oraz w zakresie funkcjonowania całego polskiego systemu elektroenergetycznego. Naszych obaw nie rozwiały, a raczej pogłębiły, dodatkowe wyjaśnienia udzielone przez wysokich rangą przedstawicieli Rządu w trakcie spotkania z wytwórcami w dniu 10 sierpnia 2006 roku w Warszawie.
- 1.3 Zauważamy jednocześnie, że zrozumienie daleko idących konsekwencji Projektu Ustawy możliwe jest jedynie w kontekście założeń przyjętego przez Radę Ministrów 28 marca 2006 roku „Programu dla elektroenergetyki”, którego Projekt Ustawy stanowi jeden z elementów i do którego autorzy Projektu Ustawy odwołują się w jego uzasadnieniu. Poniżej przedstawiamy uwagi szczegółowe do Projektu Ustawy.

2. Dobrowolność rozwiązania KDT jest pozorna

- 2.1 Projekt Ustawy zakłada dobrowolność rozwiązania KDT przez wytwórców, którzy z formalnego punktu widzenia mogą, ale nie muszą przystać na rozwiązanie zawartych przez siebie KDT. Bliższa analiza Projektu Ustawy prowadzi jednak do wniosku, że dobrowolność ma jedynie charakter pozorny. Wydaje się prawdopodobne, że Rząd przyjął formalną dobrowolność uczestnictwa w programie, aby zapobiec określeniu całego programu jako niezgodnego z prawem wyłączenia czy nawet nacjonalizacji (jak to miało miejsce z wcześniejszymi próbami rozwiązania przez Rząd tak zwanego „problemu KDT”).
- 2.2 Rzeczywiście, Projekt Ustawy nie nakłada na wytwórców obowiązku rozwiązania zawartych przez nich KDT w krótkim terminie sześćdziesięciu dni, określonym w art. 3.1. Jednak zgodnie z art. 57 (zawierającym zmiany do Prawa energetycznego) niezwłocznie po rozwiązaniu jakiegokolwiek KDT, nawet tylko jednego, przestaje obowiązywać przepis art. 45, ust. 1a Prawa energetycznego, przewidujący uwzględnienie kosztów obsługi istniejących KDT w hurtowych taryfach przedsiębiorstw zajmujących się przesyłem i dystrybucją energii elektrycznej. Powyższa „filozofia” jeszcze wyraźniej przejawia się w art. 59 Projektu Ustawy, zgodnie z którym przedsiębiorstwa zajmujące się przesyłem i dystrybucją energii elektrycznej przestaną pobierać „składnik wyrównawczy opłaty systemowej” po dziewięćdziesięciu dniach od wejścia Projektu Ustawy w życie. Jak powszechnie wiadomo, składnik wyrównawczy jest obecnie stosowany w celu uwzględnienia kosztów obsługi istniejących KDT w odpowiednich taryfach.
- 2.3 Nie widzimy żadnego strukturalnego uzasadnienia dla faktu, że mechanizmy umożliwiające dotychczas uwzględnienie w systemie taryfowym polskiej elektroenergetyki kosztów obsługi KDT przestaną istnieć, kiedy tylko którykolwiek z wytwórców zgodzi się na dobrowolne rozwiązanie KDT lub, co wydaje się wynikać z art. 59 Projektu Ustawy, nawet wtedy, kiedy żaden z wytwórców nie przystąpi do wprowadzanej Projektom Ustawy program. Przeciwnie, logiczną konsekwencją dobrowolności rozwiązania KDT byłoby utrzymanie dotychczasowych zasad uwzględniania w taryfach kosztów dalszej realizacji KDT przez Polskie Sieci Elektroenergetyczne S.A. („PSE”) w stosunku do tych KDT, które nie zostaną rozwiązane. Z prawnego oraz ekonomicznego punktu widzenia nie ma

żadnych przeszkód, aby wprowadzony Projektem Ustawy system opłaty przejściowej (odnoszący się z natury rzeczy do kosztów rozwiązanych KDT) współistniał z dotychczasowym systemem pokrywania kosztów kontraktów długoterminowych (w odniesieniu do KDT, które nie zostaną rozwiązane). Przewidziana w Projekcie Ustawy likwidacja dotychczasowego systemu pokrywania kosztów KDT nie może być rozumiana inaczej niż jako ekonomiczny szantaż: ci spośród wytwórców, którzy nie zdecydują się na „dobrowolne” rozwiązanie KDT zostaną pozbawieni możliwości dalszej obsługi ich KDT przez PSE, gdyż PSE nie będzie w stanie nadal uwzględniać kosztów wynikających z KDT w swojej taryfie hurtowej. Jak wyjaśnili to autorzy uzasadnienia do Projektu Ustawy „taka konstrukcja (...) wzmacnia spójność systemu odstąpienia od KDT”. W istocie wprowadzony Projektem Ustawy system rezygnacji z KDT ma charakter równie przymusowy jak proponowane kilka lat temu rozwiązanie wszystkich KDT z mocy prawa. Przymusowość ta jest obecnie po prostu ukryta w mechanizmach mających odebrać szanse dalszej realizacji kontraktów przez PSE tym, którzy odmówią zgody na rozwiązanie KDT.

3. Wejście w życie Projektu Ustawy będzie aktem wywłaszczenia

3.1 Wobec wykazanego powyżej przymusu rozwiązania KDT zagrożonego sankcją w postaci niemożności dalszej realizacji nierozwiązanych kontraktów długoterminowych, aktualność zachowują wszelkie argumenty zarzucające wcześniejszym rządowym projektom rozwiązania KDT naruszenie Konstytucji RP i prawno-międzynarodowych norm zakazujących wywłaszczenia.

3.2 Rozwiązania zawarte w Projekcie Ustawy w każdym przypadku prowadzą do utraty przez wytwórców praw nabytych na mocy KDT. Będzie to miało miejsce w przypadku wytwórców, którzy nie zgodzą się na rozwiązanie KDT w trybie przewidzianym w Projekcie Ustawy i zostaną pozbawieni możliwości dalszego działania w oparciu o kontrakty z powodu wyraźnych przepisów Projektu Ustawy (art. 57 i art. 59), uniemożliwiających dalsze pozyskiwanie środków na obsługę kontraktów przez PSE w ramach istniejącego systemu taryfowego. Stanie się tak również w przypadku wytwórców, którzy „zgodzą” się na rozwiązanie KDT w trybie przewidzianym w Projekcie Ustawy, gdyż ich „zgoda” wymuszona będzie perspektywą utraty możliwości realizacji KDT w przyszłości. Rozwiązanie będzie możliwe jedynie w drodze akceptacji gotowego już projektu tzw. umowy rozwiązującej, bez możliwości negocjacji jej warunków, w nieprzekraczalnym terminie 60 dni od daty wejścia Projektu Ustawy w życie, bez przeprowadzenia jakiejkolwiek procedury prawnej (postępowania administracyjnego albo sądowego), która pozwoliłaby na obiektywne ustalenie, czy określone w Projekcie Ustawy odszkodowanie przysługujące danemu wytwórcy z tytułu wywłaszczenia będzie właściwe.

4. Akt wywłaszczenia KDT jest sprzeczny z Konstytucją, ponieważ brak jest uzasadniającego wywłaszczenie celu publicznego

4.1 Konstytucja zapewnia ochronę własności. Art. 21 ust. 2 Konstytucji przewiduje, że wywłaszczenie może być dokonane jedynie na cele publiczne i za słusznym odszkodowaniem. Zasadność likwidacji KDT dla osiągnięcia celu publicznego była kwestionowana przez wytwórców przy okazji oceny wcześniejszych projektów ustaw mających służyć likwidacji KDT w Polsce. Zgłaszane wcześniej w tym zakresie argumenty podważały stanowisko prezentowane przez Rząd, zgodnie z którym istnienie KDT, które co prawda obejmują istotną część energii wytwarzanej w krajowym systemie elektroenergetycznym, ale których udział w rynku ulega systematycznemu zmniejszeniu wraz z upływem czasu, uniemożliwia prawidłowe funkcjonowanie rynku energii elektrycznej w Polsce. Jak zaznaczono na wstępie, Projekt Ustawy winien być analizowany

w kontekście rządowego Programu dla elektroenergetyki, którego stanowi istotny element. Zgodnie z Programem dla elektroenergetyki nastąpić ma konsolidacja pionowa szeregu najważniejszych wytwórców, będących w chwili obecnej spółkami państwowymi, z przedsiębiorstwami przesyłowymi i dystrybucyjnymi oraz z niektórymi kopalniami. Jednocześnie art. 61 Projektu Ustawy przewiduje wprost, że wytwórcy wchodzący w skład przedsiębiorstw zintegrowanych pionowo nie będą mieli prawa do otrzymywania środków na pokrycie kosztów osieroconych na podstawie Projektu Ustawy. Przepis ten ma fundamentalne znaczenie dla zrozumienia rządowej strategii postępowania w stosunku do państwowych wytwórców będących stronami KDT. Skoro podmioty te mają być po prostu pozbawione możliwości otrzymania świadczeń wynikających z rozwiązania KDT, to nie sposób oczekiwać, że zgodzą się one uczestniczyć w programie likwidacji KDT. Muszą więc istnieć inne powody, bądź inne mechanizmy, które skłonią państwowych wytwórców do rezygnacji z ich KDT i które nie mają nic wspólnego z rozwiązaniami przyjętymi w Projekcie Ustawy. Innymi słowy, jeżeli Rządowi uda się zrealizować przewidzianą w Programie dla elektroenergetyki konsolidację pionową, rozwiązanie KDT zawartych przez podmioty, które przystąpiły do przedsiębiorstw zintegrowanych pionowo, będzie możliwe i nastąpi niezależnie od mechanizmów prawnych przewidzianych w Projekcie Ustawy. Dlatego też w istocie Projekt Ustawy jest potrzebny wyłącznie w celu uregulowania kwestii bardzo nielicznej grupy KDT zawartych z wytwórcami prywatnymi, w znacznej mierze kontrolowanymi przez kapitał zagraniczny. Łączny udział wspomnianych wytwórców w produkcji energii elektrycznej w Polsce jest tak znikomy, że dalsze istnienie tych nielicznych KDT w żadnym razie nie może utrudnić funkcjonowania rynku energii elektrycznej. Tym samym nie sposób mówić o osiągnięciu celu publicznego w sytuacji, gdy wyłączeniu ulegają prawa wytwórców wynikające z tak niewielu kontraktów długoterminowych.

5. Wyłączenie bez słusznego odszkodowania jest sprzeczne z Konstytucją

- 5.1 Projekt Ustawy przewiduje pokrycie kosztów osieroconych powstałych w wyniku rozwiązania KDT w oparciu (w uproszczeniu) o wartość księgową netto środków trwałych wytwórcy pomniejszoną o zaktualizowaną wartość wyników finansowych netto z działalności operacyjnej wytwórcy dostępnych do obsługi zainwestowanego kapitału. Przyjęte rozwiązanie (pomijając niejasność szeregu użytych w Projekcie Ustawy sformułowań, w tym także nadużywanie formuł algebraicznych oraz żargonu ekonomicznego na skalę rzadko dotychczas spotykaną w akcie rangi ustawowej) wywołuje dla wytwórców skutki ekonomiczne niemożliwe do zaakceptowania.
- 5.2 Koncepcja całego systemu odszkodowań za koszty osierocone przewidzianego w Projekcie Ustawy opiera się na porównaniu wartości środków trwałych wytwórcy wykorzystywanych do produkcji energii elektrycznej z wartością przyszłych wyników finansowych netto uzyskanych z produkcji energii elektrycznej. Stanowisko to nie bierze pod uwagę oczywistego faktu, że wyłączeniu ulegają prawa każdego wytwórcy wynikające z KDT, a nie jego środki trwałe. Przyjęcie powyższej filozofii ma poważne konsekwencje dla każdego z wytwórców, ponieważ wartość rynkowa ich przedsiębiorstw wytwórczych, wyceniana z uwzględnieniem obowiązującego jeszcze kontraktu byłaby znacznie wyższa niż wartość samych środków trwałych. Jest rzeczą oczywistą, że punktem wyjścia dla obliczenia wysokości odszkodowania powinna być wartość przedsiębiorstwa przed wyłączeniem, a nie wartość środków trwałych.
- 5.3 Zawarte w Projekcie Ustawy formuły nie pozwalają w sposób bezpośredni na osiągnięcie przez wytwórcę jakiegokolwiek zysku po rozwiązaniu jego KDT. Chociaż można twierdzić, że część zysku wytwórcy jest pośrednio uwzględniona w stopie dyskonta przyjętej na

potrzeby Projektu Ustawy (zgodnie z załącznikiem 7 do Projektu Ustawy), argument ten nie bierze pod uwagę cech indywidualnych każdego z wytwórców, jak też cech indywidualnych zawartych przez nich KDT. Ponieważ ta sama stopa dyskonta ma zastosowanie do każdego z wytwórców, niezależnie od stosunku zadłużenia tego wytwórcy do jego kapitału własnego, jak też niezależnie od warunków pozostających w mocy umów kredytowych, które zawarł, faktyczna wartość zwrotu z kapitału każdego z wytwórców będzie inna.

- 5.4 Wydaje się logiczne, że przy kształtowaniu przyszłej sytuacji finansowej każdego wytwórcy powinny być brane pod uwagę faktyczne koszty obsługi zadłużenia, których wysokość można ocenić indywidualnie dla każdego z wytwórców, zgodnie z istniejącymi zobowiązaniami długoterminowymi większości z nich.
- 5.5 Co więcej, przepisy Projektu Ustawy wymagają, by obliczenia dotyczące kosztów osieroconych uwzględniały zarówno wartość majątku, jak i wyniki finansowe innych jednostek, oprócz jednostki lub jednostek, których dotyczy KDT, oraz pozostałych instalacji danego wytwórcy. W istocie zmusza to wytwórcę do wykorzystania całej nadwyżki finansowej osiągniętej z eksploatacji innych jednostek wytwórczych na subsydiowanie eksploatacji jednostek objętych pierwotnie KDT. Tak więc, nie tylko eksploatacja jednostki objętej rozwiązaniem KDT, działalność w zakresie wytwarzania energii elektrycznej całego przedsiębiorstwa wytwórcy nie będzie przynosić żadnych zysków (lub jedynie zysk nominalny).
- 5.6 Funkcjonowanie zasady, o której mowa powyżej rozciągnięte jest w Projekcie Ustawy na wszelkie podmioty wchodzące w skład grupy kapitałowej, co jeszcze pogłębia problem wzajemnego subsydiowania jednostek wytwórczych. Wydaje się ponadto, że autorzy Projektu Ustawy, odwołując się do pojęcia grupy kapitałowej w rozumieniu polskiej Ustawy o rachunkowości, w przypadku wytwórców kontrolowanych przez kapitał zagraniczny zakładają subsydiowanie działalności w Polsce z wyniku finansowego osiąganego w innych krajach.
- 5.7 Odwołanie się w Projekcie Ustawy do kategorii wartości księgowej netto majątku wytwórcy rodzi inny niemożliwy do zaakceptowania skutek. Poza zakresem pojęcia kosztów osieroconych pozostają mianowicie długoterminowe zobowiązania wytwórców względem innych podmiotów gospodarczych, w szczególności dostawców paliwa. Powszechnie wiadomo, że znaczna część wytwórców będących stronami KDT, w celu sfinansowania projektów inwestycyjnych zabezpieczonych przychodami z takich KDT zmuszona była zawrzeć długoterminowe umowy o dostawy paliwa, a często inne długoterminowe umowy o dostawę produktów lub świadczenie usług niezbędnych do prawidłowej eksploatacji nowych lub modernizowanych bloków. Umowy te nie mogą być rozwiązane na wiele lat przed zakładanym terminem bez konieczności zapłacenia znacznego odszkodowania. Istnienie takich umów (w przypadku ELCHO umowy te dotyczą między innymi dostaw węgla kamiennego i kamienia wapiennego oraz utylizacji popiołu) często uniemożliwia spełnienie oczekiwań w zakresie kosztów eksploatacji i utrzymania, stanowiących kluczowe założenie rządowego modelu gospodarczego. Jedynym słusznym rozwiązaniem byłoby uwzględnienie faktycznych kosztów wykonania zobowiązań wytwórcy w określonej w Projekcie Ustawy kwocie maksymalnej wysokości odszkodowania należnego każdemu wytwórcy.
- 5.8 Przewidziany w Projekcie Ustawy system pokrywania kosztów osieroconych zakłada w uproszczeniu, iż prognozowana wysokość kosztów osieroconych na kolejne lata będzie

porównywana z rzeczywistymi kosztami osieroconymi, jakie wystąpiły po stronie wytwórcy, a stosowna różnica będzie rozliczana (tj. dopłacana wytwórcy lub przez niego zwracana). Wysokość rocznej korekty kosztów osieroconych ustalana jest przez Prezesa URE w drodze decyzji administracyjnej. Art. 37 Projektu Ustawy wydaje się pozostawiać Prezesowi URE szeroki zakres swobody co do uznania, czy (i) niższa niż w roku poprzednim sprzedaż energii przez wytwórcę, (ii) wyższe niż w przypadku innych wytwórców koszty wytwarzania lub (iii) niższa niż uzyskiwana przez innych wytwórców cena energii elektrycznej, powinny skutkować wymierzeniem wytwórcy kary. Należy dodać, że kara ta ustalona jest arbitralnie na poziomie 25% kwoty kosztów osieroconych określonej w załączniku 4 do Projektu Ustawy, bez brania pod uwagę faktycznego stopnia rozbieżności w przychodach lub kosztach ukaranego wytwórcy. Również i ten przepis należy przeanalizować w kontekście ponoszonych przez każdego wytwórcę kosztów eksploatacji i utrzymania, które z powodu jego długoterminowych zobowiązań mogą być znacznie wyższe niż wartość referencyjna przyjęta przez Prezesa URE.

- 5.9 Zakładany w Projekcie Ustawy system swoistego *benchmarkingu* stosowanego przez Prezesa URE w odniesieniu do kosztów działalności operacyjnej wytwórców wzbudza obawy natury proceduralnej: Prezes URE powoływał się będzie na wybrany przez siebie zbiór przedsiębiorstw energetycznych znajdujący się w podobnej do ocenianego wytwórcy sytuacji oraz na znane tylko Prezesowi URE dane dotyczące szczegółowej struktury kosztów: takiej „grupy referencyjnej”. Jednocześnie dane te jako objęte tajemnicą przedsiębiorstwa nie będą podlegały ujawnieniu wytwórcy, któremu Prezes URE postawi zarzut zbyt wysokich kosztów działalności. W przypadku zaskarżenia decyzji administracyjnej URE odnośnie określenia wysokości korekty rocznej w związku z nie uznaniem przez Prezesa URE określonych kosztów wytwórcy znajdzie się w szczególnie trudnej sytuacji dowodowej. Wprowadzenie założonego w Art. 37 Ustawy mechanizmu korekcyjnego wymagałoby kompleksowych zmian w zakresie upubliczniania informacji stanowiących obecnie tajemnicę przedsiębiorstw energetycznych, powierzaną Prezesowi URE lub złożonych zmian w zakresie postępowania przed Sądem Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

6. Metodologia

- 6.1 Uzasadniając przyjętą metodę obliczania odszkodowania należnego wytwórcom, których KDT zostaną rozwiązane, autorzy Projektu Ustawy powołują się na Komunikat Komisji w sprawie metodologii analizowania pomocy publicznej związanej ze zjawiskiem kosztów osieroconych (przyjęty przez Komisję w dniu 26 lipca 2001 roku) („**Metodologia**”). Metodologia określa szereg kryteriów, które w opinii Komisji muszą zostać spełnione w celu uznania programu pomocy publicznej mającej na celu kompensowanie kosztów osieroconych w sektorze elektroenergetycznym za zgodny z Traktatem ustanawiającym Wspólnotę Europejską. Projekt Ustawy jest próbą zastosowania Metodologii do obliczania i wypłacania odszkodowań przysługujących wytwórcom.
- 6.2 Metodologia może mieć zastosowanie do sposobu traktowania kosztów osieroconych przez państwa członkowskie Unii Europejskiej, jednak nie ma powodu, by stosować ją do obliczania odszkodowania z tytułu wyłączenia majątku. W decyzji z 23 listopada 2005 roku, Komisja, wszczynając postępowanie dotyczące potencjalnego naruszenia zasad pomocy publicznej przez KDT oraz projekty ustawodawcze poprzedzające Projekt Ustawy, jednoznacznie stwierdziła, że polskie KDT jako takie nie są źródłem kosztów osieroconych. Koszty osierocone mogą powstać w wyniku rozwiązania KDT. Ponadto Komisja wyraziła pogląd, że rozwiązanie KDT musi być dobrowolne. Jak wspomnieliśmy wcześniej, dobrowolny charakter rozwiązania kontraktów długoterminowych na podstawie

Projekt Ustawy w jego aktualnej wersji jest pozorny, a wejście w życie Projektu Ustawy stanowiłoby akt wyłączenia. Dlatego też, jeżeli nawet w wyniku rozwiązania kontraktów powstałyby koszty osieroczone (zgodnie z przyjętą w teorii definicją), fakt ten nie może prowadzić do wniosku, że zasady dotyczące kosztów osieroczonych mogą być nadrzędne w stosunku do zasady słusznego odszkodowania za wyłączone majątek.

- 6.3 Jasne jest, że zasady określone w Metodologii i przyjęte w Projekcie Ustawy mają na celu zapewnienie wytwórcom (lub innym przedsiębiorstwom) absolutnego minimum środków finansowych niezbędnych do kontynuowania działalności i jako takie znacznie odbiegają od zasady słusznego odszkodowania, co omówiliśmy szczegółowo w innych punktach niniejszego pisma. Dlatego też Metodologia nie może być wykorzystywana do obliczania odszkodowania z tytułu wyłączenia majątku.

7. Sprzeczność z międzynarodowymi konwencjami sygnowanymi przez Polskę

Wyrażona w Konstytucji RP zasada, iż wyłączenie możliwe jest tylko w interesie publicznym i za słusznym odszkodowaniem znajduje odzwierciedlenie w szeregu konwencji międzynarodowych, których Polska jest stroną. W szczególności zakaz wyłączenia zawarty jest w Traktacie Karty Energetycznej, Europejskiej Konwencji Praw Człowieka, a także w szeregu umów dwustronnych o stosunkach handlowych i wzajemnej ochronie inwestycji. Biorąc pod uwagę strukturę kapitałową ELCHO, Rząd powinien poważnie liczyć się ewentualnymi konsekwencjami naruszenia: (i) umowy między Rzeczpospolitą Polską a Królestwem Holandii o popieraniu i wzajemnej ochronie inwestycji z 7 września 1992 roku oraz (ii) umowy pomiędzy Rzeczpospolitą Polską a Republiką Czeską o popieraniu i wzajemnej ochronie inwestycji z 16 lipca 1993 roku. Oczywiście do podobnych wniosków można dojść w odniesieniu do innych umów dwustronnych o popieraniu i wzajemnej ochronie inwestycji, których Polska jest stroną, w szczególności zaś w odniesieniu do traktatu o stosunkach handlowych i gospodarczych między Rzeczpospolitą Polską a Stanami Zjednoczonymi Ameryki Północnej z 21 marca 1990 roku, jak też traktatów między Rządami Rzeczypospolitej Polskiej i Republiki Francuskiej o popieraniu i wzajemnej ochronie inwestycji z 14 lutego 1989 roku. Obie te umowy mogą okazać się istotne ze względu na pochodzenie kapitału inwestycyjnego zaangażowanego w inne przedsięwzięcia energetyczne w Polsce realizowane z udziałem kapitału zagranicznego.

8. Groźba postawienia kredytu w stan natychmiastowej wymagalności

- 8.1 Jak powszechnie wiadomo KDT zawierane były z wytwórcami, którzy zdecydowali się realizować poważne projekty inwestycyjne w zakresie nowych lub modernizowanych mocy wytwórczych w oparciu o finansowanie dłużne. Przychody uzyskiwane przez wytwórców na podstawie KDT stanowiły i nadal stanowią podstawowe zabezpieczenie spłaty zaciągniętych kredytów. Jest oczywiste, że bez zgody banków finansujących określone przedsięwzięcie niemożliwe będzie rozwiązanie KDT, który stanowi zabezpieczenie uzyskanego finansowania. Sześćdziesięciodniowy termin wyznaczony w Projekcie Ustawy dla zawarcia „umowy rozwiązującej” wyznacza jednocześnie czas, który wytwórca będzie miał na uzyskanie zgody swoich kredytodawców. Przyпускаjąc, że z uwagi na odmienną niż w przypadku dalszego obowiązywania KDT strukturę ryzyka kredytowego, w przypadku wielu wytwórców udzielenie takiej zgody wymagać będzie renegotjacji umowy kredytowej. Niezbędne też będzie ustanowienie alternatywnych form zabezpieczenia kredytu, które zastąpią dotychczasową cesję przychodów wytwórcy z KDT. Dodatkową przeszkodę na drodze do szybkiego uzgodnienia powyższych kwestii z kredytodawcami stanowi fakt, że większość kredytów udzielanych celem finansowania przedsięwzięć

- energetycznych, w tym kredyt uzyskany przez ELCHO, to kredyty konsorcjalne. Wszelkie poważniejsze zmiany warunków finansowania i zabezpieczenia spłaty kredytu wymagają w związku z tym wielostronnych negocjacji i uzgodnień pomiędzy kredytodawcami.
- 8.2 W przypadku nieudzielenia zgody na rozwiązanie KDT w sześćdziesięciodniowym terminie wytwórca stanie przed innym, jeszcze poważniejszym problemem. Ponieważ Projekt Ustawy likwiduje dotychczas istniejące mechanizmy gromadzenia środków potrzebnych na obsługę KDT przez PSE, kredytodawcy będą mieli wszelkie podstawy, by uznać, że z chwilą upływu terminu 90 dni od wejścia Projektu Ustawy w życie nastąpił przypadek istotnej negatywnej zmiany (*material adverse change*) w sytuacji majątkowej wytwórcy-kredytobiorcy, co uzasadniać będzie postawienie kredytu w stan natychmiastowej wymagalności. ELCHO oczywiście nie byłoby w stanie sprostać żądaniom kredytodawców i spłacić pozostającej do spłaty części kredytu w tak krótkim terminie. Wobec niepewności, jaką wnosi do sytuacji Projekt Ustawy, uzyskanie refinansowania istniejących kredytów nie będzie możliwe. W najgorszym wypadku może to oznaczać przejście przedsiębiorstwa ELCHO przez konsorcjum jego kredytodawców. W świetle Konstytucji i wyżej wymienionych umów międzynarodowych stroną odpowiedzialną za tak drastyczny skutek bezprawnego wyłączenia będzie Skarb Państwa RP.
- 8.3 Pozostawienie Prezesowi URE znacznego zakresu swobodnego uznania w procesie ustalania rocznych korekt z pewnością utrudni negocjacje z podmiotami finansującymi projekty energetyczne. Problem kosztów eksploatacji i utrzymania ponoszonych przez ELCHO, stanowiących funkcję obowiązujących umów długoterminowych z osobami trzecimi (niezależnie od tego, czy Prezes URE uzna te koszty za zgodne z aktualną sytuacją rynkową) również przyczyni się do pogłębienia niepewności. Powyżej sygnalizowaliśmy także kwestię nieprzejrzystego i nie poddającego się obiektywnej ocenie systemu „*benchmarkingowego*” jaki zakłada Projekt Ustawy w art. 37.
- 8.4 Dodatkowym źródłem obaw kredytodawców, zwłaszcza członków konsorcjum finansującego ELCHO, będących zagranicznymi instytucjami finansującymi, może być zmiana ustawy Prawo energetyczne znosząca kadencyjność urzędu Prezesa URE, a tym samym umożliwiającą jego odwołanie przez Prezesa Rady Ministrów w każdym czasie. Biorąc pod uwagę szeroki zakres uprawnień Prezesa URE w procesie określania wysokości należnych wytwórcom po rozwiązaniu KDT kosztów osieroconych, zagraniczne instytucje finansowe mogą obawiać się w przyszłości nacisków wywieranych na Prezesa URE dla doraźnych politycznych celów, w celu zmniejszenia wysokości kwot wypłacanych wytwórcom, a więc, w celu atrakcyjnego politycznie obniżenia cen energii elektrycznej na rynku.
9. **Nierówne traktowanie poszczególnych kategorii wytwórców; faktyczna dyskryminacja podmiotów prywatnych z kapitałem zagranicznym**
- 9.1 Rozwiązania przewidziane w Projekcie Ustawy dzielą wytwórców będących stronami KDT na trzy kategorie, ze względu na obecne lub przyszłe powiązania kapitałowe. Wtwórcy nie będący członkami grup kapitałowych (w rozumieniu Ustawy o rachunkowości) otrzymywać mają określone w Projekcie Ustawy odszkodowanie na pokrycie kosztów osieroconych, obliczone na podstawie wartości księgowej netto ich środków trwałych oraz ich własnych wyników finansowych netto. Zgodnie z art. 32 Projektu Ustawy, odszkodowanie na pokrycie kosztów osieroconych dla wytwórców będących członkami grup kapitałowych ma być obliczane przy uwzględnieniu łącznej wartości księgowej netto majątku wytwórczego całej grupy oraz wyników finansowych netto wszystkich członków grupy zajmujących się

wytwarzaniem energii elektrycznej, również w przypadku, gdy wytwórca jest członkiem międzynarodowej grupy kapitałowej prowadzącej działalność wytwórczą w innym kraju lub krajach. Natomiast według art. 61 Projektu Ustawy wytwórcy wchodzący w skład przedsiębiorstw zintegrowanych pionowo w ogóle nie będą mieli prawa do otrzymywania środków na pokrycie kosztów osieroconych.

- 9.2 Opisane powyżej przepisy Projektu Ustawy prowadzą do nierównego traktowania przez prawo podmiotów znajdujących się w podobnej sytuacji faktycznej (jakimi są wytwórcy objęci KDT). Rozwiązanie przewidziane w art. 32 Projektu Ustawy *de facto* postawi podmiot lub podmioty dominujące w stosunku do wytwórcy będącego członkiem grupy kapitałowej przed wyborem pomiędzy subsydiowaniem jego działalności z zysków z działalności innych wytwórców będących członkami grupy, a przyzwoleniem na ogłoszenie przezeń upadłości. Art. 61 Projektu Ustawy, którego skutki byłyby podobne jak art. 32, choć poważniejsze z uwagi na całkowity brak odszkodowania, na pozór wydaje się stanowić przejaw dyskryminacji wytwórców, którzy wejdą w skład przedsiębiorstw zintegrowanych pionowo. Jednakże, biorąc pod uwagę postanowienia rządowego Programu dla elektroenergetyki, należy podkreślić, iż konsolidacja pionowa: (i) dotyczyła będzie jedynie spółek państwowych, (ii) zostanie przeprowadzona w drodze łączenia i restrukturyzacji tych spółek, a nie np. w drodze ustawy, a zatem będzie musiała zostać zrealizowana na warunkach akceptowanych przez władze odpowiednich spółek, (iii) zgodnie z planem obejmie państwowych wytwórców będących stronami KDT. Okoliczność, że organy korporacyjne odpowiednich wytwórców świadomie podejmowały będą decyzję o przystąpieniu do przedsiębiorstwa pionowo zintegrowanego prowadzi do wniosku, że sytuacja wytwórcy po włączeniu go do takiego przedsiębiorstwa pomimo utraty środków na pokrycie kosztów osieroconych będzie korzystniejsza niż w razie pozostawienia go poza holdingiem (poprzez faktyczne zapewnienie popytu na energię sprzedawaną dotychczas w oparciu o KDT, w ramach struktur holdingu). W innym wypadku organy wytwórcy narażałyby się na odpowiedzialność za działanie na szkodę spółki i nie zaaprobowalyby sytuacji, która nieuchronnie prowadzić będzie do utraty prawa do odszkodowania z tytułu kosztów osieroconych. Poza strukturami zintegrowanymi pionowo pozostaną wytwórcy prywatni, kontrolowani przez inwestorów zagranicznych.
- 9.3 Literalna interpretacja postanowień Artykułu 61 Projektu Ustawy oraz odpowiednich przepisów Prawa energetycznego prowadzi do zaskakującego wniosku, że Artykuł 61 może mieć zastosowanie do wytwórcy prowadzącego działalność gospodarczą w Polsce, ale wchodzącego w skład przedsiębiorstwa zintegrowanego pionowo wraz z przedsiębiorstwem energetycznym działającym poza Polską. Ani Projekt Ustawy, ani Prawo energetyczne, nie czynią rozróżnienia w definicjach „przedsiębiorstwa energetycznego” lub „przedsiębiorstwa zintegrowanego pionowo” pomiędzy przedsiębiorstwem energetycznym działającym w Polsce i poza jej granicami. W związku z powyższym jeżeli wytwórca, którego KDT został rozwiązany zgodnie z Projektem Ustawy pozostaje akurat w takiej relacji z przedsiębiorstwem energetycznym działającym poza Polską, która powoduje, że zgodnie z definicją przedsiębiorstwa zintegrowanego pionowo zawartą w Prawie energetycznym tworzą oni razem takie przedsiębiorstwo, to na mocy Artykułu 61 Projektu Ustawy wytwórca ten nie będzie miał prawa do otrzymania środków na pokrycie kosztów osieroconych. Jako, że wszyscy zagraniczni inwestorzy kontrolujący prywatnych wytwórców w Polsce są dużymi organizacjami gospodarczymi, w skład których wchodzi podmioty prowadzące działalność w różnych sektorach branży energetycznej nie można wykluczyć uznania niektórych z nich za przedsiębiorstwa pionowo zintegrowane na potrzeby Projektu Ustawy. Nie wierzymy, że taka była intencja twórców Projektu Ustawy tym bardziej, że nic takiego nie wynika z opublikowanego przez Ministerstwo Gospodarki

uzasadnienia. Należy zwrócić uwagę na fakt, że przesłanki ekonomiczne, które mogą (aczkolwiek nie muszą) uzasadnić decyzję państwowego wytwórcy mającego wejść w skład pionowo zintegrowanego przedsiębiorstwa w Polsce nie znajdują żadnego zastosowania do grup kapitałowych prowadzących działalność dystrybucyjną w innym państwie. Na potrzeby analizy zawartej w niniejszym opracowaniu założyliśmy, że objęcie zakresem Art. 61 podmiotów zagranicznych jest nieumyślną pomyłką legislacyjną, która nie wyraża intencji twórców Projektu Ustawy.

- 9.4 Zgodnie z art. 32 Konstytucji wszystkie podmioty są równe wobec prawa, mają prawo do równego traktowania przez władze publiczne oraz żaden z nich nie może być dyskryminowany z jakiegokolwiek przyczyny między innymi w życiu gospodarczym. Brak równości wobec prawa pojawia się w przypadku odmiennego traktowania podmiotów w zbliżonych sytuacjach faktycznych. Konstytucja nie wprowadza żadnych odstępstw ani wyjątków od powyższej zasady.
- 9.5 Naszym zdaniem rozwiązania, które wprowadza Projekt Ustawy, analizowane w kontekście założeń Programu dla elektroenergetyki, naruszają zasadę równości wobec prawa, uprzywilejowując podmioty państwowe względem prywatnych poprzez zakładane *implicite* zapewnienie wytwórcom państwowym subsydiowania (ukrytego w wewnętrznych mechanizmach funkcjonowania spółek zintegrowanych pionowo, które mają powstać w ramach Programu dla elektroenergetyki).

10. Sprzeczność z zakazem dyskryminacji zawartym w prawie Unii Europejskiej

- 10.1 Z uwagi na to, że proponowany w Projekcie Ustawy system rekompensowania kosztów osieroconych *de facto* obejmowałby w zasadzie wytwórców prywatnych, będących podmiotami zależnymi od inwestorów pochodzących z innych krajów Unii Europejskiej, można wysunąć poważny argument, że skutkiem przyjęcia Projektu Ustawy będzie naruszenie przez Polskę art. 12 TWE, zgodnie z którym „w zakresie zastosowania niniejszego Traktatu i bez uszczerbku dla postanowień szczególnych, które on przewiduje, zakazana jest wszelka dyskryminacja ze względu na przynależność państwową.” Stwierdzenie naruszenia zakazu dyskryminacji ze względu na przynależność państwową stanowić będzie podstawę uznania środka prowadzącego do tego celu za bezskuteczny, a obowiązkiem Polski będzie jego eliminacja ze swojego systemu prawnego. Obowiązek ten ma charakter bezwarunkowy i rozciąga się na działalność państwa członkowskiego we wszystkich strefach i aspektach oraz z uwzględnieniem wszystkich organów – legislacyjnych, wykonawczych, sądowniczych.
- 10.2 Podmiot z innego państwa członkowskiego z zasady nie może być traktowany gorzej od podmiotów miejscowych, a system wspólnotowy wymaga równości, nie tylko w sensie formalnym, zakazując tym samym zarówno dyskryminacji bezpośredniej i pośredniej. Pierwsza ma charakter jawny poprzez różnicowanie adresatów norm i praktyk ze względu na kryterium pochodzenia, obywatelstwa, względnie siedziby. Pośrednia czy też ukryta dyskryminacja polega na różnicowaniu, które formalnie nie odwołuje się do tego rodzaju kryteriów i stosuje kryteria o charakterze pozornie obiektywnym, ale w praktyce wywołuje analogiczne skutki, uprzywilejowując obywateli i przedsiębiorców naruszającego zakaz państwa członkowskiego oraz pochodzące z tego państwa towary, albo gorzej traktując przedsiębiorców obcych. Jak wykazaliśmy powyżej, właśnie zarzut pośredniej dyskryminacji skierowanej przeciwko wytwórcom prywatnym, kontrolowanym przez kapitał zagraniczny pochodzący z innych krajów unii Europejskiej można podnieść w stosunku do Projektu Ustawy.

11. Skutki ewentualnej decyzji Unii Europejskiej uznającej KDT za niedozwoloną pomoc państwa

11.1 Uzasadnienie do Projektu Ustawy zawiera szereg wzmianek o prowadzonym obecnie przez Komisję Europejską postępowaniu w sprawie ewentualnego uznania elementów KDT za niedozwoloną pomoc publiczną. Zgodnie z naszą wiedzą postępowanie to nie zostało jeszcze zakończone. Jednak zarówno wytwórcy będący stronami kontraktów długoterminowych, jak i – co jest szczególnie warte odnotowania – właściwe organy Państwa Polskiego zajęły jednoznaczne stanowisko w sprawie, stwierdzając, że w ich opinii KDT nie stanowią niedozwolonej pomocy państwa. W związku z powyższym jesteśmy zaskoczeni przyjęciem przez autorów Projektu Ustawy, że uniemożliwienie dalszej realizacji KDT (poprzez zniweczenie mechanizmów, które w chwili obecnej służą pozyskaniu środków niezbędnych PSE dla wykonania zobowiązań wynikających z KDT) służy zapewnieniu zgodności polskiego systemu z wymogami prawa Unii Europejskiej. Powyższe założenie jest przejawem niepokojącej niekonsekwencji ze strony polskiego Rządu w zakresie stanowiska reprezentowanego wobec organów Unii Europejskiej. Zwracamy uwagę, że ewentualne prawomocne uznanie KDT przez organa Unii Europejskiej za niedozwoloną pomoc publiczną nie rozwiąże problemów, przed którymi stoją obecnie władze polskie, lecz stworzy nowe problemy. Uznanie KDT za niedozwoloną pomoc publiczną może prowadzić do odpowiedzialności Państwa za szkodę wyrządzoną poprzez zaniechanie określonych działań w procesie negocjacji polskiego członkostwa w Unii, zarówno na podstawie przepisów polskiego prawa wewnętrznego, jak i obowiązujących Polskę konwencji międzynarodowych.

11.2 Wyrażony podczas spotkania przedstawicieli Rządu z wytwórcami w dniu 15 września bieżącego roku pogląd, że z chwilą wydania przez Komisję Europejską decyzji o uznaniu KDT za niedozwoloną pomoc publiczną PSE będzie mogło zaprzestać wykonywania swoich zobowiązań wynikających z KDT wynika z pewnością z niezrozumienia odpowiednich przepisów prawa. Taka decyzja, której wydanie przez Komisję a następnie utrzymanie w mocy przez Europejski Trybunał Sprawiedliwości uważamy za mało prawdopodobne, podlegałaby bowiem wykonaniu na podstawie przepisów właściwego prawa krajowego, przy czym w zależności od szczegółowości wskazań zawartych w samej decyzji Komisji, konieczne byłoby ustalenie w jakim zakresie płatności dokonywane lub dokonane już przez PSE stanowią bądź stanowiły niedozwoloną pomoc publiczną. W tym stanie rzeczy próba celowego pozbawienia PSE, na mocy Projektu Ustawy, środków do obsługi kontraktów długoterminowych, zanim jeszcze zapadła decyzja Komisji, i to próba podejmowana z inicjatywy Rządu, który jednocześnie zaprzecza jakoby KDT stanowiły przejaw pomocy publicznej, musi budzić głęboki sprzeciw i nie jest możliwa do zaakceptowania nie tylko z prawnego, ale także politycznego czy zgoła moralnego punktu widzenia.

12. Uwagi szczegółowe dotyczące zasad obliczania rekompensat

12.1 W odniesieniu do tych wytwórców, którzy mogliby być objęci systemem rekompensat, Projekt Ustawy ma szereg luk oraz zawiera liczne niejasności i błędy, mające lub mogące mieć bardzo istotny wpływ na sytuację ekonomiczną przedsiębiorcy. Jak już wskazywano wyżej, Projekt Ustawy nie uwzględnia specyfiki poszczególnych wytwórców, a szereg wielkości ekonomicznych związanych z obliczaniem kosztów osieroconych przyjęto w sposób arbitralny. W przypadku ELCHO, maksymalne kwoty rekompensat, także przewidziane w początkowym okresie funkcjonowania Ustawy, nie uwzględniają istotnej części faktycznie ponoszonych kosztów finansowych, przede wszystkim związanych z umowami zabezpieczenia ryzyka typu *swap*. Prowadziłoby to do strat netto przez cały

okres wypłaty rekompensat i do ujemnej wartości kapitałów własnych ELCHO już po dwóch latach od rozwiązania umowy długoterminowej.

- 12.2 Projekt Ustawy posługuje się w wielu miejscach pojęciami ekonomicznymi, takimi jak odpisy amortyzacyjne, koszty działalności operacyjnej, rzeczowe środki trwałe, odnoszącymi się do produkcji i sprzedaży energii elektrycznej. Jednak nie odnosi się w żaden sposób do wytwórców produkujących energię elektryczną i ciepło w skojarzeniu, w znacznej części wykorzystujących te same środki trwałe i łącznie ponoszących koszty związane z obydwoma rodzajami energii. Brak jakichkolwiek wskazówek co do sposobu, w jaki należy dokonać podziału kosztów pomiędzy wytwarzanie energii elektrycznej i ciepła. Należy zauważyć, że w przypadku wytwórców, u których podział kosztów między energię elektryczną i ciepło wynikał dotychczas z proporcji przychodów, planowanych w oparciu o wielkości przewidziane w KDT, rozwiązanie KDT spowoduje odpadnięcie tej podstawy.
- 12.3 Projekt nie uwzględnia sytuacji elektrociepłowni także w wielu innych punktach. Przykładowo, równy podział rekompensaty na poszczególne kwartały nie uwzględnia sezonowości produkcji. Ponadto, obowiązujące zasady kalkulacji taryf na ciepło w przypadku produkcji w skojarzeniu (cena ciepła jest uzależniona od ceny energii elektrycznej, jaką planuje uzyskać wytwórca) powodują, że spadek cen sprzedaży energii elektrycznej wynikający z rozwiązania KDT spowoduje automatyczne obniżenie taryfy na ciepło.
- 12.4 Koszty osierocone w Projekcie Ustawy zostały skalkulowane na 1 stycznia 2007 r. i nie jest przewidziany żaden mechanizm ponownego przeliczenia tych kosztów na dzień wejścia w życie Ustawy. Tymczasem zasady obliczania kosztów osieroconych oraz sposób ich podziału na poszczególne lata przyjęty w Projekcie Ustawy powoduje rażąco dysproporcjonalne obniżenie łącznej rekompensaty jeżeli Ustawa nie wejdzie w życie z początkiem 2007 r. (co już w tej chwili nie jest praktycznie możliwe). Stanowi to oczywistą wewnętrzną niekonsekwencję zasad pokrywania kosztów osieroconych przyjętych przez autorów Projektu Ustawy i w przypadku ELCHO prowadziłyby do niemożności obsługi zadłużenia już na początku okresu obowiązywania Ustawy.
- 12.5 Uzyskanie przez wytwórcę lepszego wyniku finansowego niż założony skutkuje drakońskimi odsetkami od wypłaconych zaliczkowo rekompensat (co samo w sobie wywołuje sprzeciw), a jednocześnie brak jest wyraźnego wyłączenia tych kamych odsetek w odniesieniu do dwóch pierwszych lat działania Ustawy, w stosunku do których z góry przewidziano kwoty zaliczek, określając je w Załączniku 5.
- 12.6 Dla celów oceny, czy wytwórca prowadzi działalność zgodnie z oczekiwaniami Prezesa URE, Projekt Ustawy (art. 37 ust. 1 pkt. 3) nakazuje porównywać cenę energii sprzedawanej przez wytwórcę ze średnią ceną rynkową. Zastanawiające jest, jaka cena będzie traktowana jako średnia cena rynkowa w sytuacji, gdy po konsolidacji wytwórców państwowych ogromna część sprzedaży przez tych wytwórców będzie odbywała się w ramach grup pionowo zintegrowanych, w których mechanizm kształtowania cen nie musi w pełni odzwierciedlać warunków rynkowych. Jest także niezrozumiałe, dlaczego przyjęto dopuszczalne odchylenie cen danego wytwórcy od średniej ceny rynkowej w granicach zaledwie 5%, skoro sprzedaż większości energii odbywa się w oparciu o transakcje bilateralne, w różnych warunkach rynkowych, a nie np. za pośrednictwem giełdy energii.
- 12.7 Wprowadzona w Projekcie Ustawy zasada, że zaliczka może być wypłacona tylko do wysokości określonej na dany rok uniemożliwia dokonywanie przesunięć pomiędzy

poszczególnymi latami (co mogłoby być uzasadnione rzeczywistą sytuacją poszczególnych wytwórców).

- 12.8 Szereg postanowień Projektu Ustawy mogących mieć zasadniczy wpływ na sytuację finansową wytwórcy uprawnionego do otrzymania rekompensat jest niejasnych lub niezrozumiałych. W szczególności:
- 12.8.1 jest niejasne, w jaki sposób należy obliczać wynik finansowy netto z działalności operacyjnej wytwórcy (art. 26-28), w szczególności, czy powinno się to odbywać na zasadach określonych w ustawie o rachunkowości, jeśli wytwórca wprowadzi w swoim przedsiębiorstwie międzynarodowe standardy rachunkowości, a także czy podstawą wyliczenia powinny być wartości zweryfikowane przez biegłego rewidenta;
- 12.8.2 niezrozumiała jest zasada obliczania wyniku finansowego (art. 26) z uwzględnieniem amortyzacji podatkowej, a nie bilansowej;
- 12.8.3 niezrozumiała jest zasada korygowania wyniku finansowego dotyczącego samej produkcji energii elektrycznej o nominalną stopę podatku dochodowego, podczas gdy rzeczywisty podatek dotyczy dochodów z całej działalności spółki (art. 26);
- 12.8.4 W strukturze Art. 26 zauważamy szereg niekonsekwencji w odwoływaniu się do związku z wytwarzaniem energii elektrycznej. Ani definicja N ani Dj nie ograniczają branego pod uwagę majątku lub odpowiednio wyniku finansowego do związanego z wytwarzaniem energii elektrycznej, aczkolwiek w definicji N mowa o pomniejszaniu wartości majątku o odpisy amortyzacyjne związane z wytwarzaniem energii elektrycznej. Z kolei pojęcia Dj i Kj odnoszą się *explicitie* do energii elektrycznej. Nie wydaje się, aby było to rozwiązanie logiczne.
- 12.8.5 niezrozumiałe są różnice pomiędzy wzorami wyrażającymi łączny wynik finansowy wytwórcy, zawartymi w art. 26 i art. 30 ust.1;
- 12.8.6 nie wiadomo, czy wytwórca może zrezygnować z rekompensaty lub jej dodatniej korekty (za dany rok lub w całości) i jakie dalsze skutki powodowałaby taka rezygnacja, np. w zakresie obowiązków informacyjnych lub prawa do rekompensaty w kolejnych latach;
- 12.8.7 art. 34 ust. 2 mówi o sumowaniu korekt rocznych oraz korekty końcowej i porównywaniu ich z wypłaconymi rekompensatami, nie wiadomo jednak, czy chodzi o wartości nominalne czy zdyskontowane, a jeśli zdyskontowane, to w jaki sposób;
- 12.8.8 art 32 ust. 1 nakazuje „uwzględnić” w kalkulacji kosztów osieroconych wielkości nakładów, wyników finansowych itp. w odniesieniu do wytwórcy, którego KDT uległ rozwiązaniu oraz innych wytwórców należących do tej samej grupy kapitałowej, natomiast brak jest wskazówek, na czym ma polegać takie „uwzględnianie” i czy znalazło ono wyraz w Załączniku 3, zważywszy, że w przypadku ELCHO do grupy kapitałowej należą wytwórcy działający poza Polską;
- 12.8.9 zasady księgowania otrzymanych rekompensat określone w art. 42 ust.1 mogą powodować niekorzystne skutki finansowo-podatkowe u wytwórcy, który otrzyma rekompensatę i obniży wartość środka trwałego, a następnie, po zamknięciu roku

finansowego okaże się, że musi zwrócić część tej rekompensaty; wartość środków trwałych pozostaje wówczas na poziomie obniżonym o całość pierwotnie otrzymanej rekompensaty (art. 42 ust.5), co może pogarszać sytuację podatkową wytwórcy w następnych latach;

- 12.8.10 niezrozumiała jest relacja między art. 33 ust. 1, a art. 32 ust.1 pkt.2 i ust.2; jeśli zapis z art. 33 ust.1 ma oznaczać, że przy obliczaniu korekt uwzględnia się wyniki tylko określonych jednostek wytwórczych (nie wiadomo jednak, w jaki sposób miałyby się liczyć wyniki poszczególnych bloków!), a nie wszystkich wytwórców z grupy kapitałowej, to powinien on raczej znaleźć się w art. 32 lub zostać przeredagowany.
- 12.9 Projekt Ustawy zawiera także szereg błędów redakcyjnych lub niejasnych postanowień, których wpływ na sytuację wytwórcy wydaje się mniej istotny. Pragniemy wskazać następujące z nich:
- 12.9.1 w niektórych postanowieniach (np. art. 24 ust.6, art.32.1) nie jest jasne, czy chodzi o globalną kwotę kosztów osieroconych (z Załącznika 3), czy też o kwotę przypisaną do danego roku w Załączniku 4;
- 12.9.2 niezrozumiała jest funkcja art. 31;
- 12.9.3 niejasna jest relacja między wzmianką w art.6 ust.2 o wyrażeniu maksymalnej wielkości kosztów osieroconych „w cenach stałych na dzień 1 stycznia 2007 r.” a aktualizacją tych kosztów wyłącznie stopą rentowności obligacji, zapisaną w art. 24;
- 12.9.4 zastanawiające jest, w jaki sposób Prezes URE ma wymierzać i egzekwować kary pieniężne z art. 56 w stosunku od wytwórców zagranicznych, wchodzących w skład grupy kapitałowej wytwórcy, którego KDT uległ rozwiązaniu, w przypadku niewykonania przez nich obowiązku przekazywania danych;
- 12.9.5 występują błędy numeracji i błędne odwołania do przepisów Ustawy; np. art.60 jest oznaczony jako art. 61, brak art. 24 ust.4, błędne odwołanie do art.33.ust.1 pkt 1 w art. 18 ust.5 oraz w art. 64.

13. Podatek od towarów i usług (VAT)

13.1 Zgodnie z brzmieniem art. 3 ust. 1 Projektu Ustawy strony KDT, w terminie 60 dni od dnia wejścia Projektu Ustawy w życie, mogą zawrzeć umowę o przedterminowym rozwiązaniu KDT. Zatem, z technicznego punktu widzenia, Projekt Ustawy daje stronom KDT prawo do przedterminowego rozwiązania zawartych przez nie KDT, ale nie nakłada na te podmioty takiego obowiązku. Z kolei zgodnie z art. 6 ust. 1 Projektu Ustawy z dniem rozwiązania KDT na podstawie umowy rozwiązującej wytwórca nabywa prawo do otrzymywania środków na pokrycie kosztów osieroconych, na zasadach określonych w Projekcie Ustawy. Z prawnego punktu widzenia można twierdzić, iż w zamian za działanie podjęte przez wytwórcę będącego stroną KDT, polegające na rozwiązaniu tej umowy, podmiot ten otrzyma wynagrodzenie – w rozważanym przypadku od Zarządcy Rozliczeń S.A. – w postaci środków na pokrycie kosztów osieroconych.

13.2 Zgodnie z art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 roku o podatku od towarów i usług, przez świadczenie usług rozumie się każde świadczenie na rzecz osoby fizycznej, które nie

polega na dostawie towarów. Mając na względzie przytoczony przepis oraz przepisy Projektu Ustawy wskazane w pkt 13.1 powyżej, istnieje ryzyko uznania przez władze skarbowe, iż wytwórca, rozwiązując kontrakt długoterminowy, dokonuje świadczenia usług podlegających podatkowi od towarów i usług. W konsekwencji wytwórca będzie zobowiązany do wystawienia na Zarządcę Rozliczeń S.A. faktury VAT, w której naliczy podatek od towarów i usług od należnej mu kwoty.

- 13.3 Z kolei Zarządca Rozliczeń S.A. nie będzie uprawniony do odliczenia podatku od towarów i usług z faktury otrzymanej od wytwórcy, ponieważ – zgodnie z art. 17 ust. 2 Projektu Ustawy - podmiot ten nie będzie wystawiał na operatora sieci przesyłowej faktur VAT (w rozumieniu art. 2 pkt 6 Projektu Ustawy), ale noty księgowo. W konsekwencji Zarządca Rozliczeń S.A. nie będzie w stanie sfinansować podatku od towarów i usług należnego wytwórcom.

W związku z powyższym, Zarządca Rozliczeń S.A. może dążyć do przeniesienia ciężaru podatku od towarów i usług na wytwórców. Opierając się na literalnym brzmieniu Projektu Ustawy, Zarządca Rozliczeń S.A. może dowodzić, że kwota należna wytwórcy na podstawie Projektu Ustawy jest kwotą brutto, czyli jeżeli podlegać ona będzie podatkowi od towarów i usług, podatek ten powinien być zawarty w kwocie należnej na podstawie przepisów Projektu Ustawy. W takiej sytuacji kwota efektywnie otrzymana przez wytwórcę będzie niższa o około 18%.

14. Inne wybrane uwagi szczegółowe

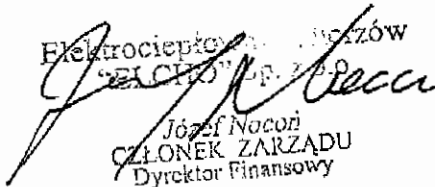
- 14.1 Ponieważ Ministerstwo Gospodarki opublikowało Projekt Ustawy niedawno, nie byliśmy w stanie przeprowadzić szczegółowej analizy wszystkich jego przepisów. W stosunku do wielu rozwiązań proponowanych w Projekcie Ustawy pozostają aktualne uwagi zgłaszane przez wytwórców do poprzednich projektów aktów prawnych mających służyć rozwiązaniu tzw. problemu kontraktów długoterminowych. Tytułem przykładu Projekt Ustawy powierza Prezesowi URE prawo do ustalania (po 2008 roku) wysokości opłaty przejściowej, która jest rodzajem daniny publicznej i jako taka może być, zgodnie z art. 217 Konstytucji, nakładana jedynie w drodze ustawy.
- 14.2 Wiele przepisów Projektu Ustawy uderza swoim fiskalnym lub zgoła penalizującym charakterem. Ma to na przykład miejsce w przypadku rozliczania zaliczek, które przekroczyły rzeczywiste kwoty należne wytwórcy z tytułu rozliczenia kosztów osieroconych. Art. 35 Projektu Ustawy nakazuje wówczas zwrot nadpłaconej różnicy z karnymi odsetkami obliczonymi według stawki stosowanej dla zaległości podatkowych, a nawet dwukrotności tej stawki, mimo że wysokość zaliczki możliwej do otrzymania jest ograniczona w samym Projekcie Ustawy poprzez odesłanie do maksymalnych kwot wymienionych w jednym z załączników.
- 14.3 Art. 3.1 Projektu Ustawy uzależnia zawarcie umowy rozwiązującej przez PSE od „uprzedniej zgody Walnego Zgromadzenia akcjonariuszy” PSE tj. Ministra Skarbu Państwa, nie określając jednocześnie w jakich sytuacjach Minister Skarbu Państwa miałby takiej zgody nie udzielić. Biorąc pod uwagę, że program likwidacji KDT wprowadzony ma zostać aktem rangi ustawy a także, że warunki ewentualnych umów rozwiązujących nie będą podlegać jakimkolwiek negocjacom przyznanie Ministrowi Skarbu Państwa jakiegokolwiek prawa weta w stosunku do udziału określonego wytwórcy w programie jest absurdalne i narusza zasadę równego traktowania podmiotów gospodarczych.

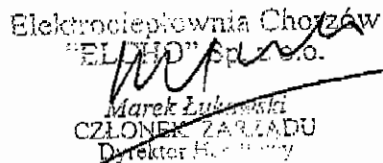
- 14.4 Poważnej analizie pod kątem zgodności z obowiązującym prawem wymagają zasady kalkulacji opłaty przejściowej określone w Art. 10 Projektu Ustawy. Wprowadzone tam zróżnicowanie stawek dla poszczególnych grup odbiorców zdaje się faworyzować określoną grupę dużych odbiorców przemysłowych, o której mowa w Art. 10.1.3 Projektu Ustawy. Art. 11, określający wysokości stawek za kilowatogodzinę zawiera zresztą (w punktach 4 i 5) błędne odniesienia do niewłaściwych punktów art. 10. Użyte w Projekcie Ustawy pojęcie „wyższe napięcie” nie odpowiada pojęciom używanym w Prawie energetycznym lub Instrukcji Ruchu i Eksploatacji Sieci Przesyłowej PSE.
- 14.5 Art. 10 nakłada obowiązek uiszczania opłaty przejściowej również na wytwórców uprawnionych do pokrycia kosztów osieroconych na podstawie Projektu Ustawy, takich jak ELCHO, które dokonuje zakupu energii na własny użytek, a więc jest odbiorcą końcowym w rozumieniu Projektu Ustawy. Opłata przejściowa skalkulowana dla ELCHO jako „odbiorcy” wykonującego działalność gospodarczą i przyłączonego do sieci „wyższego” napięcia przewyższy półtora miliona złotych w stosunku rocznym, która to niebagatelna przecież suma nie została najwyraźniej uwzględniona przy ustalaniu ekonomicznych skutków rozwiązania KDT dla ELCHO.
- 14.6 Uważamy, że przewidziana w Art. 18.5 Projektu ustawy zasada, iż w przypadku braku środków na wypłaty Zarządca Rozliczeń S.A. musi w ciągu trzech miesięcy zaciągnąć zadłużenie na pokrycie brakujących kwot może okazać się trudna do realizacji w praktyce, z uwagi na skomplikowane procedury instytucji finansowych (należy też skorygować błędne odniesienie do Art. 33 zawarte w tym przepisie).
- 14.7 Z uwagi na objęcie niektórymi postanowieniami Projektu Ustawy także działalności wytwórczej poza granicami Polski na wytwórcach polskich pośrednio kontrolowanych przez podmiot zagraniczny, tak jak ma to miejsce w przypadku ELCHO, ciąży obowiązek przekazywania polskiemu regulatorowi szczegółowych danych o charakterze operacyjnym dotyczących działalności gospodarczej prowadzonej poza granicami kraju. Stanowi to jeden z najbardziej agresywnych w polskim ustawodawstwie gospodarczym przejawów ekstra-terytorialnego stosowania polskiego prawa.
- 14.8 Art. 36 Projektu Ustawy, regulujący przypadek wytwórcy, który utracił koncesję na wytwarzanie energii elektrycznej jest sformułowany na tyle nieprecyzyjnie, że nie wiadomo, czy wytwórca, który utracił koncesję zobowiązany jest zwrócić środki wypłacone przez Zarządcę rozliczeń S.A. tylko w roku, w którym utrata koncesji nastąpiła, czy też, retroaktywnie od chwili zawarcia umowy rozwiązującej. Drugie z możliwych rozwiązań byłoby niemożliwe do zaakceptowania.
- 14.9 Zasady zawarte w Art. 37.1 zgodnie z którymi wytwórca może zostać ukarany przez Prezesa URE w przypadku zmniejszenia produkcji i sprzedaży energii elektrycznej w stosunku do roku poprzedzającego uniemożliwiają wytwórcy decydowanie, w oparciu o przesłanki czysto handlowe, czy produkować energię elektryczną czy też dokonać sprzedaży części uprawnień do emisji CO₂ na rzecz innego wytwórcy. Tego rodzaju ograniczenie godzi w samą istotę wprowadzenia w Unii Europejskiej i w Polsce systemu handlu uprawnieniami emisyjnymi. Zmuszanie wytwórców do produkcji energii niweczy proekologiczne założenia systemu handlu emisjami.

Powyższa analiza ogranicza się jedynie do opisu najbardziej problematycznych rozwiązań zawartych w Projekcie Ustawy. Można wskazać wiele przypadków braku konsekwencji i błędów w szczegółowych przepisach dotyczących obliczania i wypłacania odszkodowania, funkcjonowania systemu pobierania niezbędnych środków przez Zarządcę Rozliczeń S.A. i podobnych uchybień, które jesteśmy gotowi wskazać w przypadku zainteresowania ze strony autorów Projektu Ustawy.

Wyrażamy nadzieję, że uwagi przedstawione w niniejszym piśmie, zwłaszcza odnoszące się do filozofii leżącej u podstaw Projektu Ustawy oraz jego kluczowych zasad, skłonią organy rządowe odpowiedzialne za przygotowanie Projektu Ustawy do ponownego przemyślenia jego koncepcji. Z uwagi na zasadnicze znaczenie przyszłych rozstrzygnięć ustawowych dotyczących KDT dla bytu ELCHO, będziemy nadal analizować prawdopodobne skutki proponowanych rozwiązań i jesteśmy gotowi służyć Panu Ministrowi dalszymi uwagami w przypadku przedstawienia zmian do Projektu Ustawy.

Z poważaniem

Elektrociepłownia Chorzów
"ELCHO" Sp. z o.o.

Józef Nocoń
CZŁONEK ZARZĄDU
Dyrektor Finansowy

Elektrociepłownia Chorzów
"ELCHO" Sp. z o.o.

Marek Łukowski
CZŁONEK ZARZĄDU
Dyrektor Kierujący

**ZGŁOSZENIE
ZAINTERESOWANIA PRACAMI NAD PROJEKTEM - ZGŁOSZENIE-ZMIANY-DANFCH***

ustawy o zasadach pokrywania kosztów powstałych u wytwórców w związku z przedterminowym rozwiązaniem umów długoterminowych sprzedaży mocy i energii elektrycznej

.....
(tytuł projektu - zgodnie z jego treścią udostępniona w Biuletynie Informacji Publicznej lub informacją zamieszczoną w programie prac legislacyjnych)

A. OZNACZENIE PODMIOTU ZAINTERESOWANEGO PRACAMI NAD PROJEKTEM

1. Nazwa/~~imię~~ i nazwisko**

Elektrociepłownia „Zielona Góra” S.A.

2. Siedziba/~~miejsce zamieszkania~~**

ul. Zjednoczenia 103 65-120 Zielona Góra

3. Adres do korespondencji i adres e-mail

ul. Zjednoczenia 103 65-120 Zielona Góra

kancelaria@ec.zgora.pl

B. WSKAZANIE OSÓB UPRAWNIONYCH DO REPREZENTOWANIA PODMIOTU WYMIENIONEGO W CZĘŚCI A W PRACACH NAD PROJEKTEM

Lp.	Imię i nazwisko	Adres miejsca zameldowania na pobyt stały
1	Marian Babiuch	
2	Roman Traczyk	
3		
4		
5		

C. OPIS POSTULOWANEGO ROZWIĄZANIA PRAWNEGO, ZE WSKAZANIEM INTERESU BĄDĄCEGO PRZEDMIOTEM OCHRONY

1. Usunięcie sprzeczności projektu ustawy z Konstytucją oraz ratyfikowanymi umowami międzynarodowymi zawartymi przez Rzeczpospolitą Polską poprzez wykreślenie lub modyfikację postanowień prowadzących do bezprawnego wywłaszczenia wytwórców będących stronami długoterminowych umów sprzedaży mocy i energii elektrycznej („KDT”) z Polskimi Sieciami Elektroenergetycznymi S.A., w szczególności:

(a) zmiana postanowień o zaprzestaniu stosowania art. 45 ust. 1a ustawy Prawo energetyczne oraz pobierania przez przedsiębiorstwa energetyczne zajmujące się przesyłem lub dystrybucją energii elektrycznej składnika wyrównawczego opłaty systemowej z chwilą rozwiązania na podstawie ustawy pierwszego KDT w sposób umożliwiający utrzymanie istniejącego obecnie mechanizmu obsługi KDT dla tych umów, które pozostaną w mocy, tak, aby zapewnić rzeczywistą dobrowolność ich rozwiązania;

(b) zmiana sposobu obliczania wysokości odszkodowania należnego wytwórcom, którzy wyrażą zgodę na rozwiązanie KDT, tak, aby stanowiło ono słuszne odszkodowanie w rozumieniu Konstytucji i umów międzynarodowych, których stroną jest Rzeczpospolita Polska. W szczególności, odszkodowanie powinno uwzględniać rzeczywiste koszty obsługi długoterminowych umów dostawy paliwa, koszty obsługi zadłużenia zaciągniętego w związku z budową jednostek objętych KDT i związane z tym koszty finansowe oraz utracony zysk na kapitale własnym; powinno być ustalane i indeksowane w sposób mający związek z rzeczywistymi kosztami inwestycji i eksploatacji jednostek objętych KDT; ustawa nie powinna zamykać wytwórcom drogi sądowej w sprawach związanych z wysokością odszkodowania lub jego indeksacją, ani wprowadzać kar administracyjnych za niezgodność prognoz ekonomicznych z rzeczywistością;

(c) wydłużenie terminu, w ciągu którego wytwórca mógłby wyrazić zgodę na rozwiązanie KDT do okresu umożliwiającego poczynienie odpowiednich uzgodnień z akcjonariuszami lub udziałowcami oraz kredytodawcami wytwórcy.

2. Usunięcie sprzeczności projektu ustawy z Konstytucją oraz ratyfikowanymi umowami międzynarodowymi, których stroną jest Rzeczpospolita Polska poprzez wykreślenie lub zmianę postanowień prowadzących do dyskryminacji niektórych grup wytwórców, którzy wyrażą zgodę na rozwiązanie KDT na warunkach wynikających z ustawy względem innych:

(a) zapewnienie jednolitego sposobu obliczania wysokości odszkodowania dla wszystkich wytwórców, którzy wyrażą zgodę na rozwiązanie KDT na warunkach określonych w ustawie, niezależnie od ich powiązań kapitałowych;

(b) usunięcie przepisów prowadzących do subsydiowania działalności niektórych wytwórców, którzy wyrażą zgodę na rozwiązanie ich KDT z przychodów uzyskiwanych z eksploatacji innych jednostek wytwórczych tego samego przedsiębiorstwa lub z przychodów innych wytwórców wchodzących w skład tej samej grupy kapitałowej, tak, aby odszkodowanie za rozwiązanie KDT było powiązane z kosztami finansowania i eksploatacji jednostek objętych KDT, a nie – całego przedsiębiorstwa lub grupy kapitałowej.

3. Zniesienie negatywnych skutków projektu ustawy w zakresie ochrony środowiska polegających na dyskryminacji źródeł gazowych, poprzez zapewnienie uwzględnienia w odszkodowaniach za rozwiązanie KDT kosztów obsługi długoterminowych umów dostawy gazu, w tym wynikających z nich płatności za gaz nie odebrany wskutek obniżenia ilości energii elektrycznej wytwarzanej przez odpowiednie jednostki w stosunku do minimalnych ilości przewidzianych w KDT.

4. Wprowadzenie rozwiązań neutralizujących ewentualny wpływ decyzji Komisji Europejskiej uznającej KDT za niedozwoloną pomoc publiczną.

Konieczność wprowadzenia powyższych zmian motywujemy interesem prawnym Elektrociepłowni „Zielona Góra” S.A. jako wytwórcy będącego stroną KDT, oraz jej interesem ekonomicznym, polegającym w szczególności na wysokim prawdopodobieństwie ogłoszenia upadłości spółki, jeżeli projekt ustawy zostanie przyjęty w obecnie proponowanym kształcie, niezależnie od tego, czy wyrazi ona zgodę na rozwiązanie KDT, czy też pozostanie stroną tej umowy.

Zastrzeżenia Elektrociepłowni „Zielona Góra” S.A. odnośnie projektu ustawy zostały w sposób bardziej szczegółowy przedstawione w piśmie do Ministra Gospodarki z dnia 27.09.2006, znak DG/2897/1263/2006, którego kopia załączona jest do niniejszego zgłoszenia.

D. ZAŁĄCZONE DOKUMENTY

- 1 Wyciąg z KRS
- 2 Kopia pisma do Ministra Gospodarki z dnia 27.09.2006 znak DG/2897/1263/2006
- 3
- 4
- 5
- 6
- 7
- 8

E. Niniejsze zgłoszenie dotyczy uzupełnienia braków formalnych/zmiany danych** zgłoszenia dokonanego dnia
(podać datę z części F poprzedniego zgłoszenia)

F. OSOBA SKŁADAJĄCA ZGŁOSZENIE

Imię i nazwisko	Data	Podpis
Marian Babiuch	02.10.2006.	

Roman Traczyk	02.10.2006	
---------------	------------	--

CZŁONEK ZARZĄDU

dr inż. Roman Traczyk

**PREZES ZARZĄDU
DYREKTOR GENERALNY**

mgr inż. Marian Babiuch

- * Jeżeli zgłoszenie nie jest składane w trybie art. 7 ust. 6 ustawy treść: "- Zgłoszenie zmiany danych" skreśla się.
- ** Niepotrzebne skreślić.

Powinno

1. Jeżeli zgłoszenie ma na celu uwzględnienie zmian zaistniałych po dacie wniesienia urzędowego formularza zgłoszenia (art. 7 ust. 6 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbینگowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414)) lub uzupełnienie braków formalnych poprzedniego zgłoszenia (§ 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 24 stycznia 2006 r. w sprawie zgłaszania zainteresowania pracami nad projektami aktów normatywnych (Dz. U. Nr 34, poz. 236)), w nowym urzędowym formularzu zgłoszenia należy wypełnić wszystkie konieczne rubryki, powtarzając również dane, które zachowały swoją aktualność.
2. Część B formularza wypełnia się w przypadku zgłoszenia dotyczącego jednostki organizacyjnej oraz w sytuacji, gdy osoba fizyczna, która zgłasza zainteresowanie pracami nad projektem aktu normatywnego, nie będzie uczestniczyła osobiście w tych pracach.
3. W części D formularza, stosownie do okoliczności, uwzględnić się dokumenty, o których mowa w art. 7 ust. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbینگowej w procesie stanowienia prawa, a także pełnomocnictwa do wniesienia zgłoszenia lub do reprezentowania podmiotu w pracach nad projektem aktu normatywnego.
4. Część E formularza wypełnia się w przypadku uzupełnienia braków formalnych lub zmiany danych dotyczących wniesionego zgłoszenia.

ELEKTROCIEPŁOWNIA „ZIELONA GÓRA”

Spółka Akcyjna

ul. Zjednoczenia 103
65-120 Zielona Góra
skr. poczt. Nr 43

tel. (068) 453 94 44
fax (068) 327 10 60

e-mail : kancelaria@ec.zgora.pl
www.ec.zgora.pl

Wpisana do rejestru przedsiębiorców przez Sąd Rejonowy w Zielonej Górze, VIII Wydział
Gospodarczy Krajowego Rejestru Sądowego pód numerem KRS : 0000040284
NIP 029-000-69-02 REGON 970298278

Zielona Góra 27.09.2006 r.

DG/ 2987/ 12.63/2006

Piotr Grzegorz Woźniak
Minister Gospodarki
1. Trzech Krzyży 3/5
0-513 Warszawa

Szanowny Panie Mini:

W związku z zamieszczeniem na stronach Ministerstwa w dniu 15 września br. projektu ustawy o zasadach pokrywania kosztów powstałych u wytwórców w związku z przedterminowym rozwiązaniem umów długoterminowych sprzedaży mocy i energii elektrycznej („Ustawa”), przekazujemy stanowisko Elektrociepłowni „Zielona Góra” S.A („EC ZG”). W liście przewodnim przedstawiamy najistotniejsze dla EC ZG skutki jakie niesłoby ze sobą wejście w życie Ustawy w kształcie zaproponowanym przez ministerstwo. W załączeniu przesyłamy nasze szczegółowe stanowisko oraz prezentację.

Uważamy, iż mechanizm pokrywania kosztów przedstawiony w projekcie ustawy zakłada niejednakowe traktowanie, a wręcz dyskryminację niektórych spółek, w tym również EC ZG. Dyskryminacja ta dotyczy spółek sprywatyzowanych, które po rozwiązaniu KDT znajdują się w gorszej sytuacji niż spółki, będące stronami KDT, należące do Skarbu Państwa, które zostaną skonsolidowane z dystrybutorami energii elektrycznej i negatywne skutki rozwiązania KDT będą zneutralizowane poprzez zapewnienie zbytu energii w ramach grupy kapitałowej.

Nie do przyjęcia dla naszej Spółki jest proponowany w ustawie mechanizm określania wysokości kosztów osieroconych, zmuszający wytwórcę do prowadzenia działalności bez jakiegokolwiek zysku a w praktyce ze stratą. Jeżeli w Ustawie nie wszystkie koszty, będące w rzeczywistości kosztami osieroconymi, zostaną uznane za koszty osierocone podlegające kompensacji, to wytwórca rozwiązujący KDT skazany jest teoretycznie na ujemny wynik finansowy. EC ZG znajduje się w szczególnej sytuacji z uwagi na obowiązywanie umowy zawartej z PGNiG S.A. na dostawę gazu, zawierający m.in. formułę „bierz i płac”, a Ustawa nie przewiduje rekompensaty powstających w tym zakresie kosztów. Mając na uwadze powyższe należy stwierdzić, iż brak zmiany mechanizmu określaniu kosztów osieroconych przy rozwiązaniu KDT prowadzi Elektrociepłownię wprost do bankructwa.

Zapisy Ustawy budzą niezadowolenie inwestorów, którzy, w przypadku wejścia Ustawy życie poniosą istotną szkodę i będą mieli roszczenia w stosunku do Skarbu Państwa, bowiem umowa prywatyzacyjna EC ZG zawarta przez inwestorów ze Skarbem Państwa obejmowała przychody z

realizacji posiadanego przez Spółkę KDT. Inwestorzy zapłacili więc Skarbowi Państwa wartość KDT w momencie finalizowania transakcji prywatyzacyjnej.

Również Banki wyrażą swój niepokój zapisami nowej ustawy. Niepokój jest uzasadniony, gdyż umowa kredytowa zawarta z Bankami na finansowanie inwestycji jest zabezpieczona przychodami z KDT. Zlikwidowanie KDT i funkcjonowanie spółki na zasadach określonych w Ustawie uniemożliwia EC ZG spłatę kredytu na zasadach określonych w umowie kredytowej. Trudności w obsłudze kredytu pojawią się również wówczas, gdy EC ZG nie przystąpi do rozwiązania KDT a jego praktyczne wykonanie będzie w zasadzie niemożliwe ze względu na likwidację „składnika wyrównawczego opłaty systemowej”. Taka sytuacja stwarza bankom możliwość postawienia kredytu w stan natychmiastowej wykonalności.

Chcemy zwrócić uwagę, że ustawa powoduje zmniejszenie bezpieczeństwa energetycznego i hamuje rozwój energetyki gazowniczej. EC ZG wybudowała blisko odbiorców energii elektrycznej nowoczesny, ekologiczny obiekt, spełniający najstrzejsze normy UE, będący źródłem ciepła dla 120-tysięcznego miasta. W bloku spalany jest gaz dostarczany specjalnie wybudowanym 100-kilometrowym rurociągiem z kopalni Kościan – Brońsko. Uruchomiony blok gazowo – parowy zastąpił przestarzałe jednostki wytwórcze, które zostały zlikwidowane. Stworzony układ gwarantuje wysokie bezpieczeństwo energetyczne dostaw gazu przy niskich kosztach jego pozyskania i przesyłu, co wpływa na rozwój infrastruktury gazowniczej. Nowa ustawa likwiduje te gwarancje i hamuje rozwój energetyki gazowniczej. Zatrzymanie pracy bloku gazowo – parowego w Zielonej Górze z przyczyn ekonomicznych, będzie skutkować brakiem pokrycia pełnych potrzeb ciepłych miasta. Może to wywołać niezadowolenie społeczności lokalnej, a Elektrociepłownię narazi na utratę wiarygodności.

Niezależnie od powyższego podkreślenia wymaga fakt, iż projekt Ustawy budzi poważne zastrzeżenia co do jego zgodności z obowiązującym w Rzeczypospolitej Polskiej i Unii Europejskiej porządkiem prawnym. Jednocześnie jesteśmy w najwyższym stopniu zaniepokojeni skutkami, jakie wejście w życie Ustawy w proponowanym kształcie wywoła w zakresie dalszej działalności wytwórców będących obecnie stronami KDT oraz w zakresie funkcjonowania całego polskiego systemu elektroenergetycznego.

W załączeniu przekazujemy szczegółowe stanowisko EC ZG oraz pogładową analizę skutków wdrożenia ustawy o rozwiązaniu KDT.

Z wyrazami szacunku

PREZES ZARZĄDU
DYREKTOR GENERALNY

mgr inż. Marian Babiuch

CZŁONEK ZARZĄDU

mgr inż. Roman Traczyk

Załączniki:

1. Szczegółowe stanowisko EC ZG dotyczące projektu Ustawy
2. Prezentacja dotycząca skutków Ustawy

Szczegółowe stanowisko Elektrociepłowni „Zielona Góra” dotyczące projektu ustawy o zasadach pokrywania kosztów osieroconych, związanych z przedterminowym rozwiązaniem kontraktów długoterminowych

Pismem z dnia 15 września 2006 roku Elektrociepłownia „Zielona Góra” S.A. („EC ZG”) (oraz inni wytwórcy będący stronami tzw. kontraktów długoterminowych („KDT”)) została poinformowana o skierowaniu do uzgodnień międzyresortowych projektu ustawy o zasadach pokrywania kosztów powstałych u wytwórców w związku z przedterminowym rozwiązaniem umów długoterminowych sprzedaży mocy i energii elektrycznej („Ustawa”). Zostaliśmy jednocześnie poinformowani, że Ustawa wraz z uzasadnieniem i oceną skutków regulacji dostępna jest na stronach internetowych Ministerstwa Gospodarki. Nie zostaliśmy zaproszeni do składania swoich uwag pod adresem Ustawy, mimo, iż dotyczy ona naszych podstawowych interesów gospodarczych a jej uchwalenie przez Sejm i wejście w życie grozi niektórym wytwórcom, w tym EC ZG poważnymi konsekwencjami, z upadłością włącznie.

Podstawowe założenia Ustawy zostały przedstawione wytwórcom na spotkaniu w dniu 10 sierpnia 2006 roku w Warszawie. Już wtedy wzbudziły one, zwłaszcza w kontekście dodatkowych wyjaśnień udzielanych w toku spotkania przez wysokiej rangi przedstawicieli Rządu, zrozumiałą niepokój.

Po zapoznaniu się z treścią projektu Ustawy, opublikowanego przez Ministerstwo Gospodarki, pragniemy wyrazić poważne zastrzeżenia co do jego zgodności z obowiązującym w Rzeczypospolitej Polskiej i Unii Europejskiej porządkiem prawnym. Jednocześnie jesteśmy w najwyższym stopniu zaniepokojeni skutkami, jakie wejście w życie Ustawy w proponowanym kształcie wywoła w zakresie dalszej działalności wytwórców będących obecnie stronami KDT oraz w zakresie funkcjonowania całego polskiego systemu elektroenergetycznego. Zwracamy uwagę, że zrozumienie daleko idących konsekwencji Ustawy możliwe jest jedynie w kontekście założeń przyjętego przez Radę Ministrów 28 marca 2006 roku „Programu dla elektroenergetyki”, którego Ustawa stanowi jeden z elementów i do którego autorzy Ustawy odwołują się w jej uzasadnieniu.

1. Pozorna dobrowolność rozwiązania KDT
 - 1.1 Ustawa opiera się na konstrukcji formalnie dobrowolnego rozwiązania KDT przez wytwórców, którzy, z formalnego punktu widzenia mogą, ale nie muszą przystać na rozwiązanie ich KDT.

Bliższa analiza ustawy wykazuje wszakże, że dobrowolność ma jedynie charakter pozorny. Przyпускаjemy, iż formalna dobrowolność została wprowadzona do Ustawy dla uniknięcia zgłaszanego pod adresem wcześniejszych projektów ustaw opartych na obowiązkowym rozwiązaniu KDT zarzutu sprzecznych z prawem działań o charakterze wywłaszczenia czy zgoła nacjonalizacji.

1.2 Prawdą jest, że Ustawa nie nakłada na wytwórców żadnego obowiązku rozwiązania KDT w wyznaczonym w art. 3.1 skądinąd bardzo krótkim, sześćdziesięciodniowym terminie. Jednakże, stosownie do art. 57 (zawierającego zmiany do ustawy Prawo energetyczne), od chwili rozwiązania jakiegokolwiek (choćby jednego) KDT, zaprzestaje się stosowania przepisu art. 45 1a Prawa energetycznego pozwalającego na uwzględnianie kosztów obsługi istniejących KDT w taryfach hurtowych przedsiębiorstw energetycznych zajmujących się przesyłem lub dystrybucją energii elektrycznej. Kwestię jeszcze dobitniej wyjaśniono w art. 59 Ustawy, który przewiduje, że po upływie 90 dni od dnia wejścia w życie Ustawy przedsiębiorstwa zajmujące się przesyłem i dystrybucją energii elektrycznej zaprzestają pobierania tzw. „składnika wyrównawczego opłaty systemowej”, który, jak powszechnie wiadomo, służył uwzględnieniu w odnośnych taryfach kosztów obsługi istniejących KDT.

1.3 Nie znajdujemy żadnego strukturalnego uzasadnienia faktu, że mechanizmy umożliwiające dotychczas uwzględnienie w systemie taryfowym polskiej elektroenergetyki kosztów obsługi KDT mają przestać istnieć, kiedy tylko którykolwiek z wytwórców zgodzi się na dobrowolne rozwiązanie KDT lub, jak zdaje się wynikać z art. 59 Ustawy, nawet wtedy, kiedy żaden z wytwórców nie przystąpi do wprowadzonego Ustawą programu. Przeciwnie, logiczną konsekwencją dobrowolności rozwiązania KDT byłoby utrzymanie dotychczasowych zasad uwzględniania kosztów obsługi KDT w taryfach, w stosunku do tych KDT, które nie zostaną rozwiązane. Z prawnego oraz ekonomicznego punktu widzenia nie ma żadnych przeszkód, aby wprowadzony Ustawą system opłaty przejściowej (odnoszący się z natury rzeczy do kosztów rozwiązanych KDT) współistniał z dotychczasowym systemem pokrywania kosztów kontraktów długoterminowych (w odniesieniu do KDT, które nie zostaną rozwiązane). Likwidacja dotychczasowego systemu pokrywania kosztów KDT przez Ustawę nie może być rozumiana inaczej, jak tylko jako forma swoistego ekonomicznego szantażu: ci spośród wytwórców, którzy nie zdecydują się na „dobrowolne” rozwiązanie KDT zostaną pozbawieni możliwości dalszej obsługi ich kontraktów przez Polskie Sieci Elektroenergetyczne S.A. („PSE”), gdyż PSE nie będzie w stanie uwzględnić kosztów wynikających z obowiązujących nadal KDT w swojej taryfie hurtowej. Jak wyjaśnili to autorzy uzasadnienia do Ustawy „taka konstrukcja ... wzmacnia spójność systemu odstąpienia od KDT”. W istocie wprowadzany Ustawą system tezygnacji z KDT ma charakter również przymusowy jak proponowane kilka lat temu rozwiązanie wszystkich KDT z mocy prawa, tyle, że przymusowość ukryta jest obecnie w mechanizmach mających odebrać tym, którzy odmówią zgody na rozwiązanie KDT, szanse dalszej realizacji ich kontraktów.

2. Ustawa jako akt wywłaszczenia

2.1 Wobec wykazanego powyżej przymusu rozwiązania KDT zagrożonego sankcją w postaci niemożności dalszej realizacji nierozwiązanych kontraktów długoterminowych aktualność zachowują wszelkie argumenty zarzucające wcześniejszym rządowym projektom rozwiązania KDT naruszenie konstytucyjnych i prawnomiędzynarodowych norm zakazujących wywłaszczenia.

2.2 Rozwiązania zawarte w Ustawie w każdym przypadku prowadzą do utraty przez wytwórców praw nabytych wynikających z KDT. Ma to miejsce w przypadku wytwórców, którzy nie zgodzą się na rozwiązanie KDT w trybie Ustawy i zostaną pozbawieni możliwości dalszej obsługi kontraktów z uwagi na wyraźne postanowienia Ustawy (art. 57 i art. 59), mające uniemożliwić dalsze pozyskiwanie środków na obsługę kontraktów przez PSE w ramach istniejącego systemu taryfowego. Dzieje się tak w przypadku wytwórców, którzy „zgodzą” się na rozwiązanie KDT w

trybie przewidzianym Ustawą, gdyż ich „zgoda” wymuszona będzie perspektywą utraty możliwości dalszej obsługi KDT zaś rozwiązanie będzie mogło nastąpić tylko poprzez akceptację gotowego już projektu tzw. umowy rozwiązującej, bez możliwości negocjacji jej warunków, w nieprzekraczalnym terminie 60 dni od daty wejścia w życie Ustawy, bez żadnego postępowania administracyjnego lub sądowego, które pozwalałoby na obiektywne ustalenie, czy określone w Ustawie odszkodowanie przysługujące danemu wytwórcy z tytułu wywłaszczenia będzie właściwe.

3. Sprzeczność z Konstytucją – brak celu publicznego wywłaszczenia

- 3.1 Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej zapewnia ochronę własności. art. 21 ust.2 Konstytucji przewiduje, że wywłaszczenie może być dokonane jedynie na cele publiczne i za słusznym odszkodowaniem. Zasadność likwidacji KDT dla osiągnięcia celu publicznego była krytykowana przez wytwórców przy okazji oceny wcześniejszych projektów ustaw mających służyć likwidacji KDT w Polsce. Zgłaszane wcześniej w tym zakresie argumenty poddawały w wątpliwość tezę, że istnienie KDT, które co prawda obejmuje istotną część energii wytwarzanej w krajowym systemie elektroenergetycznym, ale których udział w rynku ulega systematycznemu zmniejszeniu, uniemożliwia prawidłowe funkcjonowanie rynku energii elektrycznej w Polsce. Jak zaznaczono na wstępie, Ustawa winna być analizowana w kontekście rządowego Programu dla elektroenergetyki, którego stanowi ona istotny element. Zgodnie z Programem dla elektroenergetyki nastąpić ma konsolidacja pionowa szeregu najważniejszych wytwórców, będących w chwili obecnej spółkami Skarbu Państwa, z przedsiębiorstwami przesyłowymi, dystrybucyjnymi a nawet kopalniami. Jednocześnie art. 61 Ustawy przewiduje wprost, że wytwórcy wchodzący w skład przedsiębiorstw zintegrowanych pionowo nie będą mieli prawa do otrzymywania środków na pokrycie kosztów osieroconych na podstawie Ustawy. Postanowienie to ma fundamentalne konsekwencje dla zrozumienia rządowej strategii postępowania w stosunku do państwowych wytwórców będących stronami KDT. Skoro podmioty te pozbawione będą jakichkolwiek korzyści wynikających w świetle Ustawy z faktu rozwiązania KDT, to nie sposób uznać, że zgodzą się one uczestniczyć w programie likwidacji KDT z uwagi na rozwiązania wprowadzone Ustawą. Należy raczej uznać, że będą inne powody, bądź inne mechanizmy, które skłonią państwowych wytwórców mających wejść w skład przedsiębiorstw zintegrowanych pionowo do rezygnacji z ich KDT, i mechanizmy te bądź powody nie będą miały nic wspólnego z rozwiązaniem Ustawy. Innymi słowy, jeżeli Rządowi uda się zrealizować przewidzianą w Programie dla elektroenergetyki konsolidację pionową, to nawet bez pomocy Ustawy będzie można doprowadzić do rozwiązania kontraktów w przedsiębiorstwach zintegrowanych pionowo, a PSE pozostanie stroną jedynie garstki KDT, zawartych z wytwórcami prywatnymi, w znacznej mierze kontrolowanymi przez kapitał zagraniczny. Łączny udział wspomnianych wytwórców w produkcji energii elektrycznej w Polsce jest tak znikomy, że w żadnym razie nie może utrudnić funkcjonowania rynku energii elektrycznej, i nie sposób jest wobec tego mówić o osiągnięciu celu publicznego poprzez wywłaszczenie praw wytwórców wynikających z tak niewielu kontraktów długoterminowych.

4. Sprzeczność z Konstytucją – wywłaszczenie bez słusznego odszkodowania

- 4.1 Ustawa przewiduje pokrycie kosztów osieroconych powstałych w wyniku rozwiązania KDT w oparciu (w uproszczeniu) o wartość księgową netto środków trwałych wytwórcy pomniejszoną o zaktualizowaną wartość wyników finansowych netto z działalności operacyjnej wytwórcy dostępnych do obsługi zainwestowanego kapitału. Przyjęte rozwiązanie (pomijając niejasność szeregu użytych w Ustawie sformułowań, w tym także nadużywanie formuł algebraicznych oraz żargonu ekonomicznego na skalę rzadko dotychczas spotykaną w akcie normatywnym rangi ustawowej) wywołuje dla wytwórców skutki ekonomiczne niemożliwe do zaakceptowania. Po pierwsze, zawarte w Ustawie formuły skazują wytwórcę, który zgodzi się na rozwiązanie swojego KDT na prowadzenie dalszej działalności, do chwili upływu okresu, w którym miał pierwotnie obowiązywać KDT, bez jakiegokolwiek zysku. Co więcej, przepisy Ustawy nakazują, aby dla

potrzeb określania kosztów osieroconych uwzględniać tak wartość majątku, jak i wynik finansowy innych, poza blokiem lub blokami, do których odnosiły się KDT także inne instalacje wytwórcy. Stwarza to więc po stronie wytwórcy obowiązek wykorzystania całej nadwyżki finansowej z działalności innych bloków energetycznych dla subsydiowania pracy bloków objętych pierwotnie KDT. W ten sposób już nie tylko eksploatacja bloku, którego dotyczył rozwiązany KDT, ale cała produkcja energii elektrycznej przez wytwórcę odbywać się ma bez zysku.

4.2 Odwołanie się w projekcie Ustawy do kategorii wartości księgowej netto majątku wytwórcy rodzi ponadto inny niemożliwy do zaakceptowania skutek. Poza zakresem pojęcia kosztów osieroconych pozostają mianowicie długoterminowe zobowiązania wytwórców względem innych podmiotów gospodarczych, w szczególności dostawców paliwa. Powszechnie wiadomo, że znaczna część wytwórców będących stronami KDT, w celu sfinansowania projektów inwestycyjnych zabezpieczonych przychodami z takich KDT zmuszona była zawrzeć długoterminowe umowy o dostawę paliwa, a często inne długoterminowe umowy o dostawę produktów lub świadczenie usług niezbędnych dla prawidłowej eksploatacji nowych lub modernizowanych bloków. Umowy te nie mogą być, na wiele lat przed zakładanym terminem, rozwiązane bez odszkodowania, a zmniejszenie ilości odbieranego paliwa, które wydaje się nieuniknione przynajmniej w przypadku bloków opalanych gazem ziemnym skutkować będzie koniecznością zapłaty za nieodebrane paliwo w systemie tzw. „take-or-pay”. Nieuwzględnienie kosztów kontraktów paliwowych i innych kontraktów zawartych przez wytwórców z osobami trzecimi ma tak fundamentalne znaczenie z punktu widzenia interesów wytwórców, że nie sposób wyobrazić sobie, aby którykolwiek z nich zaakceptował tak obliczona wysokość kosztów osieroconych jako słuszne odszkodowanie z tytułu dokonanego na mocy Ustawy wyłączenia jego praw wynikających z KDT. Można sobie co prawda wyobrazić, że wszelkie koszty wynikające z konieczności wykonywania zobowiązań wytwórców wynikających z umów o dostawę paliwa i innych podobnych umów (w tym w szczególności płatności „take-or-pay”) będą uwzględnione jako wpływające na wynik finansowy, jednakże zawarte w załączniku nr 3 do Ustawy maksymalne kwoty kosztów osieroconych nie wydają się potwierdzać, aby taka właśnie była intencja twórców Ustawy.

4.3 Przewidziany w Ustawie system pokrywania kosztów osieroconych zakłada w uproszczeniu, iż prognozowana wysokość kosztów osieroconych na kolejne lata będzie porównywana z rzeczywistymi kosztami osieroconymi, jakie faktycznie wystąpiły po stronie wytwórcy, a stosowna różnica będzie rozliczana (tj. dopłacana wytwórcy lub przez niego zwracana). Wysokość rocznej korekty kosztów osieroconych ustalana jest, w drodze decyzji administracyjnej, przez Prezesa URE. Ustawa, w art. 37 wydaje się pozostawiać Prezesowi URE szeroki zakres swobody, co do uznania czy (i) niższa niż w roku poprzednim sprzedaż energii przez wytwórcę, (ii) wyższe niż w przypadku innych wytwórców koszty wytwarzania lub (iii) niższa niż uzyskiwana przez innych wytwórców cena energii elektrycznej, powinny skutkować wymierzeniem wytwórcy swoistej kary w postaci pozbawienia go 25% rocznej kwoty kosztów osieroconych określonej w załączniku nr 4 do Ustawy. Nie wahamy się użyć w tym przypadku określenia kara, gdyż Ustawa wprowadza tylko jedną stawkę, właśnie owo 25%, niezależnie od tego jak znaczna była różnica pomiędzy rzeczywistym wynikiem finansowym wytwórcy a wynikiem, jaki zdaniem Prezesa URE wytwórca powinien był osiągnąć.

5. Sprzeczność z wiążącymi Polskę konwencjami międzynarodowymi

Wyrażona w Konstytucji RP zasada, iż wyłączenie możliwe jest tylko w interesie publicznym i za słusznym odszkodowaniem znajduje odzwierciedlenie w szeregu konwencji międzynarodowych, których Polska jest stroną. W szczególności zakaz wyłączenia zawierają Traktat Karty Energetycznej, Europejska Konwencja Praw Człowieka, a także szereg umów bilateralnych o stosunkach handlowych i wzajemnej ochronie inwestycji. Uwzględniając kraje pochodzenia kapitału zaangażowanego w projekty inwestycyjne sfinansowane w oparciu o KDT, Rząd powinien poważnie liczyć się z zarzutem naruszenia: (i) umowy pomiędzy Rządem PRL a Rządem Republiki Francuskiej w sprawie popierania i wzajemnej ochrony inwestycji z dnia 14

lutego 1989 roku, (ii) traktatu o stosunkach handlowych i gospodarczych między Rzeczpospolitą Polską a Stanami Zjednoczonymi Ameryki z 21 marca 1990 roku oraz (iii) umowy między Rzeczpospolitą Polską a Królestwem Holandii o popieraniu i wzajemnej ochronie inwestycji z 7 września 1992 roku.

6. Groźba postawienia kredytów w stan natychmiastowej wymagalności

- 6.1 Jak powszechnie wiadomo KDT zawierane były z wytwórcami, którzy zdecydowali się realizować, w oparciu o finansowanie dłużne, poważne projekty inwestycyjne w zakresie nowych lub modernizowanych mocy wytwórczych. Przychody uzyskiwane przez wytwórców na podstawie KDT stanowiły i stanowią podstawowe zabezpieczenie spłaty zaciągniętych kredytów. Jest oczywiste, że bez swobodnie wyrażonej zgody banków finansujących określony projekt niemożliwe będzie rozwiązanie KDT, który stanowi zabezpieczenie uzyskanego finansowania. Sześćdziesięciodniowy termin wyznaczony w Ustawie dla zawarcia „umowy rozwiązującej” wyznacza jednocześnie czas, który wytwórca miał będzie na uzyskanie zgody swoich kredytodawców. Przypuszczamy, że w przypadku wielu wytwórców udzieleniu takiej zgody towarzyszyła będzie, z uwagi na odmienną niż w przypadku dalszego obowiązywania KDT strukturę tryzka kredytowego, renegotiacja samej umowy kredytowej. Niezbędne też będzie ustanowienie alternatywnych, w stosunku do dotychczasowej ccsji przychodów wytwórcy uzyskiwanych z KDT, fonu zabezpieczenia kredytu. Dodatkową przeszkodę na drodze do szybkiego uzgodnienia powyższych kwestii z kredytodawcami stanowił będzie fakt, że większość udzielanych dla realizacji przedsięwzięć energetycznych kredytów ma charakter kredytu konsorcjalnego. Wszelkie poważniejsze zmiany warunków finansowania i zabezpieczenia spłaty kredytu wymagają w związku z tym wielostronnych uzgodnień pomiędzy samymi kredytodawcami.
- 6.2 W przypadku nieudzielenia zgody na rozwiązanie KDT w sześćdziesięciodniowym terminie wytwórca stanie przed innym, jeszcze poważniejszym problemem. Z uwagi na fakt, że Ustawa likwiduje dotychczas istniejące mechanizmy gromadzenia środków potrzebnych na obsługę KDT przez PSE, kredytodawcy będą mieli wszelkie podstawy, aby uznać, że z chwilą upływu terminu 90 dni od wejścia Ustawy w życie nastąpił przypadek istotnej negatywnej zmiany (*material adverse change*) w sytuacji majątkowej wytwórcy-kredytobiorcy, co uzasadniać będzie postawienie kredytu w stan natychmiastowej wymagalności. Biorąc pod uwagę znaczną wysokość kwoty niespłaconego kredytu dla wielu spośród wytwórców może to oznaczać katastrofę finansową i prowadzić do upadłości i/lub przejęcia projektu energetycznego przez banki finansujące. Odpowiedzialnością za taką, drastyczną w skutkach formę wyłączenia obarczony będzie, na podstawie Konstytucji i wymienianych wcześniej traktatów międzynarodowych Skarb Państwa Rzeczypospolitej Polskiej.
- 6.3 Pozostawienie Prezesowi URE znacznego zakresu swobodnego uznania w procesie ustalania rocznych korekt z pewnością utrudni negocjacje z bankami finansującymi projekty energetyczne zabezpieczone strumieniem przychodów z KDT.
- 6.4 Dodatkowym źródłem obaw kredytodawców, zwłaszcza tych będących zagranicznymi instytucjami finansowymi, może być przyjęta już przez Sejm, podpisana przez Prezydenta i oczekująca na wejście w życie zmiana ustawy Prawo energetyczne znosząca kadencyjność urzędu Prezesa URE a tym samym umożliwiająca jego odwołanie przez Prezesa Rady Ministrów w każdym czasie. Biorąc pod uwagę szeroki zakres uprawnień Prezesa URE w procesie określania wysokości należnych wytwórcom po rozwiązaniu KDT kosztów osieroconych zagraniczne instytucje finansowe mogą obawiać się w przyszłości nacisków wywieranych na Prezesa URE dla doraźnych politycznych celów, w celu zmniejszenia wysokości kwot wypłacanych wytwórcom, a więc, pośrednio w celu obniżenia cen energii elektrycznej na rynku.

7. Nierówne traktowanie poszczególnych kategorii wytwórców; faktyczna dyskryminacja podmiotów prywatnych z kapitałem zagranicznym
- 7.1 Rozwiązania przewidziane w Ustawie dzielą wytwórców będących stronami KDT na trzy kategorie, jedynie ze względu na obecne lub przyszłe powiązania kapitałowe. Wytwórcy nie będący członkami grup kapitałowych (w rozumieniu ustawy o rachunkowości) otrzymywać mają określone w Ustawie odszkodowanie na pokrycie kosztów osieroconych obliczone na podstawie wartości księgowej netto ich środków trwałych oraz ich własnych wyników finansowych netto. Zgodnie z art. 32 Ustawy, odszkodowanie na pokrycie kosztów osieroconych dla wytwórców będących członkami grup kapitałowych obliczane ma być przy uwzględnieniu łącznej wartości księgowej netto majątku wytwórczego całej grupy oraz wyników finansowych netto wszystkich członków grupy zajmujących się wytwarzaniem energii elektrycznej, również w przypadku, gdy wytwórca jest członkiem międzynarodowej grupy kapitałowej eksploatującej dziesiątki instalacji wytwórczych na całym świecie, które znajdują się poza jurysdykcją państwa polskiego. Natomiast według art. 61 Ustawy wytwórcy wchodzący w skład przedsiębiorstw zintegrowanych pionowo w ogóle nie będą mieli prawa do otrzymywania środków na pokrycie kosztów osieroconych.
- 7.2 Opisane powyżej przepisy Ustawy prowadzą do nierównego traktowania przez prawo podmiotów znajdujących się w podobnej sytuacji faktycznej, jakimi są wytwórcy objęci KDT. Rozwiązanie przewidziane w art. 32 Ustawy *de facto* postawi podmiot lub podmioty dominujące w stosunku do wytwórcy będącego członkiem grupy kapitałowej przed wyborem pomiędzy subsydiowaniem jego działalności z zysków z działalności innych wytwórców będących członkami grupy, a przyzwoleniem na ogłoszenie przezeń upadłości art. 61 Ustawy, którego skutki byłyby podobne jak art. 32, choć silniejsze z uwagi na całkowity brak odszkodowania, na pozór wydaje się stanowić przejaw dyskryminacji wytwórców, którzy wejdą w skład przedsiębiorstw zintegrowanych pionowo. Jednakże, biorąc pod uwagę postanowienia rządowego Programu dla elektroenergetyki z 26 marca 2006 r., należy podkreślić, iż: (i) konsolidacja pionowa dotyczyła będzie jedynie spółek Skarbu Państwa, (ii) zostanie ona przeprowadzona w drodze łączenia i restrukturyzacji tych spółek, a nie np. w drodze ustawy, a zatem na warunkach z założenia zaakceptowanych przez władze odpowiednich spółek, (iii) zgodnie z planem objęcie państwowych wytwórców będących stronami KDT. Okoliczność, że organy korporacyjne odpowiednich wytwórców świadomie podejmowały będą decyzję o włączeniu danego wytwórcy do przedsiębiorstwa pionowo zintegrowanego prowadzi do wniosku, że sytuacja wytwórcy po włączeniu go do takiego przedsiębiorstwa pomimo utraty środków na pokrycie kosztów osieroconych będzie korzystniejsza, niż w razie pozostawienia go poza holdingiem (poprzez faktyczne zapewnienie zbytu dla energii sprzedawanej dotychczas w oparciu o KDT, w ramach struktur holdingu) – w innym wypadku organy wytwórcy narażałyby się na odpowiedzialność za działanie na szkodę spółki i nie zaaprobowałyby sytuacji, która nieuchronnie doprowadzić ma do utraty prawa do rekompensaty z tytułu kosztów osieroconych. Poza strukturami zintegrowanymi pionowo pozostaną natomiast wytwórcy prywatni, kontrolowani przez inwestorów zagranicznych.
- 7.3 Zgodnie z art. 32 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej wszystkie podmioty są równe wobec prawa, mają prawo do równego traktowania przez władze publiczne, oraz żaden z nich nie może być dyskryminowany między innymi w życiu gospodarczym z jakiegokolwiek przyczyny. Brak równości wobec prawa pojawia się w przypadku odmiennego traktowania podmiotów w zbliżonych sytuacjach faktycznych. Od powyższej zasady, mającej oczywiście zastosowanie do podmiotów znajdujących się w takiej samej lub podobnej sytuacji faktycznej, Konstytucja nie wprowadza żadnych odstępstw ani wyjątków. Zasada ta znajduje potwierdzenie także w art. 6 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, która, choć formalnie nie stanowi aktu prawa nadrzędnego wobec Ustawy, zawiera podstawowe regulacje dotyczące prowadzenia działalności gospodarczej w Polsce.
- 7.4 Naszym zdaniem rozwiązania wprowadzone Ustawą, analizowane w kontekście założeń Programu dla elektroenergetyki, prowadzą do naruszenia zasady równości wobec prawa poprzez bezzasadne uprzywilejowanie podmiotów państwowych względem prywatnych a konkretnie

poprzez zakładane *implicitnie* zapewnienie wytwórcom państwowym (po przeprowadzeniu integracji pionowej sektora) subsydiowania w ramach przedsiębiorstw zintegrowanych pionowo.

8. Sprzeczność z zakazem dyskryminacji zawartym w prawie Unii Europejskiej

8.1 Z uwagi na to, że system odszkodowań za koszty osierocone docelowo obejmowałby w zasadzie wytwórców prywatnych, będących podmiotami zależnymi od inwestorów pochodzących z innych krajów Unii Europejskiej, zachodzi uzasadnione podejrzenie, że skutkiem Ustawy będzie naruszenie przez Polskę art. 12 TWE, zgodnie z którym „w zakresie zastosowania niniejszego Traktatu i bez uszczerbku dla postanowień szczególnych, które on przewiduje, zakazana jest wszelka dyskryminacja ze względu na przynależność państwową.” Stwierdzenie naruszenie zakazu dyskryminacji ze względu na przynależność państwową stanowi podstawę uznania środka prowadzącego do tego celu za bezskuteczny, a obowiązkiem państw członkowskich jest jego eliminacja ze swojego systemu prawnego. Ma on charakter bezwarunkowy i rozciąga się na działalność państwa we wszystkich sferach i aspektach oraz z uwzględnieniem wszystkich organów – legislacyjnych, wykonawczych, sądowniczych.

8.2 Podmiot z innego państwa członkowskiego z zasady nie może być gorzej traktowany od miejscowych, a system wspólnotowy wymaga równości, nie tylko w sensie formalnym, wykluczając tym samym zarówno tzw. dyskryminację bezpośrednią i pośrednią. Pierwsza ma charakter jawny poprzez różnicowanie adresatów norm i praktyk ze względu na kryterium pochodzenia, obywatelstwa względnie siedziby. Pośrednia czy też ukryta dyskryminacja polega na różnicowaniu, które formalnie nie odwołuje się do tego rodzaju kryteriów i stosuje kryteria o charakterze pozornie obiektywnym, ale w praktyce wywołuje analogiczne skutki, uprzywilejowując własnych obywateli, przedsiębiorców i towary, albo gorzej traktując przedsiębiorców obcych. Jak wykazaliśmy powyżej, właśnie zarzut pośredniej dyskryminacji skierowanej przeciwko wytwórcom prywatnym, kontrolowanym przez kapitał zagraniczny pochodzący z innych krajów unii Europejskiej można podnieść w stosunku do Ustawy.

9. Skutki ustawy w zakresie ochrony środowiska: dyskryminacja źródeł gazowych

9.1 Przepisy Ustawy nie różnicują wytwórców będących stronami KDT z punktu widzenia stosowanego w ich jednostkach wytwórczych paliwa. Ze względu wszakże na specyfikę bloków opalanych gazem ziemnym i występującą w nich strukturę kosztów właśnie wytwórcy wytwarzający energię elektryczną w oparciu o gaz ziemny staną w pierwszym rzędzie przed koniecznością ograniczenia produkcji. Z uwagi na wyższy, w porównaniu z energią wytwarzaną w oparciu o węgiel kamienny i brunatny jednostkowy koszt wytworzenia, elektrociepłownie gazowe bez KDT nie byłyby w stanie skutecznie konkurować z dominującymi w polskiej elektroenergetyce blokami węglowymi. Właśnie świadoma polityka dywersyfikacji paliw i odchodzenia od najbardziej szkodliwych dla środowiska naturalnego bloków węglowych stanowiła uzasadnienie dla zawartych z wytwórcami gazowymi kontraktów długoterminowych.

9.2 W przypadku bloków opalanych gazem ziemnym szczególnego znaczenia nabiera kwestia zobowiązań wytwórców wynikających z umów o dostawę paliwa gazowego, które z uwagi na specyfikę rynku dostawy gazu oraz wysokość nakładów inwestycyjnych związanych z budową stosownej infrastruktury przez Polskie Górnictwo Naftowe i Gazownictwo S.A. („PGNiG”) z reguły zawierały klauzulę typu „take-or-pay” nakładając na wytwórcę obowiązek zapłaty za nieodebrane paliwo gazowe. Nieuwzględnienie tych zobowiązań w procesie rozliczania z wytwórcami kosztów osieroconych doprowadziłoby większość elektrociepłowni gazowych do upadłości. Jak zaznaczono wyżej nie wydaje się aby przy prognozowaniu wyniku finansowego na poszczególne lata oraz ustalaniu maksymalnej wysokości kosztów osieroconych (zawartych w załącznikach do Ustawy) twórcy Ustawy zakładali, że zobowiązania wytwórców wynikające z umów z PGNiG będą w pełni realizowane.

9.3 Ustawa nie przewiduje żadnych mechanizmów wywierania na PGNiG presji w kierunku renegotjacji istniejących umów dostawy gazu ziemnego do energetycznych bloków gazowych. Nawet jednak, gdyby przy użyciu środków o charakterze właścicielskim Rząd doprowadził do obniżenia ilości gazu, do odbioru której zobowiązani są poszczególni wytwórcy, oznaczałoby to, że produkcja energii elektrycznej w oparciu o czyste, praktycznie nieszkodliwe dla środowiska naturalnego instalacje gazowe maleje, a udział z natury „brudniejszej”, wytwarzanej w oparciu o węgiel energii – wzrasta. Zważywszy na wysokie wymagania w zakresie ograniczenia emisji nałożone na Polskę w związku z jej przystąpieniem do Unii Europejskiej ten, nieunikniony jak się wydaje, skutek wejścia Ustawy w życie wywołuje poważne obawy.

10. Wpływ ewentualnej decyzji Komisji Europejskiej uznającej KDT za niedozwoloną pomoc publiczną.

10.1 W uzasadnieniu do projektu Ustawy jego autorzy kilkakrotnie nawiązują do prowadzonego obecnie przez Komisję Europejską postępowania w sprawie ewentualnego uznania KDT za niedozwoloną pomoc publiczną. Jak wiadomo, postępowanie w tej kwestii nie zostało zakończone, przy czym zarówno wytwórcy będący stronami kontraktów długoterminowych, jak i, co wymaga szczególnego podkreślenia, właściwe polskie władze zajęły w tej sprawie jednoznaczne stanowisko twierdząc, że w ich opinii KDT nie stanowią niedozwolonej pomocy państwa. W tym stanie rzeczy zaskakujące wydaje się przyjęcie przez autorów projektu Ustawy, że uniemożliwienie dalszej realizacji KDT (poprzez zniweczenie mechanizmów, które w chwili obecnej służą pozyskaniu środków na ich obsługę) służy zapewnieniu zgodności polskiego systemu z wymogami prawa Unii Europejskiej. Powyższa postawa stanowi przejaw niepokojącej niekonsekwencji ze strony polskiego Rządu w zakresie stanowiska reprezentowanego wobec organów Unii Europejskiej. Zwracamy uwagę, że ewentualne prawomocne uznanie przez organa Unii Europejskiej kontraktów za niedozwoloną pomoc publiczną nie tylko nie rozwiąże istniejących problemów polskich władz, ale stworzy nowe. Uznanie KDT za niedozwoloną pomoc publiczną prowadzić bowiem może do odpowiedzialności Państwa za szkodę wyrządzoną poprzez zaniechanie określonych działań w procesie negocjacji polskiego członkostwa w Unii, zarówno na podstawie przepisów polskiego prawa wewnętrznego jak i obowiązujących Polskę konwencji międzynarodowych.

10.2 Wyrażony podczas spotkania przedstawicieli Rządu z wytwórcami w dniu 10 sierpnia bieżącego roku pogląd, że z chwilą wydania przez Komisję Europejską decyzji o uznaniu KDT za niedozwoloną pomoc publiczną PSE będzie mogło zaprzestać wykonywania swoich zobowiązań wynikających z KDT wynika z pewnością z niezrozumienia lub powierzchownej jedynie analizy stosownych przepisów prawa. Taka decyzja, której wydanie przez Komisję a następnie utrzymanie w mocy przez Europejski Trybunał Sprawiedliwości uważamy za mało prawdopodobne, podlegałaby bowiem wykonaniu na podstawie przepisów właściwego prawa krajowego, przy czym w zależności od szczegółowości wskazań zawartych w samej decyzji Komisji, konieczne byłoby ustalenie w jakim zakresie płatności dokonywane lub dokonane już przez PSE stanowią bądź stanowiły niedozwoloną pomoc publiczną. W tym stanie rzeczy próba celowego pozbawienia PSE, na mocy Ustawy, środków do obsługi kontraktów długoterminowych, zanim jeszcze zapadła decyzja Komisji, i to próba podejmowana z inicjatywy Rządu, który jednocześnie zaprzecza jakoby KDT stanowiły przejaw pomocy publicznej budzić musi głęboki sprzeciw i nie jest możliwa do zaakceptowania nie tylko z prawnego, ale także politycznego czy zgoła moralnego punktu widzenia.

11. Wybrane uwagi szczegółowe

Z uwagi na niezwykle krótki czas, jaki upłynął od chwili opublikowania projektu Ustawy przez Ministerstwo Gospodarki nie byliśmy w stanie poddać szczegółowej analizie wszystkich jej postanowień. W stosunku do wielu rozwiązań proponowanych w Ustawie pozostają aktualne uwagi zgłaszane przez wytwórców pod adresem poprzednich projektów aktów prawnych

mających służyć rozwiązaniu tzw. problemu kontraktów długoterminowych. Tytułem przykładu Ustawa powierza Prezesowi URE prawo do ustalania (po 2008 roku) wysokości opłaty przejściowej, która jest rodzajem daniny publicznej i jako taka może być, zgodnie z art. 217 Konstytucji, nakładana jedynie w drodze ustawy. Wiele postanowień Ustawy uderza swoim fiskalnym lub zgoła penalizującym charakterem. Ma to miejsce w przypadku rozliczania zaliczek, które przekroczyły rzeczywiste kwoty należne wytwórcy z tytułu rozliczenia kosztów osieroconych. Art. 35 Ustawy nakazuje wówczas zwrot nadpłaconej różnicy z karnymi odsetkami obliczonymi według stawki stosowanej dla zaległości podatkowych a nawet dwukrotności tej stawki, mimo, że wysokość zaliczki możliwej do otrzymania jest ograniczona w samej Ustawie poprzez odwołanie do kwot wymienionych w jednym z załączników. Nie w pełni zrozumiałe są też zasady indeksacji kwot kosztów osieroconych określonych w załącznikach do Ustawy.

W stosownym terminie gotowi jesteśmy przygotować pogłębioną analizę kwestii o charakterze podstawowym poruszonych w niniejszym opracowaniu oraz obszerny katalog uwag o charakterze szczegółowym, odnoszących się do poszczególnych przepisów Ustawy. Zważywszy jednakże na rozpoczynający się proces uzgodnień międzyresortowych dotyczących Ustawy uważamy za niezbędne pilne przekazanie powyższych, z konieczności niepełnych, uwag osobom i instytucjom odpowiedzialnym za prace nad jej projektem.

Przedsiębiorstwo "Zielona Góra" S.A. (60269)

Analiza skutków wdrożenia ustawy o rozwiązaniu KDT

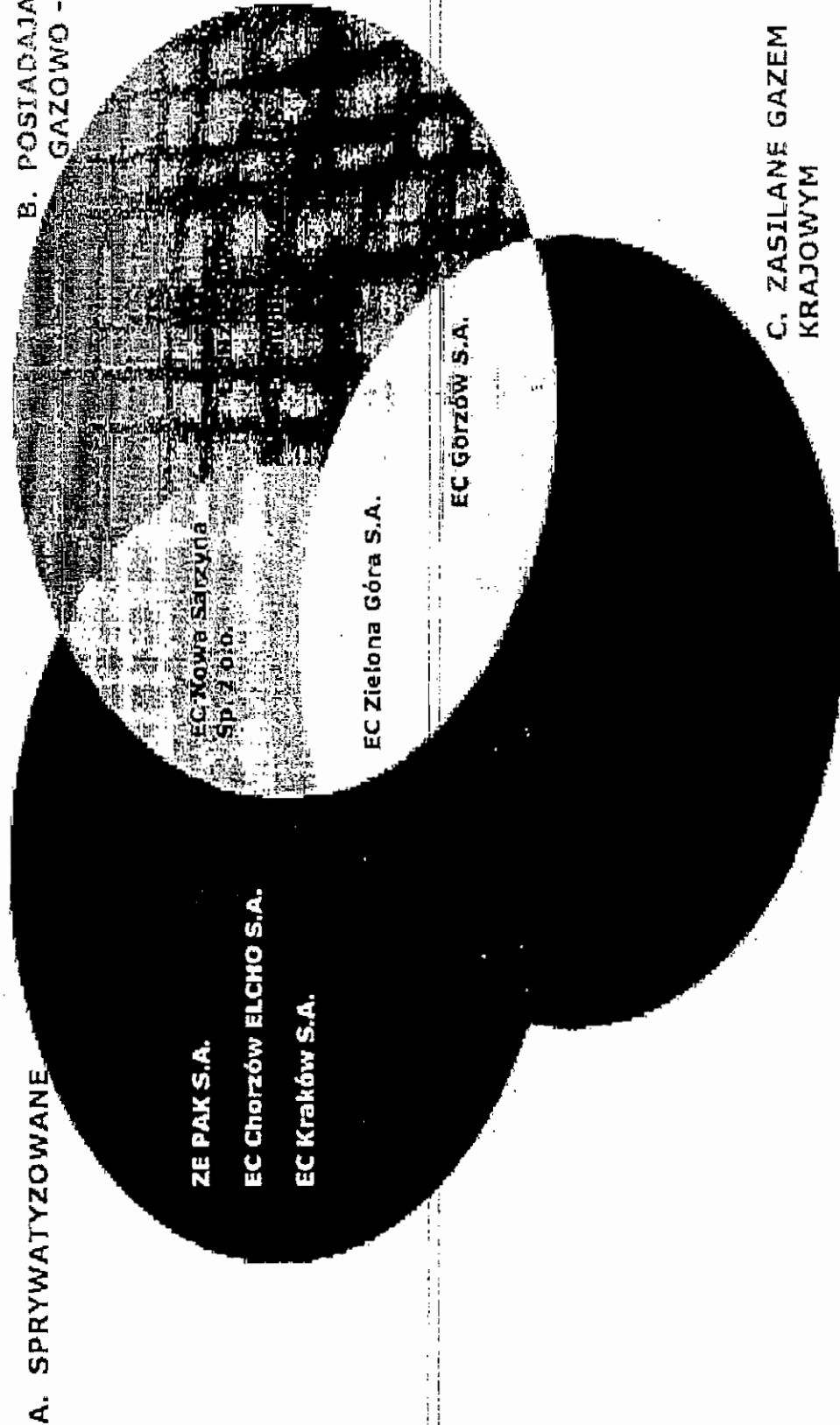
Opracował: Marian Babiuch Prezes Zarządu ECZG

Plan strategiczny "Energia" 2006-2010 (E-100)

Wytwórcze spółki energetyczne posiadające KDT*

(analiza nie dotyczy wytwórców energii na węgiel kamienny i brunatny, będących jednocześnie spółkami Skarbu Państwa, dla których rozwiązanie KDT ma być zrealizowane zgodnie z programem rządowym, w ramach konsolidacji pionowej)

* KDT - kontrakty długoterminowe zawarte z PSE S.A., umożliwiające realizację inwestycji ekologicznych, modernizacyjnych, budowę nowych mocy

Wytwórcze Spółki Energetyczne S.A. (WSE)

Wytwórcze spółki energetyczne posiadające KDT

Cechy

Ad. A

Umowy prywatyzacyjne zawarte ze Skarbem Państwa zawierają cenę uwzględniającą posiadane przez spółki KDT.

Umowy kredytowe na finansowanie inwestycji, gwarantowane KDT.

Ad. B

Nowoczesne, ekologiczne obiekty spełniające najostrejsze normy UE, zlokalizowane blisko odbiorców energii elektrycznej; będące źródłami ciepła dla aglomeracji miejskich.

Umowy długoterminowe na dostawy gazu z PGNiG S.A. kompatybilne z zawartymi KDT, zawierające m.in. formułę „bierz i płać, lub płać”.

Ad. C

Wysokie bezpieczeństwo energetyczne dostaw gazu.

Niskie koszty pozyskania i przesyłu gazu.

Rozwój lokalnej infrastruktury gazowniczej (postęp cywilizacyjny: ekologia, efektywność, miejsca pracy).

Wytwórcze spółki energetyczne posiadające KDT Wnioski

Ad. A

Możliwe roszczenia inwestorów w stosunku do Skarbu Państwa.
Pogorszenie klimatu inwestycyjnego w Polsce dla potencjalnych inwestorów.
Spadek zaufania banków do inwestycji w energetyce.
Dyskryminacja spółek sprywatyzowanych, które po rozwiązaniu KDT nie będą w stanie konkurować z tworzonym w ramach programu rządowego (konsolidacja pionowa wytwórców z dystrybutorami energii elektrycznej) oligopolem.

Ad. B

Bardzo wysoki koszt zmienny wytwarzania energii z gazu (zakup jednego GJ energii pierwotnej w gazie znacząco przewyższa zakup jednego GJ w węgla) – problem ulokowania energii elektrycznej z bloków gazowo – parowych na rynku.
Uruchomione bloki gazowo – parowe zastąpiły przestarzałe jednostki wytwórcze, które zostały zlikwidowane – tylko unieruchomienia bloków gazowo – parowych z przyczyn ekonomicznych, skutkujące brakiem pokrycia pełnych potrzeb ciepłych aglomeracji miejskich, w których bloki są zlokalizowane, co może wywołać niezadowolenie społeczności lokalnej.

Ad. C

Nadmiernie wysoka marża krajowego gazu ograniczająca perspektywy zagospodarowania krajowych złóż gazu i rozwój energetyki gazowej w Polsce.
Ewentualne uznanie KDT posiadanej przez ECZG za niedozwoloną pomoc publiczną prowadziłoby do wniosku, iż umowa na dostawę gazu podpisana przez ECZG z PGNiG stanowi również przypadek niedozwolonej pomocy publicznej. Poprzez KDT finansowana jest wysoka marża zawarta w cenie gazu krajowego, a pośrednio dofinansowuje się konsumentów gazu importowanego.

**ZGŁOSZENIE
ZAINTERESOWANIA PRACAMI NAD PROJEKTEM USTAWY**

Projekt ustawy o zasadach pokrywania kosztów powstałych u wytwórców w związku z przedterminowym rozwiązaniem umów długoterminowych sprzedaży mocy i energii elektrycznej

(tytuł projektu - zgodnie z jego treścią udostępnioną w Biuletynie Informacji Publicznej lub informacja zamieszczona w programie prac legislacyjnych)

A. OZNACZENIE PODMIOTU ZAINTERESOWANEGO PRACAMI NAD PROJEKTEM

1. Nazwa

Elektrociepłownia Nowa Sarzyna Sp. z o.o.

2. Siedziba

Nowa Sarzyna

3. Adres do korespondencji i adres e-mail

ul. Ks. J. Popiełuszki 2
37 - 310 Nowa Sarzyna

jacek.glowacki@ens.pl
aleks.zarebski@ens.pl
ens@ens.pl

**B. WSKAZANIE OSÓB UPRAWNIONYCH DO REPREZENTOWANIA PODMIOTU WYMENIONEGO W CZĘŚCI
A W PRACACH NAD PROJEKTEM**

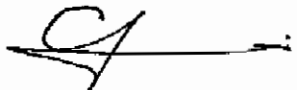
Lp.	Imię i nazwisko	Adres miejsca zameldowania na pobyt stały
1	Jacek Głowacki	[REDACTED]
2	Aleksander Zarebski	[REDACTED]

C. OPIS POSTULOWANEGO ROZWIĄZANIA PRAWNEGO, ZE WSKAZANIEM INTERESU BĄDĄCEGO PRZEDMIOTEM OCHRONY

Projekt ustawy narusza interesy Elektrociepłowni Nowa Sarzyna Sp. z o.o. jako strony umowy długoterminowej sprzedaży mocy i energii elektrycznej. Celem zgłaszającego jest zapewnienie, że projekt ustawy nie będzie naruszał (bezpośrednio lub pośrednio) jego interesów, oraz będzie zgodny z przepisami Konstytucji i umów międzynarodowych, których stroną jest Rzeczpospolita Polska.

D. ZAŁĄCZONE DOKUMENTY

1	Wyciąg z Krajowego Rejestru Sądowego Elektrociepłowni Nowa Sarzyna Sp. z o.o.
2	_____
3	_____
4	_____
5	_____
6	_____

7		
8		
<p>E. Niniejsze zgłoszenie dotyczy uzupełnienia braków formalnych/zmiany danych** zgłoszenia dokonanego dnia (podać datę z części F poprzedniego zgłoszenia)</p>		
<p>F. OSOBA SKŁADAJĄCA ZGŁOSZENIE</p>		
Imię i nazwisko	Data	Podpis
Jacek Głowacki	25.10.06	
Aleksander Zarębski	25.10.06.	Aleksander Zarębski

SEKRETARIAT DE I	
wpłynęło dnia	2006 -10- 30
Nr ewid.	4231

5. Wprowadzenie rozwiązań neutralizujących ewentualny wpływ ostatecznej decyzji Komisji Europejskiej uznającej KDT za niedozwoloną pomoc publiczną, w szczególności z przyczyny nie zgłoszenia przez Państwo Polskie istnienia KDT w ramach procedury przewidzianej w Traktacie Akcesyjnym.

D. ZAŁĄCZONE DOKUMENTY

- 1 Wyciąg z KRS
- 2 Kopia pisma do Ministra Gospodarki z dnia 28 września 2006 r. znak DH/807/2006/16832 wraz z załącznikiem
- 3 Kopic pełnomocnictw
- 4 Niniejszy formularz
- 5
- 6
- 7
- 8

E. Niniejsze zgłoszenie dotyczy uzupełnienia braków formalnych/zmiany danych zgłoszenia dokonanego dnia nie dotyczy**

(podać datę z części F poprzedniego zgłoszenia)

F. OSOBA SKŁADAJĄCA ZGŁOSZENIE

Imię i nazwisko	Data
Philippe Gagneux	09.11.2006 r.
Adam Pławewcki	09.11.2006 r.

Elektrociepłownia „KRAKÓW” S.A.
PREZES ZARZĄDU
Dyrektor Generalny

Philippe Gagneux

Elektrociepłownia „KRAKÓW” S.A.
CZŁONK ZARZĄDU
Dyrektor ds. Relacji Społecznościowych

Adam Pławewcki

* Jeżeli zgłoszenie nie jest składane w trybie art. 7 ust. 6 ustawy treść: "- Zgłoszenie zmiany danych" skreśla się.

** Niepotrzebne skreślić.
Pouczenie

1. Jeżeli zgłoszenie ma na celu uwzględnienie zmian zaistniałych po dacie wniesienia urzędowego formularza zgłoszenia (art. 7 ust. 6 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414)) lub uzupełnienie braków formalnych poprzedniego zgłoszenia (§ 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 24 stycznia 2006 r. w sprawie zgłaszania zainteresowania pracami nad projektami aktów normatywnych (Dz. U. Nr 34, poz. 236)), w nowym urzędowym formularzu zgłoszenia należy wypełnić wszystkie konieczne rubryki, powtarzając również dane, które zachowały swoją aktualność.
2. Część B formularza wypełnia się w przypadku zgłoszenia dotyczącego jednostki organizacyjnej oraz w sytuacji, gdy osoba fizyczna, która zgłasza zainteresowanie pracami nad projektem aktu normatywnego, nie będzie uczestniczyła osobiście w tych pracach.
3. W części D formularza, stosownie do okoliczności, uwzględnia się dokumenty, o których mowa w art. 7 ust. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa, a także pełnomocnictwa do wniesienia zgłoszenia lub do reprezentowania podmiotu w pracach nad projektem aktu normatywnego.
4. Część E formularza wypełnia się w przypadku uzupełnienia braków formalnych lub zmiany danych dotyczących wniesionego zgłoszenia.

wytwórca przystąpił do Umowy rozwiązującej zgadza się z góry na maksymalną wysokość kosztów osieroconych. Tymczasem metodyka ich wyliczenia nie dopuszcza pokrycia kosztów, jakie może osierocić ECK w ramach zawartych przez siebie kontraktów, nie dopuszcza także możliwości pokrycia kosztów związanych z brzmieniem klauzuli zmiany prawa, jaka znajduje się w kontrakcie ECK, które to mogą powstać w ECK na przykład poprzez przymus realizacji inwestycji proekologicznych, w celu wypełnienia zastrzonych w tym zakresie norm. Ponadto wytwórca działa pod presją Ustawy określającej ściśle termin jej podpisania i zobowiązania, jakie z tego wynikają. Wreszcie wytwórca nie będzie miał pewności, jaką decyzję wyda Komisja Europejska w sprawie KDT, którego w opinii komisji może być stroną w zakresie pomocy publicznej, a przystąpienie do Umowy rozwiązującej nie znosi ryzyk tej decyzji.

Mając na względzie powyższe uważamy, że przyznana w Ustawie „dobrowolność” zawarcia Umów rozwiązujących jest pozorna i w rzeczywistości mamy do czynienia z przymusem zawarcia Umowy stosowanym przez Państwo pod rygorem negatywnych konsekwencji ekonomicznych i prawnych, co może stanowić o jej niekonstytucyjnym charakterze.

W załączniku przedkładamy tekst opinii prawnej opracowanej przy współpracy z kancelarią Chadbourne & Park LLP, jaką ECK pozyskała w tej sprawie.

Oprócz tych fundamentalnych zagadnień pragniemy wyrazić nasz niepokój, co do pewnych zapisów Ustawy, które między innymi - co szerzej przytaczamy w załączonej opinii prawnej - nadmiernie penelizują wytwórców w sytuacji, gdy zaliczka pobrana przekracza wyliczone koszty osierocone, ustanawiają nadmierne kompetencje Prezesowi URE do zmiany kwoty korekty kosztów osieroconych i nie wskazują jasno przesłanek do podjęcia tej decyzji, wprowadzają nierealnie technicznie terminy np. dostosowania taryf operatorów systemów dystrybucyjnych i przesyłowych. Wszystkie one świadczą o wielu niepewnościach, pytaniach i wątpliwościach, jakie przysparza Ustawa wszystkim uczestnikom polskiego systemu elektroenergetycznego.

Z wyrazami szacunku

Elektrociepłownia „KRAKÓW” S.A. Elektrociepłownia „KRAKÓW” S.A.
CZŁONEK ZARZĄDU WICEPREZES ZARZĄDU
Dyrektor Zasobów Ludzkich i Finansów Dyrektor Handlu i Rozwoju

Franck Wintenberger

Marian Augustyn

Otrzymują:

1 X adresat + załącznik

1 X Federacja Związków Pracodawców Energetyki Polskiej (stos. do Uchwały FZPEP nr 12, z dnia 26.09.2006 r)

ZA ZGODNOŚĆ

Z ORYGINAŁEM

PAŃSTWA PRAWNY

ul. Marszałkowska

www.inforlex.pl

Projekt Ustawy dotyczący rozwiązania KDT z dnia 15 września 2006 roku

W ramach realizacji zapisów „Programu dla elektroenergetyki” w części odnoszącej się do umów długoterminowych sprzedaży mocy i energii elektrycznej (dalej „KDT”) opracowany został nowy projekt ustawy o zasadach pokrywania kosztów powstałych u wytwórców w związku z przedterminowym rozwiązaniem umów długoterminowych sprzedaży mocy i energii elektrycznej (dalej „Projekt”). Projekt ten, opublikowany dnia 18 września 2006 roku na stronach internetowych Ministerstwa Gospodarki, ma w najbliższym czasie zostać przedłożony Radzie Ministrów do zatwierdzenia.

Elektrociepłownia „Kraków” S.A. (dalej „ECK S.A.”), jako producent energii elektrycznej, która jest stroną KDT zawartego z Polskimi Sieciami Elektroenergetycznymi S.A. (dalej „PSE”) w dniu 6 maja 1998, pragnie przekazać opinię odnośnie nowego Projektu ustawy budzącego wiele zastrzeżeń natury prawnej.

I. Zgodność przepisów Projektu ustawy z Konstytucją RP

Projekt Ustawy przewiduje, że wytwórcy energii elektrycznej będący stronami KDT i wskazani w Załączniku 1 do Projektu ustawy mogą zawrzeć z PSE umowy rozwiązujące KDT (dalej „Umowa rozwiązująca”).

Umowy rozwiązujące mają zostać zawarte w terminie 60 dni od dnia wejścia w życie Projektu ustawy. Termin ten jest terminem zawitym. Rozwiązanie KDT na mocy Umów rozwiązujących nastąpi dla wszystkich wytwórców, którzy zawrą Umowy rozwiązujące, w tym samym dniu - 1 dniu miesiąca następującego po upływie 90 dni od dnia wejścia w życie Ustawy. Załącznik 2 do Projektu ustawy zawiera wzór Umowy, który nie podlega (zgodnie z uzasadnieniem do Projektu ustawy) negocjacji z wytwórcami.

Z dniem rozwiązania KDT na podstawie Umowy rozwiązującej wytwórca nabeędzie prawo do otrzymywania środków pieniężnych na pokrycie kosztów osieroconych. Zakłada się w Projekcie, że łączna wysokość środków przekazanych wytwórcy na pokrycie tychże kosztów (zdyskontowanych na dzień 1 stycznia 2007 r.) nie może przekroczyć maksymalnej wysokości tych kosztów, określonej dla każdego wytwórcy w Załączniku 3 do Projektu w cenach stałych na dzień 1 stycznia 2007 r. Zgodnie z tym załącznikiem maksymalna wysokość kosztów osieroconych dla ECK S.A. wynosić będzie „0” zł.

Projekt ustawy podobnie jak wcześniejszy projekt z dnia 22 lutego 2005 roku, nie nakłada wprost na wytwórców energii elektrycznej, będących stronami KDT, przymusu zawarcia Umowy rozwiązującej. Procedura „dobrowolnego” rozwiązania KDT przewidziana w projekcie z lutego 2005 roku została więc odnowiona *in extenso* w nowym Projekcie. Zgodnie z założeniami nowego Projektu, każdy wytwórca posiada teoretycznie „swobodę” podjęcia decyzji w zakresie przystąpienia lub nie do programu przewidującego zawarcie Umowy rozwiązującej KDT. Niemniej jednak każda decyzja wytwórcy w tym zakresie (jedna z dwóch możliwych) niesie za sobą szereg poważnych ryzyk prawnych.

W przypadku, gdy wytwórca nie zgodzi się na zawarcie Umowy rozwiązującej KDT musi zdawać sobie sprawę, że:

- narażony jest na postępowanie przed Komisją Europejską (które zresztą toczy się już w tej chwili w stosunku do polskich wytwórców będących stronami KDT) w zakresie stwierdzenia, czy KDT stanowią niedozwoloną pomoc publiczną. W przypadku, gdy Komisja Europejska wyda decyzję stwierdzającą, że dany KDT stanowi niedozwoloną pomoc publiczną, wytwórca taki zobowiązany będzie do zwrotu tejże pomocy udzielonej po 1 maja 2004 r. Projekt ustawy ani słowem nie odnosi się do kwestii związanych z prowadzonym przez Komisję Europejską postępowaniem i ewentualnymi skutkami decyzji negatywnej w stosunku do wytwórców;
- realizacja istniejącego KDT będzie zagrożona, skoro zgodnie z art. 59 Projektu ustawy z pierwszym dniem miesiąca następującego po upływie 90 dni od dnia wejścia w życie ustawy (niezależnie więc od tego, czy jakkolwiek wytwórca zgodzi się na rozwiązanie KDT i zawarcie Umowy rozwiązującej), przestanie być pobierana opłata przesyłowa w części wynikającej ze składnika wyrównawczego. Innymi słowy PSE, jako strona KDT, nie będzie miała środków finansowych na zapłatę wytwórcy, którego KDT nie zostanie rozwiązany, ceny za energię elektryczną dostarczaną w ramach KDT. Można spodziewać się również, że od tego momentu PSE zaprzestanie sprzedaży energii w ramach MIE;
- zgodnie z projektem nowelizacji Prawa energetycznego (projekt z dnia 12 września 2006 r. wdrażający dyrektywę 2004/8/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. w sprawie wspierania kogeneracji w oparciu o zapotrzebowanie na ciepło użytkowe na rynku wewnętrznym energii oraz zmieniającą dyrektywę 92/42/EWG) w ramach wykonania przez wytwórców energii i spółki obrotu obowiązku, o którym mowa w art. 9a ust. 8 Prawa energetycznego (w brzmieniu proponowanym nowelizacją) nie będzie się zaliczało zakupu świadectw pochodzenia z kogeneracji od wytwórców będących stronami KDT.

W związku z powyższym odmawiając zawarcia Umowy rozwiązującej, wytwórca bierze na siebie ryzyko braku płatności ze strony PSE z tytułu sprzedaży energii elektrycznej do PSE w ramach KDT, nie będzie miał on możliwości uzyskania przychodów ze świadectw pochodzenia z kogeneracji, oraz pozostawać będzie nadal w niepewnej sytuacji związanej z postępowaniem przed Komisją Europejską.

Z drugiej strony, wytwórca, który zgodzi się na zawarcie Umowy rozwiązującej KDT:

- będzie zmuszony do zawarcia Umowy, której nie będzie miał możliwości negocjować (wzór Umowy rozwiązującej zamieszczony został w Załączniku 2 do Projektu ustawy). Zasada swobody kontraktowej, wyrażona w art. 353¹ Kodeksu cywilnego i będąca podstawową zasadą w zakresie prawa zobowiązań umownych, ograniczona zostanie więc jedynie do tego, czy zawrzeć Umowę rozwiązującą czy też jej nie zawierać;
- musi zgodzić się z góry na wysokość kosztów osieroconych (zarówno maksymalną wysokość, jak i wysokość zaliczek na pierwsze dwa lata po wejściu w życie Ustawy) określoną w załącznikach do Projektu ustawy (niezależnie od analizy ekonomicznej, czy wysokość kosztów osieroconych rzeczywiście pokryje jego koszty związane z rozwiązaniem KDT). W przypadku ECK S.A. oznaczałoby to zgodę na nie otrzymanie żadnej kwoty tytułem kosztów osieroconych skoro Załącznik 3 do Projektu ustawy przewiduje jako maksymalną kosztów osieroconych dla ECK S.A. "0", zaś pozostałe załączniki do Projektu ustawy nie wymieniają ECK S.A. w ogóle;
- będzie zmuszony do zawarcia Umowy rozwiązującej w ściśle określonym terminie (60 dni od daty wejścia w życie Ustawy - art. 3 ust. 1 Projektu Ustawy) pod rygorem utraty prawa do

środków na pokrycie kosztów osieroconych (art. 3 ust. 2 Projektu Ustawy). Innymi słowy wytwórca działać będzie pod presją i pewnym przymuszeniem do zawarcia Umowy rozwiązującej w terminie narzuconym mu w Projekcie ustawy;

- nadal nie będzie miał pewności, jaką decyzję wyda Komisja Europejska w sprawie KDT, którego jest stroną (w zakresie pomocy publicznej). Jeżeli więc KDT (nawet już rozwiązany na podstawie Umowy rozwiązującej) zostanie uznany za niedozwoloną pomoc publiczną, wytwórca zobowiązany będzie do zwrotu korzyści (kwot) jakie uzyskał po 1 maja 2004 roku;

Nie ulega zatem wątpliwości, że każda z obu wskazanych powyżej decyzji wytwórcy obarczona jest istotnym ryzykiem pogorszenia jego sytuacji finansowej, przy czym w przypadku nie zawarcia Umowy rozwiązującej przez wytwórcę, ryzyko to jest jeszcze większe bowiem wiąże się z niepewnością prawną w zakresie przyszłego statusu KDT.

Proponowane w Projekcie ustawy rozwiązanie, w żaden sposób nie opiera się na wolnym działaniu producentów. W kontekście istniejącego przymusu politycznego – nie rozstrzygnięta kwestia KDT w ramach toczącego się przed Komisją Europejską postępowania oraz brak pewności odnośnie przyszłego statusu prawnego KDT - przystąpienie poszczególnych producentów do Umowy rozwiązującej KDT w żadnej mierze nie mogłoby być wyrazem stosowania zasady dobrowolności i swobody kontraktowej lecz będzie utożsamiane z wyłączeniem. Tymczasem zgodnie z art. 21 Konstytucji RP wyłączenie jest dopuszczalne jedynie wówczas, gdy dokonywane jest na cele publiczne i za słusznym odszkodowaniem.

Mając powyższe na uwadze naszym zdaniem Projekt ustawy jest sprzeczny z art. 21 Konstytucji RP w takim samym zakresie, jak poprzednie projekty ustawy, co argumentowaliśmy we wcześniejszych pismach i co nadal podtrzymujemy.

Należy ponadto zauważyć, że postawienie wytwórców przed wyborem jednej z dwóch możliwych decyzji, z których każda jest obarczona dużym ryzykiem, stanowi środek nacisku ze strony Państwa polskiego wobec którego i nie zapewnia wolności działalności gospodarczej, stanowi naruszenie wolności działalności gospodarczej, której ograniczenie - zgodnie z art. 22 Konstytucji RP - jest dopuszczalne tylko ze względu na ważny interes publiczny. Po pierwsze należy rozważyć, czy "wyłączenie" w celu wprowadzenia liberalizacji rynku energii elektrycznej w Polsce jest ważnym interesem publicznym? Zapewne zaś postawienie wytwórców energii elektrycznej przed brakiem środków zapewniających wytwarzanie tej energii grozić może zagrożeniem bezpieczeństwa energetycznego Polski. Dodatkowo pozostawienie wytwórców energii skojarzonej, takich jak ECK S.A., bez środków zapewniających pokrycie ich kosztów związanych z wytwarzaniem energii elektrycznej, jest sprzeczne z proekologiczną polityką Państwa, w której z jednej strony wprowadza się obowiązek zakupu energii skojarzonej, zaś z drugiej strony doprowadza się do pogorszenia warunków funkcjonowania wytwórców takiej energii. Projekt ustawy, jest więc tym zakresie sprzeczny z art. 22 Konstytucji RP, skoro ogranicza prawo wykonywania przez wytwórców energii skojarzonej działalności gospodarczej, zaś ograniczenie to jest sprzeczne z ważnym interesem publicznym.

Projekt narusza także art. 2 Konstytucji RP, zgodnie z którym RP jest "demokratycznym państwem prawa, urzeczywistniającym zasady sprawiedliwości społecznej". Z zasady powyższej wywodzi się zasadę zaufania do polskiego państwa, z czym związana jest zasada ochrony praw nabytych i słusznym interesów będących w toku. Projekt uchybia powyższymi zasadami. KDT były bowiem zawierane zgodnie z ówczesnie obowiązującym prawem, w drodze otwartego przetargu. ECK S.A. i inni wytwórcy energii elektrycznej (a także ich akcjonariusze) w dobrej wierze zaangażowali się w długoterminowe zobowiązania wobec PSE (a także pośrednio wobec Skarbu Państwa) otrzymując w zamian gwarancje swoich żywotnych i uzasadnionych interesów ekonomicznych. Takie działanie pozostaje w sprzeczności z konstytucyjnymi zasadami zaufania do państwa oraz ochrony praw nabytych i interesów w toku.

II. Szczególna sytuacja ECK

W szczególny sposób Projekt ustawy traktuje KDT ECK S.A. Nie ulega wątpliwości że, rozwiązanie przyjęte w Projekcie ustawy w przypadku KDT ECK S.A. stanowi jawne i wyraźne naruszenie art. 21 Konstytucji RP. Przyznanie ECK S.A. "swobody" do rozwiązania KDT na podstawie Umowy rozwiązującej, z jednoczesnym pozbawieniem jej jakichkolwiek środków na pokrycie kosztów osieroconych jest całkowicie nieuzasadnione tym bardziej, że przychody ECK S.A. z realizacji KDT zostały zapłacone w cenie akcji ECK S.A. nabytych od Skarbu Państwa przez inwestora w ramach procesu prywatyzacji tejże spółki. Naszym zdaniem ustawodawca, opracowując Projekt ustawy, nie może nie brać pod uwagę szczególnego charakteru KDT, które zostały zawarte nie jako KDT "modernizacyjne", ale jako KDT "prywatyzacyjne", które niesłusznie objęte zostały programem rozwiązania będącym przedmiotem nowego Projektu ustawy. Nie można pomijać faktu, że wartość KDT ECK S.A. została w całości zapłacona przez nabywcę akcji spółki od Skarbu Państwa. Nie może być więc w tym przypadku mowy o jakiegokolwiek pomocy publicznej dla ECK S.A., bowiem KDT stanowił formę dobra, które zostało zapłacone w cenie akcji tejże spółki. Nie sposób również twierdzić, że rozwiązanie takiego KDT nie spowoduje uszczerbku majątkowego u takiego wytwórcy.

Dodatkowo niezrozumiałe są w tym kontekście postanowienia projektu Umowy rozwiązującej (Załącznik 2 do Projektu ustawy), które nakładają na ECK S.A. - jako ewentualnego wytwórcę, który może zawrzeć Umowę rozwiązującą i rozwiązać KDT - zobowiązanie do złożenia oświadczenia, iż zgadza się on na wysokość kosztów osieroconych w wysokości 0 zł. Pragniemy szczególnie podkreślić w tym miejscu, że żaden racjonalnie działający przedsiębiorca, a tym bardziej żaden zarządzający organ spółki nie zgodziłby się na złożenie takiego oświadczenia bez świadomości, iż działa w ten sposób na szkodę spółki.

III. Ogólna analiza Projektu Ustawy

Chociaż rozwiązania przyjęte w Projekcie wydają się bardziej jasne, niż w poprzednich projektach, Projekt nadal wykazuje szereg nieścisłości i wątpliwości (poza naruszeniami Konstytucji RP, o których mowa w punkcie I powyżej). W szczególności wskazać należy na:

- przepisy Projektu ustawy - w przeciwieństwie do poprzednich projektów - nie włączają w koszty osierocone kosztów, jakie poniesie wytwórca w związku z przedterminowym rozwiązaniem KDT (kosztów rozwiązania umów kredytowych, inwestycyjnych i innych zabezpieczających kredyty oraz kosztów realizacji umów dostawy gazu);
- ustalenie rocznej wysokości kosztów osieroconych dla każdego roku odbywać się będzie przez Prezesa URE w drodze ogłoszenia w Biuletynie URE (art. 24 ust. 5 Projektu ustawy). W odróżnieniu od określenia wysokości korekty kosztów osieroconych, roczna wysokość kosztów osieroconych nie będzie wydawana przez Prezesa URE w formie decyzji administracyjnej, co pozbawiać będzie wytwórców prawa do zakwestionowania tej wysokości poprzez wniesienie odwołania. Wtwórca pozbawiony będzie jakiegokolwiek prawa do zakwestionowania maksymalnej wysokości kosztów osieroconych oraz wysokości zaliczek w pierwszych dwóch latach funkcjonowania systemu, skoro ustalone one zostaną z góry w ustawie;
- Projekt ustawy nie precyzuje, skąd Zarządca otrzyma środki finansowe na wypłatę pierwszych zaliczek na pokrycie kosztów osieroconych dla wytwórców. Skoro pierwsze wypłaty zaliczek mają odbyć się po 90 dniach od rozwiązania KDT, trudno jest stwierdzić,

czy tak duża kwota może zostać zebrana za opłat przejściowych płaconych przez odbiorców końcowych w tak krótkim okresie;

- w przypadku braku środków finansowych na obsługę kosztów osieroconych (z opłaty przejściowej lub rezerwy płynnościowej), Zarządca może - zgodnie z art. 18 ust. 5 Projektu ustawy) zaciągnąć zadłużenie na finansowanie tych wpłat. W takim przypadku wytwórcy zostanie wypłacona jedynie część korekty rocznej. Może więc to wpłynąć negatywnie na sytuację finansową wytwórcy (np. jeżeli Zarządca nie otrzyma kredytu lub otrzyma go na warunkach, jakie nie pokryją wysokości kosztów osieroconych wypłacanych wytwórcom). Kto więc pokryje w takim przypadku koszty, które ponieść będzie musiał wytwórca z powodu braku spłaty w terminie raty kredytu lub pokrycia innych wydatków (np. kosztów paliwa)?;
- zgodnie z art. 22 ust. 3 Projektu ustawy pierwsza wypłata zaliczki następuje nie wcześniej niż w ciągu 90 dni od daty rozwiązania KDT. Oznacza to, że nie jest znana data wypłaty pierwszych środków dla wytwórców, zaś Projekt ustawy nie obliuguje Zarządcy do wypłaty tychże środków w jakimkolwiek terminie. Nie jest jasne, kiedy Wytwórca będzie miał prawo żądania wypłaty przez Zarządcę pierwszej zaliczki, a co za tym idzie dochodzenia jej w sądzie w razie braku zapłaty tejże zaliczki;
- żaden przepis Projektu ustawy nie przewiduje jakichkolwiek sankcji dla Zarządcy z tytułu zwłoki w płatnościach zaliczek oraz korekt kosztów osieroconych. Zważyć należy, że w przypadku wytwórców, którzy zawarte mają umowy kredytowe na finansowanie poniesionych przez nich inwestycji, umowy kredytowe - w przypadku zgody wytwórcy na zawarcie Umowy rozwiązującej - zostaną prawdopodobnie zmienione w zakresie terminów płatności rat, które mogą być uzależnione od terminu płatności zaliczek i korekt kosztów osieroconych przez Zarządcę. Można spodziewać się, że zwłoka w płatności rat przez wytwórców będzie obwarowana odsetkami, wytwórca zaś nie będzie miał prawa do żądania odsetek od Zarządcy w przypadku jego zwłoki w płatności kwot kosztów osieroconych. Kto poniesie więc koszty odsetek, jakie będzie musiał zapłacić bankom finansującym wytwórcę, w przypadku zwłoki wytwórcy spowodowanej zwłoką Zarządcy;
- w sytuacji, gdy wypłacone wytwórcy zaliczki w danym roku przewyższą kwotę kosztów osieroconych obliczoną przez Prezesa URE dla danego roku, wytwórca zobowiązany jest do zwrotu różnicy wraz z odsetkami, które - w zależności od wysokości zwrotu (procentowej) - mogą sięgnąć nawet dwukrotności wysokości odsetek dla zaległości podatkowych (art. 35 ust. 2 Projektu ustawy). W przypadku zaś, gdy wytwórca powinien otrzymać zwrot od Zarządcy (kwota zaliczki wypłaconej będzie niższa od wysokości kosztów osieroconych w danym roku), Projekt ustawy nie przewiduje jakichkolwiek odsetek, jakie mogą być należne wytwórcy. Rozwiązanie to jest tym bardziej dziwne z uwagi na fakt, że wysokość zaliczek, jakie mogą być wypłacone każdemu wytwórcy w każdym roku, jest określona w załącznikach do Projektu ustawy, stąd wytwórca nie może żądać wypłaty zaliczki w wysokości pozostawionej mu do uznania, a takiej - jaka została ściśle określona w Projekcie ustawy. Nieuzasadnione jest więc ponoszenie "kary" przez wytwórców za powstanie różnicy w wypłaconych wytwórcom kwotach, kiedy kwoty te są ustalane w ustawie, niezależnie więc od wytwórcy;
- wprowadzenie wymogu zgody zgromadzenia akcjonariuszy PSE przed zawarciem przez PSE Umowy rozwiązującej (art. 3 ust. 3 Projektu ustawy) - nie jest to zrozumiałe rozwiązanie, skoro PSE był współtwórcą Projektu ustawy, doskonale zna warunki każdego KDT i kwot kosztów osieroconych, jakie będą wypłacane wytwórcom. Dodatkowo może to w ekstremalnym przypadku doprowadzić do niezawarcia przez wytwórcę Umowy rozwiązującej z powodu braku zgody zgromadzenia akcjonariuszy w

terminie 60 dni od daty wejścia w życie ustawy, co pozbawi wytwórcę otrzymania środków na pokrycie kosztów osieroconych;

- zaangażowanie w wypłatę środków na pokrycie kosztów osieroconych dużej ilości podmiotów, przez które te środki będą przepływać od odbiorcy końcowego do wytwórcy: OSD, OSP i Zarządca. Przynajmniej jeden z nich wydaje się być z ekonomicznego punktu widzenia zbędny;
- niezrozumiałe jest przyznanie w art. 37 Projektu ustawy Prezesowi URE kompetencji do zmiany kwoty korekty kosztów osieroconych o 25% w przypadku niedotrzymania przez wytwórcę zobowiązań związanych z ilością energii elektrycznej wytwarzanej w każdym roku, wysokością kosztów prowadzenia przez niego działalności gospodarczej, bądź stosowanej przez niego ceny energii elektrycznej. Po pierwsze rozwiązanie to przyznaje dużą swobodę decyzyjną w tym zakresie. Dodatkowo działalność wytwórcy będzie porównywana na zasadzie *benchmarking* z działalnością "innych przedsiębiorstw wykonujących działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania energii elektrycznej w Polsce, o zbliżonych parametrach technicznych wytwarzania tej energii", co w przypadku niektórych wytwórców jest niemożliwe z uwagi na brak podobnych technologii wytwórczych w Polsce lub nieporównywalność parametrów technicznych (np. wielkości mocy zainstalowanej);
- środki gromadzone przez Zarządcę na rachunku opłaty przejściowej mogą być lokowane przez niego w obligacjach, bonach, papierach wartościowych emitowanych przez Skarb Państwa lub Narodowy Bank Polski, obligacjach i papierach dłużnych opiewających na świadczenia pieniężne, gwarantowanych lub poręczanych przez Skarb państwa lub Narodowy Bank Polski, depozytach bankowych w walucie polskiej (art. 51 ust. 2 Projektu ustawy). Projekt ustawy przewiduje jedynie, że termin wymagalności tychże lokat Zarządca powinien dostosować do terminu wypłat kwot na pokrycie kosztów osieroconych, co nie stanowi jednakże żadnego zobowiązania dla Zarządcy i pozostawia mu dużą swobodę w tym zakresie. Może więc teoretycznie powodować zwłokę w płatności wytwórcom zaliczek i korekt kosztów osieroconych z uwagi na trwanie lokaty;

Mając na uwadze powyższe, Projekt ustawy nadal zawiera wiele niejasnych i niepewnych rozwiązań zarówno natury prawnej i finansowej, które wprowadzają dodatkowe ryzyko dla wytwórców, którzy zgodzą się na zawarcie Umów rozwiązujących KDT.

Dodatkowo zaznaczyć należy, że również wzór Umowy rozwiązującej zawiera wiele niejasnych postanowień i niesie za sobą ryzyka dla wytwórców, którzy zdecydują się na zawarcie Umowy:

- projekt Umowy rozwiązującej nie podlega negocjacji, jest więc to umowa o charakterze adhezyjnym, ograniczająca swobodę zawierania umów;
- Umowa rozwiązująca zawierać będzie oświadczenie stron KDT, iż nie mają względem siebie żadnych roszczeń i zobowiązań wynikających z KDT (art. 5 Umowy), co wyłącza jakąkolwiek odpowiedzialność PSE względem wytwórcy;
- wytwórca musi zgodzić się w Umowie rozwiązującej, że PSE nie ponosić będzie żadnej odpowiedzialności z tytułu pokrywania kosztów osieroconych ani z tytułu skutków rozwiązania KDT (art. 6 Umowy), co również wyłącza odpowiedzialność PSE względem wytwórcy;
- stroną Umowy rozwiązującej nie będzie Zarządca, stąd wytwórca nie będzie mógł dochodzić jakichkolwiek roszczeń w stosunku do niego ani na gruncie KDT, ani też na gruncie Umowy rozwiązującej;

- zgodnie z art. 7.5 Umowy rozwiązującej wszelkie zmiany Umowy wymagają formy pisemnej pod rygorem nieważności. Przepis ten wydaje się być zupełnie niezrozumiały w kontekście charakteru prawnego Umowy rozwiązującej, której celem jest zakończenie stosunku prawnego zawiązanego na podstawie KDT, a nie powstanie lub zmiana stosunku prawnego istniejącego pomiędzy stronami. Nie można bowiem zmienić Umowy rozwiązującej, której przedmiotem jest rozwiązanie innej umowy, w Naszym konkretnym przypadku KDT. Dodatkowo zaznaczyć należy, że nie ma możliwości wprowadzania zmian do Umowy, która nie podlega negocjowaniu. Należy to uznać z jednej strony za sposób ochrony wytwórcy przed PSE przed ewentualnymi naciskami na zmiany KDT lub przed jego rozwiązaniem w sposób korzystny dla PSE, lecz z drugiej strony brak możliwości zmiany Umowy rozwiązującej może okazać się przeszkodą dla rozwiązania Umowy, jeżeli wytwórca byłby skłonny zawrzeć taką Umowę rozwiązującą, lecz z pewnymi jej zmianami;
- wprowadzenie art. 7.7 Umowy rozwiązującej, przyznającego właściwość miejscową sądu do rozstrzygnięcia sporów wynikających z Umowy lub jej dotyczących (sąd właściwy dla PSE) może być sprzeczne z postanowieniami KDT w tym zakresie, które mogą przewidywać inne zapisy na sąd.

IV. Konkluzje

Proponowana w Projekcie ustawy formuła oparta na "nieskutecznej dobrowolność" zawarcia przez wytwórcę Umowy rozwiązującej, bowiem pozbawiająca go jakiegokolwiek alternatywy jest przymusem ze strony Państwa prowadzącym do wyłączenia wytwórców bez słusznego odszkodowania. Wyłączenie pozostaje zatem w jawnej sprzeczności z art. 21 Konstytucji RP.

Dodatkowo, Projekt ustawy jest sprzeczny również z art. 22 Konstytucji RP, ogranicza bowiem swobodę działalności gospodarczej nie ze względu na ważne cele publiczne.

Projekt Ustawy jest także sprzeczny z zasadą demokratycznego państwa prawa wyrażoną w art. 2 Konstytucji RP.

Przyjęte w Projekcie Ustawy rozwiązanie dla ECK S.A., która pozbawiona jest jakiegokolwiek odszkodowania z tytułu rozwiązania KDT jest, biorąc pod uwagę specyfikę KDT Elektrociepłowni, w żaden sposób nie do przyjęcia. Rozwiązanie KDT ECK S.A. w sposób przyjęty w Projekcie Ustawy stanowi jawne wyłączenie bez jakiegokolwiek odszkodowania zarówno ECK, S.A. jak i jego właściciela, który zapłacił za KDT w cenie akcji spółki, którą zakupił w procesie prywatyzacji od Skarbu Państwa.

ZGŁOSZENIE
ZAINTERESOWANIA PRACAMI NAD PROJEKTEM

ustawy o zasadach pokrywania kosztów powstałych u wytwórców w związku z przedterminowym rozwiązaniem umów długoterminowych sprzedaży mocy i energii elektrycznej

.....
(tytuł projektu - zgodnie z jego treścią udostępnioną w Biuletynie Informacji Publicznej lub informacją zamieszczoną w programie prac legislacyjnych)

A. OZNACZENIE PODMIOTU ZAINTERESOWANEGO PRACAMI NAD PROJEKTEM

1. Nazwa

EnBW Energie Baden-Württemberg AG

2. Siedziba

Durlacher Allee 93, 76131 Karlsruhe, Republika Federalna Niemiec

3. Adres do korespondencji i adres e-mail

Durlacher Allee 93, 76131 Karlsruhe, Republika Federalna Niemiec
h.lueschen@enbw.com

B. WSKAZANIE OSÓB UPRAWNIONYCH DO REPREZENTOWANIA PODMIOTU WYMIENIONEGO W CZĘŚCI A W PRACACH NAD PROJEKTEM

Lp.	Imię i nazwisko	Adres miejsca zameldowania na pobyt stały
-----	-----------------	---

1	Hermann Lüschen	
---	-----------------	--

C. OPIS POSTULOWANEGO ROZWIĄZANIA PRAWNEGO, ZE WSKAZANIEM INTERESU BĘDĄCEGO PRZEDMIOTEM OCHRONY

EnBW Energie Baden-Württemberg AG („EnBW”) jest właścicielem 15.59% akcji w kapitale zakładowym Kogeneracji S.A., właściciela 99.85% akcji w kapitale zakładowym Elektrociepłowni „Zielona Góra” S.A. z siedzibą w Zielonej Górze („ECZG”). Akcje ECZG stanowią bardzo istotny składnik majątku Kogeneracji S.A. ECZG jest stroną długoterminowej umowy dostawy mocy i energii elektrycznej („KDT”) z Polskimi Sieciami Elektroenergetycznymi S.A., stanowiącej umowę długoterminową w rozumieniu projektu ustawy. Zdaniem EnBW, przyjęcie projektu ustawy w kształcie ogłoszonym w Biuletynie Informacji Publicznej w sposób bezprawny pozbawi EnBW zwrotu z kapitału zainwestowanego za pośrednictwem Kogeneracji S.A. w budowę nowego bloku gazowo-parowego eksploatowanego przez ECZG i objętego KDT. Wobec powyższego EnBW postuluje:

1. zmianę sprzeczną z Konstytucją Rzeczypospolitej Polskiej oraz ratyfikowanymi umowami międzynarodowymi zawartymi przez Rzeczpospolitą Polską postanowień projektu ustawy prowadzących do bezprawnego wyłączenia bezpośrednich i pośrednich akcjonariuszy wytwórców będących stronami długoterminowych umów sprzedaży mocy i energii elektrycznej z Polskimi Sieciami Elektroenergetycznymi S.A. („umowy długoterminowe”) poprzez:

(a) utrzymanie w polskim systemie prawnym mechanizmu pozwalającego na obsługę tych spośród powyższych umów, na których rozwiązanie zainteresowane podmioty nie wyrażą zgody, oraz

(b) przyznanie wytwórcom słusznego (w rozumieniu Konstytucji i umów międzynarodowych ratyfikowanych przez Rzeczpospolitą Polską) odszkodowania za dobrowolną rezygnację z prawa majątkowego w postaci umowy długoterminowej, obejmującego w szczególności zwrot z

kapitału zainwestowanego przez akcjonariuszy;

2. usunięcie sprzecznych z Konstytucją Rzeczypospolitej Polskiej oraz ratyfikowanymi umowami międzynarodowymi, których stroną jest Rzeczpospolita Polska postanowień projektu ustawy prowadzących do dyskryminacji niektórych grup wytwórców, którzy wyrażą zgodę na rozwiązanie umów długoterminowych względem pozostałych, poprzez zapewnienie jednolitego sposobu obliczania wysokości odszkodowania dla wszystkich takich wytwórców, niezależnie od ich powiązań kapitałowych; przewidziany obecnie w projekcie ustawy sposób obliczania odszkodowań w praktyce [prowadził będzie] [prowadzić może] do dyskryminacji wytwórców, których pośrednimi akcjonariuszami są podmioty zagraniczne, względem wytwórców zależnych od Skarbu Państwa.

Zastrzeżenia EnBW odnośnie projektu ustawy zostały w sposób bardziej szczegółowy przedstawione w piśmie załączonym do niniejszego zgłoszenia.

D. ZAŁĄCZONE DOKUMENTY

1. Odpis z rejestru handlowego EnBW, wraz z tłumaczeniem przysięgłym na język polski
2. Pełnomocnictwo upoważniające p. H. Lüschen'a do działania w imieniu EnBW, wraz z tłumaczeniem przysięgłym na język polski
3. Pismo przedstawiające zastrzeżenia EnBW wobec projektu ustawy
- 4.
- 5.
- 6.
- 7.
- 8.

E. Niniejsze zgłoszenie dotyczy uzupełnienia braków formalnych/zmiany danych** zgłoszenia dokonanego dnia

(podać datę z części F poprzedniego zgłoszenia)

F. OSOBA SKŁADAJĄCA ZGŁOSZENIE

Imię i nazwisko	Data	Podpis
Hermann Lüschen	03.11.2006	

* Jeżeli zgłoszenie nie jest składane w trybie art. 7 ust. 6 ustawy treść: „Zgłoszenie zmiany danych” skreśla się.

Joanna Adamczyk
Tłumacz przysięgły
języka angielskiego i francuskiego
ul. Sydylińska 2 m 27
02-461 Warszawa
Tel./Fax 842 48 52

TLUMACZENIE Z JEZYKA ANGIELSKIEGO

[Dokument sporządzony na papierze firmowym „EnBW” – na prawym marginesie dane spółki i logo]

Pan Maciej Chrost
Departament Energetyki
Ministerstwo Gospodarki
Plac Trzech Krzyży 3/5
00-507 Warszawa
Polska

Imię i nazwisko: Herman Lüschen
Departament: Auslandsbeteiligungen
Telefon: +49 721 63-14600
Faks: +49 721 63-15125
E-mail: h.lueschen@enbw.com

3 listopada 2006 roku

Szanowni Państwo,

EnBW Energie Baden-Württemberg AG („EnBW”) pragnie wyrazić swoje poważne zaniepokojenie projektem ustawy o zasadach pokrywania kosztów osieroconych związanych z przedterminowym rozwiązaniem kontraktów długoterminowych na dostawę mocy i energii elektrycznej („Ustawa”), który został niedawno opublikowany przez polskie Ministerstwo Gospodarki.

EnBW posiada 15,59% udziałów w kapitale zakładowym polskiej spółki akcyjnej Kogeneracja S.A. z siedzibą we Wrocławiu. Kogeneracja S.A. posiada 99,85% udziałów w Elektrociepłowni Zielona Góra S.A. („ECZG”).

Pakiet większościowy akcji w ECZG Kogeneracja S.A. nabyła w wyniku prywatyzacji ECZG przeprowadzonej przez rząd polski. Jak Państwo wiedzą, po prywatyzacji ECZG zbudowała nowy blok elektrociepłowniczy opalany gazem. ECZG mogła go sfinansować i zbudować dzięki temu, że posiadała długoterminowy kontrakt na dostawę energii elektrycznej („Kontrakt”) z Polskimi Sieciami Elektroenergetycznymi S.A. („PSE”). Istnienie Kontraktu miało krytyczne znaczenie dla podjęcia przez Kogenerację S.A. decyzji inwestycyjnej o uczestnictwie w prywatyzacji ECZG. Cały proces decyzyjny, który był uważnie monitorowany przez EnBW jako większościowego akcjonariusza Kogeneracji S.A., koncentrował się na stworzeniu nowych mocy wytwórczych przy wykorzystaniu opalania gazem. Upraszczając, z punktu widzenia EnBW, bez Kontraktu nabycie ECZG przez Kogenerację S.A. nie miałyby uzasadnienia ekonomicznego.

Dzięki Kontraktowi polski rząd mógł z sukcesem przeprowadzić prywatyzację ECZG. Inwestorzy określali cenę akcji na podstawie modelu finansowego uwzględniającego istnienie Kontraktu. Dokonano znaczących dodatkowych inwestycji, które były konieczne w związku z budową nowego bloku. Jednocześnie, mieszkańcy regionu Zielonej Góry odnieśli spore korzyści z powstania nowoczesnej elektrociepłowni wykorzystującej czyste paliwo lokalne i najlepsze możliwe technologie proekologiczne.

1. Rażąca nieadekwatność rekompensaty

Po wstępnym zapoznaniu się z Ustawą jesteśmy zdania, że polski rząd reprezentowany przez Ministerstwo Gospodarki usiłuje wywłaszczyć inwestycje, które EnBW pełnoprawnie zrealizowała w Polsce.

Zgodnie z naszym rozumieniem, Ustawa stwarza pozory programu dobrowolnego rozwiązania istniejących kontraktów długoterminowych na dostawę energii elektrycznej w Polsce (tzw. „KDT”). Rozwiązanie każdego z KDT miałyby nastąpić na mocy „umowy rozwiązującej” podpisanej przez wytwórcę i PSE. Okres 60 dni, w którym wytwórca zmuszony jest podjąć decyzję o tak krytycznym znaczeniu oraz uzyskać zgodę kredytodawców itp., jest niezmiernie krótki. W zamian za to wytwórca otrzymuje od rządu polskiego obietnicę przyszłego pokrycia kosztów osieroconych wynikających z rozwiązania KDT.

Metoda, którą zastosowano do obliczenia przedmiotowej rekompensaty jest wyraźnym przejawem braku po stronie polskiego rządu intencji pełnego pokrycia strat gospodarczych poniesionych przez wytwórców. Ustawa wprowadza nieprzekraczalny maksymalny pułap rekompensaty, która ma być wypłacona każdemu wytwórcy w ciągu jednego roku oraz łącznie. W przypadku ECZG maksymalne kwoty wskazane w załączniku do Ustawy są rażąco nieadekwatne. Najwyraźniej musiały być obliczone na podstawie modelu, który (i) nawet nie podejmuje próby odzwierciedlenia faktycznej wartości Kontraktu dla ECZG oraz jej inwestorów, (ii) nie pozostawia praktycznie żadnej możliwości uzyskania zwrotu z zainwestowanego kapitału, (iii) całkowicie pomija istnienie długoterminowego zobowiązania ECZG wobec jej dostawcy paliwa, tj. Polskiego Górnictwa Naftowego i Gazownictwa (PGNiG), które powinno być honorowane przez okres obowiązywania odpowiedniej umowy na dostawę gazu. Jednocześnie Ustawa przyznaje polskiemu organowi regulacji energetyki (tj. Prezes URE) bardzo rozległe uprawnienia decyzyjne co do możliwości dalszego ograniczania kwot faktycznie należnych wytwórcom, w oparciu o różnego rodzaju budzące wątpliwości kryteria porównania.

2. Przymus uczestnictwa

Po stworzeniu tak nieatrakcyjnego programu, w którym prawdopodobnie żaden wytwórca nie chciałby uczestniczyć, autorzy Ustawy zastosowali szantaż gospodarczy, by zmusić wytwórców do rozwiązania KDT. Ustawa wyraźnie przewiduje, że z chwilą wejścia w życie nowego programu, dotychczasowe podstawy prawne umożliwiające PSE obsługę KDT zostaną usunięte z polskiego systemu prawnego. Chodzi mianowicie o usunięcie art. 45 ust. 1a z polskiej ustawy prawo energetyczne oraz o zniesienie składnika wyrównawczego stawki systemowej, która, jak powszechnie wiadomo, służy aktualnie do pokrycia kosztów obsługi KDT w odpowiednich taryfach. Żadna z tych zmian nie jest strukturalnie konieczna ani nawet logiczna. Gdyby polski rząd pragnął stworzyć naprawdę dobrowolny program rozwiązywania KDT, pozostawiłby aktualne mechanizmy finansowania KDT bez zmian.

3. Bezprawne wywłaszczenie

Powyższe cechy Ustawy uprawniają nas do uznania tego pseudodobrowolnego programu rozwiązywania KDT za bezprawne wywłaszczenie, które rząd polski podejmuje nie mając żadnego celu społecznego uzasadniającego je oraz nie oferując uczciwej rekompensaty. Jeśli program zostanie wprowadzony w obecnym kształcie, będzie naruszał Traktat Karty Energetycznej, Europejską Konwencję Praw Człowieka oraz szereg dwustronnych umów międzynarodowych o ochronie inwestycji, których Rzeczpospolita Polska jest stroną. W szczególności tego rodzaju wywłaszczenie naruszałoby postanowienia Umowy między Polską Rzeczpospolitą Ludową a Federalną Republiką Niemiec w sprawie popierania i wzajemnej ochrony inwestycji z dnia 10 listopada 1989 roku.

4. Dyskryminacja wśród wytwórców

Co prawda Ustawa pozwala na udział w programie wszystkim wytwórcóm wymienionym w załączniku, jednak dla poszczególnych wytwórców konsekwencje tego będą różne. Dlatego też pokrycie kosztów osieroconych dla wytwórców będących członkami grup kapitałowych obliczane będą przez odniesienie do wartości księgowej netto aktywów służących do wytwarzania energii elektrycznej w całej grupie kapitałowej oraz do wyników finansowych netto wszystkich podmiotów grupy kapitałowej wytwarzających energię elektryczną nawet, jeśli wytwórca jest podmiotem działającym w ramach międzynarodowej grupy kapitałowej prowadzącej działalność wytwórczą w innych krajach. W rezultacie, po rozwiązaniu KDT działalność wytwórcy prowadzona w Polsce byłaby w praktyce dofinansowywana przez inne przedsiębiorstwa wytwórcze należące do grupy kapitałowej, co prowadziłoby do obniżenia rekompensaty lub jej braku.

Inny przepis Ustawy wyklucza rekompensatę dla tzw. przedsiębiorstw zintegrowanych pionowo, których działalność obejmuje zarówno wytwarzanie, jak i dystrybucję. W konsekwencji możliwe jest, że działalność dystrybucyjna prowadzona przez akcjonariuszy Kogeneracji S.A. poza granicami Polski dyskwalifikowałaby ECZG jako beneficjenta rekompensaty kosztów osieroconych.

Krótko mówiąc, Ustawa dyskryminuje poszczególne grupy wytwórców będących stronami KDT względem siebie w sposób, którego nie da się pogodzić z zasadami polskiej Konstytucji ani prawa Unii Europejskiej.

5. Źle pojęta próba zastosowania się do prawa UE

W uzasadnieniu Ustawy opublikowanej przez Ministerstwo Gospodarki, autorzy zdają się uzasadniać niektóre budzące wątpliwości przepisy powołując się na postępowanie, które aktualnie toczy się przed Komisją Europejską w sprawie ewentualnego uznania KDT za niedozwoloną pomoc publiczną. Niemniej jednak, w naszym rozumieniu, nie tylko zainteresowani wytwórcy, ale także sama Rzeczpospolita Polska oświadczyła podczas tego postępowania, że KDT nie stanowią niedozwolonej pomocy publicznej. W tym świetle, wydaje się zaskakujące, że autorzy Ustawy założyli, iż uniemożliwienie dalszego wykonywania KDT (poprzez usunięcie mechanizmów pozwalających PSE na pozyskiwanie środków finansowych koniecznych do wywiązywania się z zobowiązań wynikających z KDT) zapewni zgodność polskiego systemu z wymogami prawa Unii Europejskiej. Takie podejście polskich władz do kwestii zgodności KDT z prawem Unii Europejskiej jest wysoce niespójne i po prostu nie do zaakceptowania. Należy zauważyć, że nawet jeśli władze UE doszukają się w KDT elementów niedozwolonej pomocy publicznej, Rzeczpospolita Polska będzie ponosić ostatecznie odpowiedzialność prawną wobec podmiotów prywatnych będących stronami KDT za niepodjęcie stosownych działań podczas negocjacji akcesyjnych Polski.

Mając na uwadze omówione wyżej fundamentalne braki w Ustawie, apelujemy do polskich instytucji rządowych odpowiedzialnych za przygotowanie Ustawy o podjęcie szczegółowej analizy proponowanych w niej rozwiązań prawnych w celu uniknięcia sprzeczności z polskim i europejskim systemem prawnym. Mamy nadzieję, że jest możliwe znalezienie rozwiązania, które spełni cele rządu polskiego bez wywłaszczania podmiotów prywatnych i bez szkody dla inwestorów zagranicznych. Ich zaufanie jest i będzie w przyszłości polskiej gospodarce potrzebne.

Z poważaniem,

EnBW Energie Baden-Württemberg AG

[podpis nieczytelny]

Herman Lüschen

Starszy Wiceprezes

Ja, Joanna Adamczyk, tłumacz przysięgły, stwierdzam zgodność powyższego tłumaczenia z
dokumentu sporządzonego w języku
Warszawa, dnia *10.11.2006 r.* Repertorium nr *188/06* . Pobrano: *207 zł*

stanowiły niedozwolona pomoc publiczna, niezgodna z zasadami wspólnego rynku.

Ze względu na marginalny wolumen energii elektrycznej sprzedawanej na podstawie KDT-ów « prywatyzacyjnych », postulowane powyżej wyłączenie w żaden sposób nie utrudni rozwijanie konkurencyjnego rynku energetycznego.

Istnieją sposoby pozwalające Rządowi polskiemu uzasadnić specyfikę KDT-ów « prywatyzacyjnych » w konsultacjach z Komisją Europejską.

D. ZAŁĄCZONE DOKUMENTY

- 1 Niniejszy formularz
- 2 Pismo do Ministra Gospodarki i do Ministra Skarbu Państwa z dnia 3 listopada 2006 wraz z listem przewodnim
- 3 Oryginał pełnomocnictwa do reprezentowania EDF International w pracach nad projektem przedmiotowej ustawy
- 4 Kopia aktu nominacji Marc Boudier w charakterze Dyrektora Generalnego Pełnomocnego EDF International
- 5 Kopia wzoru podpisu Marc Boudier
- 6
- 7
- 8

E. Niniejsze zgłoszenie dotyczy uzupełnienia braków formalnych/zmiany danych**
zgłoszenia dokonanego dnia nie dotyczy

(podać datę z części F poprzedniego zgłoszenia)

F. OSOBA SKŁADAJĄCA ZGŁOSZENIE

Imię i nazwisko	Data	Podpis
Marc Boudier	3 listopada 2006 roku	

* Jeżeli zgłoszenie nie jest składane w trybie art. 7 ust. 6 ustawy treść: "- Zgłoszenie zmiany danych" skreśla się.

** Niepotrzebne skreślić.
Pouczenie

1. Jeżeli zgłoszenie ma na celu uwzględnienie zmian zaistniałych po dacie wniesienia urzędowego formularza zgłoszenia (art. 7 ust. 6 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414)) lub uzupełnienie braków formalnych poprzedniego zgłoszenia (§ 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 24 stycznia 2006 r. w sprawie zgłaszania zainteresowania pracami nad projektami aktów normatywnych (Dz. U. Nr 34, poz. 236)), w nowym urzędowym formularzu zgłoszenia należy wypełnić wszystkie konieczne rubryki, powtarzając również dane, które zachowały swoją aktualność.
2. Część B formularza wypełnia się w przypadku zgłoszenia dotyczącego jednostki organizacyjnej oraz w sytuacji, gdy osoba fizyczna, która zgłasza zainteresowanie pracami nad projektem aktu normatywnego, nie będzie uczestniczyła osobiście w tych pracach.
3. W części D formularza, stosownie do okoliczności, uwzględnia się dokumenty, o których mowa w art. 7 ust. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa, a także pełnomocnictwa do wniesienia zgłoszenia lub do reprezentowania podmiotu w pracach nad projektem aktu normatywnego.
4. Część E formularza wypełnia się w przypadku uzupełnienia braków formalnych lub zmiany danych dotyczących wniesionego zgłoszenia.

KANCELARIA OGÓLNA
MINISTERSTWA GOSPODARKI

MPW
wpłynęło
dnia 08 LIS. 2006

Nr pisma 17291

Pan Piotr Grzegorz Woźniak
Minister Gospodarki
Rzeczpospolita Polska
Plac Trzech Krzyży 3/5
Warszawa

Pan Wojciech Jasiński
Minister Skarbu Państwa
Rzeczpospolita Polska
ul. Krucza 36 / Wspólna 6
Warszawa

Paryż, dnia 3 listopada 2006 r.

SEKRETARIAT DE I

wpłynęło
dnia 2006 -11- 10

Nr ewid. 1117

Szanowny Panie Ministrze

W rezultacie przeprowadzonych przez Państwo Polskie procesów prywatyzacji w roku 1997 oraz 2001 Grupa EDF została akcjonariuszem Elektrociepłowni Kraków S.A. i Elektrociepłowni Zielona Góra S.A.

Umowy prywatyzacyjne pozwoliły Państwu Polskiemu na zbycie kontroli nad spółkami wytwarzającymi energię elektryczną, z których każda posiadała już wcześniej długoterminową umowę sprzedaży energii elektrycznej (« KDT »), której nabywca, PSE S.A., był i pozostaje spółką kontrolowaną przez Skarb Państwa.

To właśnie w oparciu o wiarę w zobowiązania podjęte w tychże KDT inwestorzy z grupy EDF zgodzili się zainwestować ogromne kwoty, które były konieczne dla realizacji nabycia, a w przypadku Elektrociepłowni Zielona Góra, dla realizacji wybranego i wspieranego przez polskie władze projektu budowy nowego bloku.

SM-I

Wpłynęło
dnia 2006 -11- 09

Nr ewid. 1117

Te procedury prywatyzacyjne zostały zorganizowane przez Państwo Polskie w sposób konkurencyjny i przejrzysty. Ceny sprzedaży zostały wynegocjowane pomiędzy niezależnymi podmiotami.

W związku z powyższym stoimy na stanowisku, że charakter powyższych KDT jest zasadniczo różny od charakteru tych KDT, które zostały przyznane w tym samym okresie przedsiębiorstwom państwowym (bądź jednoosobowym spółkom Skarbu Państwa) jedynie w celu umożliwienia im realizacji inwestycji modernizacyjnych. Z uwagi na to, że KDT prywatyzacyjne były znaczącym elementem ceny zapłaconej Państwu przez inwestora, nie można w żadnym razie uznać, że kontrakty te są same w sobie „pomocą publiczną” w rozumieniu europejskiego prawa.

Argument ten może być przekonujący dla Komisji Europejskiej, jeśli dowiedzie się jej, że przedmiotowe prywatyzacje zostały przeprowadzone na zasadach konkurencji i przejrzystości, co do czego – w sprawie prywatyzacji Elektrociepłowni Zielona Góra i Elektrociepłowni Kraków – nie ma wątpliwości.

Wydaje nam się poza tym, że argumentu tego użyły polskie władze w odpowiedzi dla Komisji Europejskiej, sformułowanej w piśmie Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (UOKiK) z dnia 23 stycznia 2006 r.

Ubolewamy zatem ogromnie, że ten punkt widzenia został pominięty przez Ministerstwo Gospodarki w trakcie opracowywania projektu Ustawy o zasadach pokrywania kosztów powstałych u wytwórców w związku z przedterminowym rozwiązaniem umów długoterminowych sprzedaży mocy i energii elektrycznej, opublikowanego w dniu 15 września 2006 r.: projekt ten, podobnie jak poprzednie, nie uwzględnia specyfiki KDT związanych z prywatyzacjami. Spółki prywatne są potraktowane tak samo jak spółki państwowe czyli są de facto zmuszone rozwiązać swoje KDT bez rekompensaty lub w zamian za wypłatę odszkodowania, które nie rekompensuje poniesionej szkody, co w sposób ostateczny i nieodwracalny zaważy na ich sytuacji ekonomicznej, obniżając jednocześnie wartość inwestycji grupy EDF.

W istocie, choć w aktualnym projekcie ustawy, w przeciwieństwie do poprzednich, rozwiązanie przedstawione jest jako dobrowolne a nie obowiązkowe, to jednocześnie ten sam projekt pozbawia PSE S.A. środków finansowych do realizacji nierozwiązanych KDT, co pod względem ekonomicznym doprowadzi do efektu jeszcze bardziej katastrofalnego niż samo rozwiązanie.

Podsumowując, pożałowania godny jest fakt, że Państwo Polskie nie zgłosiło istnienia KDT w czasie negocjacji poprzedzających przystąpienie Polski do Unii Europejskiej i że nie wyjaśniło szerzej różnicy pomiędzy poszczególnymi rodzajami KDT, powodując tym samym wszczęcie formalnego postępowania przez Komisję Europejską; odstąpienie dziś przez Ministerstwo Gospodarki od uznania specyfiki KDT-ów związanych z prywatyzacjami tylko i wyłącznie osłabia pozycję spółek wobec Komisji Europejskiej i zwiększa odpowiedzialność polskich władz w tej sprawie. Byłoby tym bardziej godne pożałowania to, że nie zgłoszenie istnienia KDT oraz formalne postępowanie wyjaśniające Komisji Europejskiej mogłyby posłużyć za pretekst do zaparcia się powziętych przez Państwo Polskie zobowiązań i doprowadzić do bezprawnego wywłaszczenia.

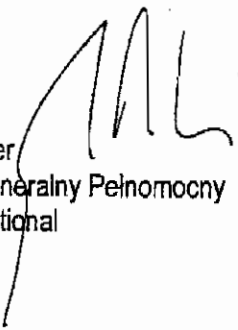
Według przeprowadzonych przez nas analiz prawnych, działania te są sprzeczne z zasadami polskiego porządku prawnego. Są one również bezpośrednim naruszeniem przyjętych przez Polskę zobowiązań międzynarodowych wobec inwestorów zagranicznych.

Wobec powyższego, w przypadku przyjęcia projektu ustawy w jego obecnym kształcie, nasza Grupa nie będzie, niestety, miała innego wyboru niż wykorzystanie z determinacją wszelkich środków prawnych, jakimi dysponuje, by doprowadzić do poszanowania swych praw wynikających z obowiązujących umów i traktatów.

Jednakże w dalszym ciągu żywimy nadzieję, że w tej sprawie polskim władzom będzie zależało na znalezieniu rozwiązania zgodnego z poszanowaniem podjętych wobec inwestorów zobowiązań oraz pragniemy potwierdzić, że jesteśmy do Pana całkowitej dyspozycji, by współpracować z Panem Ministrem dla osiągnięcia tego celu.

Pozostaję z głębokim szacunkiem,

Marc Boudier
Dyrektor Generalny Pełnomocny
EDF International

Załącznik : Nota wewnętrzna Dyrekcji Prawnej EDF

**POLSKIE KDT
STANOWISKO PRAWNE INWESTORÓW GRUPY EDF**

Niniejsza opinia dotyczy opublikowanego 15 września 2006 roku przez polski rząd projektu ustawy *«o zasadach pokrywania kosztów powstałych u wytwórców w związku z przedterminowym rozwiązaniem umów długoterminowych sprzedaży mocy i energii elektrycznej»* (zwanego dalej «Projektem Ustawy»).

Projekt Ustawy przewiduje mechanizm rozwiązania długoterminowych umów sprzedaży energii zawartych przez niektórych wytwórców energii elektrycznej z państwowym operatorem PSE S.A («PSE») («KDT»). Powyższy mechanizm rozwiązania powiązany jest z metodą kalkulacji kosztów osieroconych, dającą wytwórcom prawo, pod pewnymi warunkami, do rekompensaty finansowej. Aktualny Projekt Ustawy przyznaje dwóm wytwórcom grupy EDF, będącym stronami KDT, Elektrociepłowni Zielona Góra S.A («ECZG») i Elektrociepłowni Kraków S.A («ECK»), maksymalną rekompensatę w kwocie odpowiednio 384 268 000 złotych i 0 złotych, jeśli wytwórcy ci zgodzą się na rozwiązanie swoich KDT.

Taka sytuacja jest nie do przyjęcia dla Grupy EDF, która kontroluje ECK i ECZG.

W istocie, Projekt Ustawy jawi się jako prawnie podważalny zarówno w aspekcie jego zakresu obowiązywania jak i wprowadzanych mechanizmów, i gdyby został przyjęty i ogłoszony, grupa EDF mogłaby wykorzystać w stosownym czasie przysługujące jej środki odwoławcze w celu ochrony swych praw jako inwestora.

- **Zakres obowiązywania Projektu Ustawy: nieuwzględnienie specyfiki KDT zawartych w ramach procesu prywatyzacji**
- **Niezgodność mechanizmów rozwiązania i rekompensowania z polskim prawem wewnętrznym i prawem międzynarodowym**
- **Możliwe środki odwoławcze grupy EDF jako inwestora.**

1. ZAKRES OBOWIĄZYWANIA PROJEKTU USTAWY : NIEUWZGLĘDNIENIE SPECYFIKI KDT ZAWARTYCH W RAMACH PROCESU PRYWATYZACJI

Projekt Ustawy stosuje się do wszystkich KDT, bez różnicy. Polski rząd zdaje się zatem przyjmować, że wszystkie KDT stoją jakoby w sprzeczności z rozwojem konkurencyjnego

rynku energii elektrycznej i są obarczone podejrzeniem o zawieranie elementów pomocy publicznej. Rzeczywiście, uzasadnienie Projektu Ustawy odwołuje się wielokrotnie do « Programu dla elektroenergetyki » przyjętego przez polską Radę Ministrów 28 marca 2006 roku i zmierzającego do rozwoju konkurencyjnego rynku, a także do formalnego postępowania wyjaśniającego wszczętego przez Komisję Europejską 23 listopada 2005 roku w sprawie KDT, w oparciu o przepisy o pomocy publicznej.

Jednakże, Grupa EDF stoi na stanowisku, że istnieją dwa rodzaje KDT, zasadniczo się od siebie różniące : z jednej strony KDT «przemysłowe», które zostały zawarte dla umożliwienia finansowania przez banki modernizacji niektórych elektrowni z polskiego sektora państwowego ; z drugiej strony KDT «prywatyzacyjne », które były włączone do procesu prywatyzacji danego wytwórcy.

W tym drugim przypadku KDT był podstawową przesłanką decyzji inwestora dotyczącej zakupu akcji polskiej prywatyzowanej spółki elektroenergetycznej i zawarcia ze Skarbem Państwa umowy zakupu akcji («PSA»): w przypadku ECK, KDT stanowił przedmiot załącznika do PSA i był wyraźnie wskazany jako warunek zawieszający nabycie akcji prywatyzowanej spółki; w przypadku ECZG, KDT został zawarty osiem miesięcy przed podpisaniem PSA i był elementem determinującym z uwagi na to, że był podstawową gwarancją finansową zarówno dla przyszłego akcjonariusza jak i dla banków finansujących spółkę.

KDT prywatyzacyjne mają zatem własny wymiar inwestycyjny, odróżniający je radykalnie od KDT przemysłowych, gdyż zostały niejako opłacone przez inwestorów, którzy uwzględnili je przy ustalaniu ceny zakupu akcji spółek.

W przypadku KDT ECK i ECZG, argument ten jest potwierdzony przez fakt, że oferty, w tym ceny, zaproponowane przez inwestorów Grupy EDF w sprawie nabycia akcji spółek były przedmiotem badania przez polskie władze, odpowiadającego we wszystkich punktach « Testowi Prywatnego Sprzedawcy »¹ :

- (i) prywatyzacje ECK i ECZG zostały przeprowadzone w ramach przetargów publicznych, w pełni otwartych, przejrzystych i bezwarunkowych, w których uczestniczyło wielu kandydatów,
- (ii) inwestorzy, którzy wygrali przetargi, zaoferowali najlepszą cenę spośród oferentów,
- (iii) ci ostatni dysponowali środkami niezbędnymi dla dokonania obiektywnej oceny aktywów prywatyzowanych spółek.

Pod względem zagadnienia pomocy publicznej KDT prywatyzacyjne nie mogą być zatem analizowane w taki sam sposób jak KDT przemysłowe.

Ponadto, KDT prywatyzacyjne nie mogą być uznane za sprzeczne z rozwojem konkurencyjnego rynku energii elektrycznej : reprezentują one w istocie jedynie ułamek wielkości energii elektrycznej w obrocie na rynku hurtowym. A same kontrakty ECK i ECZG stanowią tylko 2,5% tego rynku.

2. NIEZGODNOŚĆ MECHANIZMÓW ROZWIĄZANIA I REKOMPENSOWANIA Z POLSKIM PRAWEM WEWNĘTRZNYM I PRAWEM MIĘDZYNARODOWYM

¹ Test przyjęty przez Komisję Europejską dla oceny, czy warunki realizacji procesów prywatyzacyjnych zawierają, czy nie, elementy pomocy publicznej.

2.1. Pozorna swoboda kontraktowa

Oceniając nowy, przewidziany w Projekcie Ustawy mechanizm rozwiązania KDT warto przypomnieć historię projektów przygotowywanych wcześniej przez polski rząd.

Jedną z zasadniczych cech projektów ustawy sprzed 2005 roku był fakt, że rozwiązanie KDT było obowiązkowe z mocy samej ustawy. Większość podmiotów polskiej energetyki stała na stanowisku niezgodności z konstytucją tych poprzednich projektów. To właśnie by uwzględnić ten całkowicie uzasadniony zarzut prawny, polski rząd wprowadził do przedostatniego projektu (z lutego 2005 r.) zmianę, z pozoru zasadniczą, formułując zasadę dobrowolności rozwiązania poprzez podpisanie dwustronnej umowy rozwiązującej przez zainteresowanego wytwórcę i PSE. Tę opartą na dobrowolności zasadę rozwiązania odnowiono w całości w Projekcie Ustawy.

Jednakże, dogłębna analiza Projektu Ustawy, umiejscowiona w kontekście nacisków rządowych i europejskich, dowodzi w sposób oczywisty, że dobrowolność ta jest jedynie pozorna.

Choć prawdą jest, że Projekt Ustawy nie nakłada na wytwórców formalnego obowiązku rozwiązania ich KDT, to prawdą jest też, że pewne jego postanowienia sprawiają, że ta pozorna swoboda wyboru jest całkowicie fikcyjna, a mianowicie :

- artykuł 57 stanowi, że od chwili rozwiązania co najmniej jednego KDT zaprzestaje się stosowania postanowień artykułu 45 Prawa energetycznego, umożliwiającego PSE uwzględnianie kosztów dotyczących KDT w taryfach hurtowych przedsiębiorstw zajmujących się przesyłem i dystrybucją energii elektrycznej ;
- artykuł 59 precyzuje, że po upływie 90 dni od wejścia w życie Projektu Ustawy przedsiębiorstwa zajmujące się przesyłem i dystrybucją energii elektrycznej zaprzestaną pobierania «*składnika wyrównawczego opłaty systemowej*», który, jak wiadomo, służył uwzględnieniu w tych taryfach kosztów obsługi istniejących KDT.

Co do zasady, procedury rozwiązania KDT poprzez zawarcie dwustronnej umowy pomiędzy wytwórcą a PSE można by nie uznać za wyłączenie wyłącznie pod warunkiem należytego poszanowania swobody kontraktowej wytwórcy, który godzi się na rozwiązanie swego KDT. Zasada swobody kontraktowej, wyrażona w art. 353¹ Kodeksu cywilnego i będąca podstawową zasadą w zakresie prawa zobowiązań umownych, jest dotrzymana tylko wówczas, gdy wykonywana jest w kontekście całkowitej neutralności prawnej, politycznej i ekonomicznej. Jednakże, kontekst przyjęcia Projektu Ustawy, charakteryzujący się presją na wytwórców ze strony rządowej, nie pozostawia żadnych złudzeń co do charakteru quasi obligatoryjnego podpisania umowy rozwiązującej, której treść jest – zwróćmy na to uwagę – całkowicie wytwórcom narzucona. W rzeczywistości, swoboda kontraktowa wytwórców ograniczona będzie do prostego przystąpienia do nienegocjowalnej umowy rozwiązującej, w nieprzekraczalnym terminie 60 dni. Do tego ogólnego kontekstu wymuszenia dochodzi jeszcze duża niepewność prawna dotycząca przyszłego statusu tych KDT, których wytwórcy nie zechcą rozwiązać: zostaną oni wystawieni na ryzyko europejskiego postępowania wyjaśniającego, którego Komisja nie zawaha się przeciw nim wszcząć.

Projekt Ustawy zaproponowany w kontekście silnych nacisków i wprowadzający mechanizm faktycznie zmuszający wytwórców do rozwiązania ich KDT można zatem bezsprzecznie

utożsamiać na gruncie prawa z **wywłaszczeniem**, i to zarówno wobec tych wytwórców jak i wobec inwestorów, dla których istnienie KDT jest zasadniczym elementem wartości ich inwestycji (patrz § 1 niniejszej noty).

Jednakże, przewidziane przez Projekt Ustawy warunki realizacji tego wywłaszczenia są naruszeniem podstawowych zasad polskiego i międzynarodowego porządku prawnego.

2.2. Naruszenie podstawowych zasad polskiego i międzynarodowego porządku prawnego

a) Zasady ustanowione w polskiej Konstytucji

(i) Zasady stosujące się do wywłaszczenia

Zgodnie z polską Konstytucją wywłaszczenie może być dokonane jedynie wtedy, gdy wymaga tego cel publiczny (patrz niżej) i celu tego nie da się inaczej osiągnąć. Tutaj, owa « nieuchronność » wywłaszczenia poprzez rozwiązanie KDT – preferowane z wszelkich innych rozwiązań prawnych – nie została w żaden sposób dowiedziona, choć przykłady innych krajów członkowskich Unii Europejskiej (na przykład Irlandii i Grecji) pokazują wyraźnie, że można było sięgnąć do innych rozwiązań.

Ponadto, zgodnie z treścią artykułu 21 ust. 2 polskiej Konstytucji, każde wywłaszczenie musi spełniać łącznie dwa warunki :

- odpowiadać **interesowi publicznemu**. Z tego punktu widzenia można zauważyć, że teoretyczna korzyść z utworzenia konkurencyjnego rynku energii elektrycznej, czego oczekują autorzy Projektu Ustawy, stoi w jawnej sprzeczności z przewidywalnymi konsekwencjami wdrożenia tych przepisów, wprost przeciwnymi interesowi publicznemu. Rozwiązanie KDT doprowadziłoby w istocie do osłabienia - a nawet zagrożenia egzystencji - grupy nowoczesnych i przyjaznych środowisku wytwórców energii, do zwiększenia kosztów systemu elektroenergetycznego z punktu widzenia końcowego konsumenta, do trwałego podważenia wiarygodności Polski jako kraju przyjmującego międzynarodowe inwestycje. Ponadto, nie przeprowadzono żadnego poważnego badania skutków Projektu Ustawy dla poziomu bezpieczeństwa zaopatrzenia Polski w energię elektryczną.

- być przedmiotem **ślusznego odszkodowania**, całkowicie pokrywającego szkody poniesione przez wytwórców. W normalnych warunkach mają oni prawo do odszkodowania równego różnicy między przychodami z tytułu istniejących KDT a szacunkową wysokością przychodów z wolnego rynku, w taki sposób, by sytuacja finansowa podmiotu, którego KDT zostało rozwiązane, była taka sama jak przed wywłaszczeniem. W rzeczywistości, Projekt Ustawy nie spełnia w żadnej mierze konstytucyjnego wymogu « ślusznego odszkodowania », gdyż przyjęta w nim metoda obliczania kosztów osieroconych jest jeszcze bardziej restrykcyjna niż ta, którą stosuje Komisja Europejska² (w szczególności nie są pokryte koszty finansowe związane z przedterminowym rozwiązaniem umów dotyczących finansowania), prowadząc do całkowitego braku odszkodowania, w przypadku ECK, bądź do jedynie częściowego odszkodowania, jak to jest w przypadku ECZG, za szkodę wyrządzoną tym dwóm spółkom na skutek rozwiązania ich KDT.

² Patrz Komunikat Komisji Europejskiej w sprawie metodologii analizy pomocy publicznych związanych z kosztami osieroconymi.

(ii) Konstytucyjna zasada równości wobec prawa

Przewidziany w Projekcie Ustawy mechanizm, analizowany w kontekście Programu dla elektroenergetyki z dnia 26 marca 2006 roku, narusza konstytucyjną zasadę równego traktowania przez prawo, poprzez uprzywilejowanie państwowych wytwórców ze szkodą dla wytwórców prywatnych, a ściślej, poprzez umożliwienie państwowym wytwórcom korzystania z ukrytych dotacji w ramach konsolidacji pionowej.

Zgodnie z artykułem 32 polskiej Konstytucji, wszystkie podmioty są równe wobec prawa i z tego tytułu mają prawo do równego traktowania przez władze publiczne, a żaden z nich nie może być dyskryminowany, w szczególności w życiu gospodarczym, z jakiegokolwiek przyczyny. Brak równości wobec prawa pojawia się w przypadku stosowania, bezpośrednio bądź pośrednio, jawnie bądź w sposób ukryty, odmiennego traktowania podmiotów znajdujących się w faktycznie zbliżonych sytuacjach. Nie ulega wątpliwości, że w kontekście zakładanej konsolidacji pionowej wytwórców państwowych zapisy Projektu Ustawy naruszają zasadę równego traktowania wytwórców wobec prawa.

b) Międzynarodowe zobowiązania w zakresie ochrony inwestycji

Przystąpienie Polski do Unii Europejskiej nie naruszyło w niczym jej praw i obowiązków z tytułu różnych traktatów międzynarodowych, których Polska jest stroną (artykuł 307 Traktatu o Unii Europejskiej oraz artykuł 6.10 Traktatu o Przystąpieniu Polski z 16 kwietnia 2003 r.). Przypomnijmy z tego tytułu, że zgodnie z fundamentalną zasadą przyjętą w polskiej Konstytucji (art. artykuł 91 ust. 2 § umowa międzynarodowa ratyfikowana za uprzednią zgodą wyrażoną w ustawie ma pierwszeństwo przed ustawą, jeżeli ustawy tej nie da pogodzić się z umową).

Jednakże, Projekt Ustawy wchodzi w bezpośrednią kolizję z wieloma przyjętymi przez Polskę międzynarodowymi zobowiązaniami, należycie ratyfikowanymi i ciągle obowiązującymi, w szczególności z umowami dwustronnymi o ochronie inwestycji oraz z Traktatem o Europejskiej Karcie Energetycznej.

(i) Francusko-polski traktat dwustronny

Traktat dwustronny o wzajemnej ochronie i popieraniu inwestycji zawarty między Francją a Polską dnia 14 lutego 1989 roku (« Traktat Dwustronny ») ma na celu rozwój projektów inwestycyjnych w obu krajach, przy jednoczesnym zapewnieniu, w każdym z tych krajów, sprawiedliwego traktowania i ochrony prawnej inwestorów. W odróżnieniu od innych traktatów o ochronie inwestycji, Traktat Dwustronny nie był przedmiotem żadnej zmiany związanej z przystąpieniem Polski do Unii Europejskiej.

Nie ulega wątpliwości, że bezpośrednie i pośrednie inwestycje EDFI w kapitał ECK i ECZG są inwestycjami w rozumieniu Traktatu Dwustronnego.

Zgodnie z treścią artykułu 3 Traktatu Dwustronnego, każde z Państw zobowiązało się, że « *zapewni inwestycjom, dokonywanym na swoim terytorium (...) przez inwestorów drugiej Umawiającej się Strony, sprawiedliwe i równe traktowanie wykluczające wszelkie nieuzasadnione i dyskryminacyjne środki, które mogłyby utrudnić zarządzanie, utrzymywanie, wykorzystywanie, użytkowanie lub likwidację tych inwestycji* ».

Ponadto, artykuł 5.2 Traktatu Dwustronnego przewiduje, że « *Umawiające się Strony nie zastosują środków wyłączeniowych, (...), których efektem jest bezpośrednio lub pośrednio pozbawienie własności inwestorów drugiej Strony w stosunku do inwestycji do nich należących, na swoim terytorium (...), chyba że nastąpi to w interesie publicznym i pod warunkiem, że środki te nie będą dyskryminacyjne ani sprzeczne z zobowiązaniem szczególnym. Zastosowanie środków wyłączeniowych powinno pociągnąć za sobą niezwłoczną wypłatę właściwego odszkodowania, którego wysokość powinna odpowiadać rzeczywistej wartości wyłączonej inwestycji w przeddzień podjęcia środków wyłączeniowych lub podania ich do publicznej wiadomości.* ».

A zatem, jak to wcześniej wykazaliśmy, Projekt Ustawy narusza podstawowe zasady niedyskryminowania, gwarancji niezakłóconego posiadania i słusznego odszkodowania.

(ii) Traktat Europejskiej Karty Energetycznej

Traktat Europejskiej Karty Energetycznej z 17 grudnia 1994 roku, którego celem jest wspieranie konkurencyjnego i otwartego rynku energii w Europie, został ratyfikowany przez Polskę w dniu 24 kwietnia 2001 roku. Rozdział III tej Karty przewiduje system ochrony inwestycji oraz odszkodowania z tytułu wszelkich działań wyłączeniowych lub mających charakter wyłączeniowy :

- Artykuł 10: « *Każda z Umawiających się Stron będzie popierać i tworzyć (...) stabilne, sprawiedliwe, sprzyjające i przejrzyste warunki dla inwestorów z innych Umawiających się Stron dla dokonywania inwestycji na swoim obszarze. (...) Inwestycje te będą również korzystały ze stałej ochrony i zabezpieczeń, a żadna Umawiająca się Strona nie będzie w jakikolwiek sposób pogarszała, przez nieuzasadnione lub dyskryminujące kroki, możliwości zarządzania, utrzymania, użytkowania, posiadania lub dysponowania nimi.* ».

- Artykuł 13: « *Inwestycje inwestorów Umawiającej się Strony na obszarze którejkolwiek innej Umawiającej się Strony nie będą nacjonalizowane, wyłączone lub poddawane działaniu bądź działaniom mającym skutek równoznaczny z (...) wyłączeniem, chyba że takie wyłączenie jest: a) w celu, który leży w interesie publicznym; b) niedyskryminujące; c) przeprowadzone zgodnie z właściwym postępowaniem prawnym, oraz d) połączone z wypłatą bezzwłocznego, adekwatnego i skutecznego odszkodowania.* »

Cytowany powyżej artykuł 13 precyzuje, że odszkodowanie, o którym mowa w punkcie d), będzie równe wartości rynkowej wyłączonej inwestycji.

(iii) Europejska Konwencja o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności

Projekt Ustawy jest także sprzeczny z artykułem 1 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności („Konwencja”), który stanowi, że każda osoba fizyczna i prawna ma prawo do niezakłóconego posiadania swojej własności. Nie ma wątpliwości, że Projekt Ustawy jest sprzeczny z zasadą «słuszej równowagi» przewidzianą w Konwencji.

3. MOŻLIWE ŚRODKI ODWOŁAWCZE INWESTORÓW GRUPY EDF

3.1. Możliwe środki odwoławcze na gruncie polskiego prawa wewnętrznego

a) Prawo cywilne

Przymusowe rozwiązanie KDT jest nadzwyczajną zmianą stosunków ekonomicznych, o której mowa w artykule 357¹ polskiego Kodeksu cywilnego. Zmiana taka nie mogła być racjonalnie przewidziana ani uwzględniona przez negocjatorów obu umów prywatyzacyjnych, ECK (1997 r.) i ECZG (2001 r.). Idzie zatem o nadzwyczajną zmianę stosunków ekonomicznych, gdyż merytoryczne przesłanki, z których inwestor wywiódł swą decyzję – w tym wypadku istnienie KDT – zostały jednostronnie zmienione, bez zgody współ-kontrahenta z Grupy EDF.

W tej sytuacji, inwestorzy Grupy EDF mogliby wystąpić do właściwego sądu bądź o zmianę swych obowiązków z tytułu umów prywatyzacyjnych ECK i ECZG, bądź o rozwiązanie tychże umów za całkowitym zwrotem zrealizowanej inwestycji. To w gestii właściwego sądu dla umowy prywatyzacyjnej będzie w każdym przypadku leżała decyzja, czy należy bądź nie dokonać rozwiązania, a jeśli tak – czy to rozwiązanie ma być z mocą wsteczną czy nie.

b) Prawo konstytucyjne

W przypadku przyjęcia przez Państwo Polskie Projektu Ustawy w sytuacji, gdy ustawa ta zawiera sprzeczne z polską Konstytucją postanowienia (patrz § 2.2 niniejszej opinii), Państwo to ponosi odpowiedzialność z tytułu artykułu 77 ust. 1 tejże Konstytucji. Zgodnie z tym przepisem, można żądać wynagrodzenia szkody wyrządzonej przez organ władzy publicznej jeśli można dowieść, że poniesiona szkoda wynika z niezgodnego z prawem polskim działania władzy publicznej.

3.2. Możliwe środki odwoławcze na gruncie traktatów międzynarodowych

Inwestorzy Grupy EDF mogliby również wystąpić przeciw Polskiemu Państwu z powodu naruszenia traktatów międzynarodowych, co wykazano w § 2.2 niniejszej opinii.

EDF International S.A. na przykład, jako inwestor francuski, mógłby wykorzystać postanowienia Umowy Dwustronnej lub Traktatu Europejskiej Karty Energetycznej, dotyczące rozwiązywania sporów pomiędzy inwestorem a Państwem sygnatariuszem, i przedłożyć spór z Państwem Polskim w sprawie dotyczącej rozwiązania KDT do trybunału arbitrażowego ukonstytuowanego zgodnie z regulaminem arbitrażu Komisji Narodów Zjednoczonych ds. międzynarodowego prawa handlowego (C.N.U.D.C.I).

EDF International S.A. mógłby ponadto wystąpić do Europejskiej Komisji Praw Człowieka z racji pogwałcenia zasady ochrony własności ustanowionej przez Konwencję.

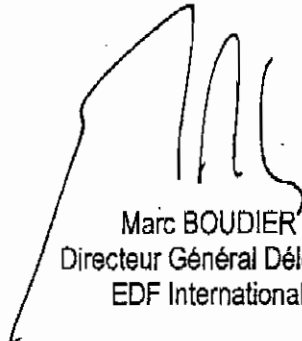
POUVOIR

Je soussigné, Marc BOUDIER, domicilié Tour EDF - 20 Place de la Défense 92050 Paris La Défense, agissant en qualité de Directeur Général Délégué d' E.D.F. International (ci-après dénommée « EDF International »), société anonyme régie par le droit français, ayant son siège social 20, Place de la Défense 92050 Paris - La Défense, immatriculée au Registre du Commerce et des Sociétés de Nanterre sous le numéro B 380 415 125, conformément à l'article L225-56 du Code de Commerce français, donne tous pouvoirs à chacune des personnes ci-après énumérées, qui pourront agir ensemble ou séparément :

- Brice ALLEMAN
- Gérard SOUFFLET
- Philippe VAVASSEUR
- Delphine JACQUEMONT
- François DRIESEN
- Agnieszka SKULSKA

pour représenter EDF International dans toutes réunions, toutes audiences, toutes discussions, quelles qu'elles soient, consacrées aux travaux portant sur le projet de loi du 15 septembre 2005 relatif aux modalités de couverture des coûts générés chez les producteurs par la résiliation avant terme des contrats à long terme de vente de puissance et d'énergie électrique, qui seraient organisées en conformité de la loi polonaise du 7 juillet 2005 portant sur l'activité de lobbying dans le cadre du processus d'adoption de la loi, et plus généralement dans les travaux concernant ledit projet de loi.

Fait à Paris, le 3 novembre 2006, pour valoir ce que de droit.

Marc BOUDIER
Directeur Général Délégué
EDF International

EDF INTERNATIONAL

Société anonyme au capital de 13 540 480 000 euros
Siège social : Tour EDF – 20, Place de la Défense - 92050 Paris La Défense
R.C.S. NANTERRE B 380 415 125

EXTRAIT DU REGISTRE DES DELIBERATIONS DU CONSEIL D'ADMINISTRATION SEANCE DU 22 MARS 2005

3. Nomination du Directeur Général et des Directeurs Généraux Délégués

M. le Président informe les Administrateurs que le mandat du Directeur Général arrive à expiration lors de ce conseil et propose au Conseil d'Administration de nommer M. Bruno Lescoeur Directeur Général d'EDF International.

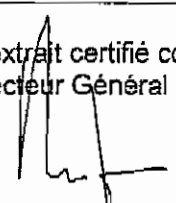
A l'unanimité moins une voix, le Conseil d'Administration nomme M. Bruno Lescoeur Directeur Général d'EDF International ; ce mandat viendra à expiration lors du Conseil d'Administration qui sera appelé en 2008, à arrêter les comptes de l'exercice 2007. M. Bruno Lescoeur remercie les Administrateurs et accepte les fonctions de Directeur Général qui lui sont confiées.

M. Bruno Lescoeur, en sa qualité de Directeur Général d'EDF International, propose au Conseil d'Administration, pour l'assister dans la direction générale de la société, de confirmer trois Directeurs Généraux Délégués d'EDF International :

- M. Marc Boudier, Délégué Général aux Affaires Européennes
- M. Michel Crémieux, Directeur PECO, Amériques, Afrique et Moyen-Orient
- M. Philippe Roblique, en charge des affaires financières et administratives.

Le Conseil procède à cette confirmation ; tous ces mandats de Directeurs Généraux Délégués viendront à expiration en même temps que celui du Directeur Général, c'est-à-dire lors du Conseil d'Administration qui arrêtera, en 2008, les comptes de l'exercice 2007. Tous les Directeurs Généraux Délégués disposeront à l'égard des tiers des mêmes pouvoirs que le Directeur Général.

Pour extrait certifié conforme
Le Directeur Général Délégué

Philippe Roblique

C. OPIS POSTULOWANEGO ROZWIĄZANIA PRAWNEGO, ZE WSKAZANIEM INTERESU BĘDĄCEGO PRZEDMIOTEM OCHRONY

Art. 59. – zapisy tego artykułu stanowią, iż w określonym czasie, po wejściu w życie ustawy, PSE S.A. nie będzie miało prawa do obecnego składnika wyrównawczego stawki systemowej, także w sytuacji kiedy żadna z umów rozwiązujących nie zostanie podpisana. Jak nam wiadomo, część wytwórców, w tym z udziałem inwestorów zagranicznych, deklaruje brak zgody na podpisanie takich umów. Są to wytwórcy o relatywnie wysokich kosztach wytwarzania, dla których – przy braku opłaty wyrównawczej – PSE S.A. będzie grozić utrata możliwości wywiązania się ze zobowiązań zapisanych w KDT i zachwianie stabilności finansowej PSE S.A.

W celu uniknięcia tego niebezpieczeństwa proponujemy czasowe utrzymanie składnika wyrównawczego stawki systemowej dla umów długoterminowych, które nie zostaną rozwiązane w drodze zapisów ustawy.

Proponujemy w związku z tym następujący zapis Art. 59:

1. Minister właściwy do spraw gospodarki, po zasięgnięciu opinii Prezesa URE, określi, w drodze rozporządzenia, sposób kalkulacji składnika wyrównawczego stawki systemowej opłaty przesyłowej, określonego w przepisach dotyczących szczegółowych zasad kształtowania i kalkulacji taryf dla energii elektrycznej oraz szczegółowych zasady rozliczeń w obrocie energią elektryczną, wydanych na podstawie art. 46 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz.U. ...), biorąc pod uwagę liczbę rozwiązanych umów długoterminowych.

2. Rozporządzenie, o którym mowa w ust. 1, powinno określać w szczególności: sposób dokonywania zmian kalkulacji składnika wyrównawczego stawki systemowej opłaty przesyłowej w zależności od liczby rozwiązanych umów długoterminowych i ilości energii i mocy objętych tymi umowami, w tym zaprzestania pobierania opłaty przesyłowej w części wynikającej z tego składnika oraz harmonogram dokonywania tych zmian. W rozporządzeniu minister właściwy do spraw gospodarki, po zasięgnięciu opinii Prezesa URE, może określić, że dokonanie zmian taryf w zakresie tych zmian kalkulacji składnika wyrównawczego stawki systemowej opłaty przesyłowej nie wymaga zatwierdzenia przez Prezesa URE.

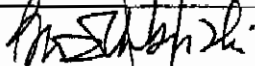
Ponadto w załączonych dokumentach przedkładamy nasze uwagi redakcyjne oraz wskazujące na błędy formalne.

D. ZAŁĄCZONE DOKUMENTY

1	Uwagi redakcyjne i formalne dotyczące niektórych artykułów projektu ustawy.
2	Wyciąg z Krajowego Rejestru Sądowego wg stanu na dzień 15.09.2006r.

E. Niniejsze zgłoszenie dotyczy uzupełnienia braków formalnych/zmiany danych
zgłoszenia dokonanego dnia18.10.2006r.....
(podać datę z części F poprzedniego zgłoszenia)**

F. OSOBA SKŁADAJĄCA ZGŁOSZENIE

Imię i nazwisko	Data	Podpis
Jacek Socha	24.10.2006 r.	
Paweł Urbański	24.10.2006 r.	

*Jeżeli zgłoszenie nie jest składane w trybie art. 7 ust. 6 ustawy treść: „ - Zgłoszenie zmiany danych” skreśla się.

** Niepotrzebne skreślić.

Pouczenie

1. Jeżeli zgłoszenie ma na celu uwzględnienie zmian zaistniałych po dacie wniesienia urzędowego formularza zgłoszenia (art. 7 ust. 6 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, póź. 1414)) lub uzupełnienie braków formalnych poprzedniego zgłoszenia (§ 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 24 stycznia 2006 r. w sprawie zgłaszania zainteresowania pracami nad projektami aktów normatywnych (Dz. U. Nr 34, póź. 236)), w nowym urzędowym formularzu zgłoszenia należy wypełnić wszystkie konieczne rubryki, powtarzając również dane, które zachowały swoją aktualność.
2. Część B formularza wypełnia się w przypadku zgłoszenia dotyczącego jednostki organizacyjnej oraz w sytuacji, gdy osoba *fizyczna*, która zgłasza zainteresowanie pracami nad projektem aktu normatywnego, nie będzie uczestniczyła osobiście w tych pracach.
3. W części D formularza, stosownie do okoliczności, uwzględnia się dokumenty, o których mowa w art. 7 ust. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa, a także pełnomocnictwa do wniesienia zgłoszenia lub do reprezentowania podmiotu w pracach nad projektem aktu normatywnego.
4. Część E formularza wypełnia się w przypadku uzupełnienia braków formalnych lub zmiany danych dotyczących wniesionego zgłoszenia.

Uwagi redakcyjne i formalne dotyczące niektórych artykułów projektu ustawy

I. Uwagi merytoryczne

Art. 6 ust. 2 - Przepis odwołuje się do „cen stałych na dzień 1 stycznia 2007 r.". Należy potwierdzić, że pojęcie to ma sprecyzowane, dające się bez przeszkód ustalić znaczenie. Ponieważ kwestia ma charakter ekonomiczno-finansowy, nie potrafimy tego sami przesądzić.

Art. 9 ust. 1 - Przepis wprowadza dość niecodzienne rozwiązanie, w myśl którego operator ustala w taryfie nie ceny i stawki opłat stosowane wobec jego kontrahentów (np. stawki opłaty przejściowej), ale łączną kwotę, jaką chce zebrać z tytułu opłaty przejściowej. Wydaje się, że rozwiązanie to nie było dotychczas nigdy stosowane i jego cel nie jest do końca jasny. W szczególności, nie jest jasne, czemu służy ustalenie w taryfie tej kwoty, skoro i tak Prezes URE kalkuluje stawki opłaty przejściowej (art. 12 ust. 1). Nie jest też jasne, dlaczego kwoty, o których mowa, mają być ustalane na każdy okres rozliczeniowy oddzielnie.

Zob. również uwagę do art. 14 ust. 1 i 2.

Art. 10 ust. 1 pkt 3 - Zawarto tu odwołanie do „wartości produkcji". Należy potwierdzić, że jest to właściwe kryterium do wydzielenia specjalnej kategorii odbiorców końcowych i że pojęcie to ma sprecyzowane, dające się bez przeszkód ustalić znaczenie. Ponieważ kwestia ta ma charakter ekonomiczno-finansowy, nie potrafimy tego sami przesądzić.

Art. 11 - Z całości tego przepisu wynika, że stawki określone w ust. 1 w zasadzie w ogóle nie będą obowiązywać. Jeśli żadna umowa długoterminowa nie zostanie rozwiązana, opłata przejściowa nie będzie pobierana (art. 8); natomiast jeśli choć jedna umowa długoterminowa zostanie rozwiązana, stawki te powinny ulec obniżeniu (art. 11 ust. 2 i 3).

Nie jest jasne, kiedy minister właściwy do spraw gospodarki ma obniżyć stawki (wydać rozporządzenie) i co oznacza słowo „proporcjonalnie" użyte w ust. 3. Nie jest też jasne co stanie się w przypadku, gdy przynajmniej jedna umowa ulegnie rozwiązaniu, a minister wyda rozporządzenie obniżające stawki po pewnym czasie (np. po trzech miesiącach od jej rozwiązania). W takiej sytuacji można twierdzić, że przez te trzy miesiące pobierano stawki zawyżone i w związku z tym płatnicy (i w efekcie odbiorcy końcowi) mają roszczenia o zwrot odpowiednich kwot. Należy się liczyć z taką interpretacją, co z kolei może prowadzić do wniosku, że jakiegokolwiek opóźnienie w wydaniu rozporządzenia może skutkować odpowiedzialnością odszkodowawczą Skarbu Państwa wobec znacznej liczby podmiotów.

Art. 12 ust. 1 pkt 1 (określenie symboli Ojo oraz OTO) - Pojawia się tu odwołanie do „pierwszych pełnych czterech kwartałów poboru opłaty". Co jednak stanie się w sytuacji, gdy ustawa wejdzie w życie np. w dniu 1 grudnia 2007 r.? Pierwszą kalkulację stawek opłaty będzie trzeba dokonać na okres rozpoczynający się od dnia 1

stycznia 2009 r., do czego potrzebne będą dane za okres pierwszych pełnych czterech kwartałów poboru opłaty, a jednocześnie tych danych nie będzie, gdyż od 1 grudnia 2007 r. plus 90 dni (moment rozpoczęcia pobierania opłaty), czyli w efekcie od około 1 marca 2008 r. do 1 stycznia 2009 r. nie upłyną cztery kwartały.

Art. 12 ust. 1 pkt 1 (określenie symbolu GO) - Z tekstu projektu nie jest dla nas jasne ile wynosi kwota oznaczona tym symbolem albo jak się ją wylicza.

Art. 12 ust. 1 pkt 2 - Uwagi analogiczne jak dwie poprzednie uwagi do art. 12 ust. 1 pkt 1.

Art. 14 ust. 1 i 2 - Na podstawie ust. 2 operator wystawia płatnikowi opłaty przejściowej fakturę z wyodrębnioną opłatą przejściową i czyni to „na podstawie informacji, o których mowa w ust. 1”, które obejmują liczbę odbiorców i moc umowną. Nie jest jasne, jaka jest relacja tego przepisu do art. 9 ust. 1 i kwot, o których mowa w tym przepisie.

Art. 18 ust. 6 (określenie symbolu II) - Nie jest jasne, czy w przepisie tym chodzi o wszystkie odsetki, jakie będą płatne w całym okresie finansowania, czy tylko o odsetki płatne (wymagalne) w danym roku.

Art. 24 - 25 - Sugerujemy dla jasności dodanie przepisu mówiącego, że jeśli nie ma wniosku, to nie ma wypłaty zaliczek.

Art. 26 - Funkcja tego przepisu pozostaje niejasna, na co już zwracaliśmy wielokrotnie uwagę. Niejasne jest, czemu służy wielkość KO obliczana na podstawie tego przepisu, a nawet to, kto ją oblicza. Wydaje się, że o ile składniki sumy z wzoru na obliczenie wielkości KO pojawiają się w dalszych przepisach ustawy, o tyle sama wielkość KO już się nigdzie nie pojawia. Naszym zdaniem przepis ten będzie budził bardzo duże wątpliwości interpretacyjne.

Art. 37 - Z punktu widzenia wytwórców przepis ten ma charakter sankcyjny. Posługuje się on bardzo niejasnym sformułowaniem - „okoliczności niezwiązane z prawidłowym prowadzeniem przedsiębiorstwa”. W konkretnych sytuacjach ustalenie, co jest taką okolicznością będzie bardzo trudne. Wydaje się również, że w samym tym sformułowaniu tkwi pewien błąd - prowadzenie przedsiębiorstwa może być prawidłowe (z należytą starannością) albo nieprawidłowe, ale trudno jest odpowiedzieć np. na pytanie, czy okoliczność zewnętrzna, niezależna od działań osoby prowadzącej przedsiębiorstwo, ale mająca istotny wpływ na jego prowadzenie (np. zmiana stóp procentowych albo kursu walutowego), jest związana z prawidłowym prowadzeniem przedsiębiorstwa w sensie, w jakim sformułowania tego użyto w tym przepisie, czy nie jest z tym związana. W istocie okoliczność taka jest związana z prowadzeniem przedsiębiorstwa bez względu na to, czy jego prowadzenie jest prawidłowe, czy nie.

Ponadto, wydaje się, że wytwórcy mogą być „karani” za to samo podwójnie - na podstawie art. 35 ust. 3 i na podstawie tego przepisu. W praktyce wydaje się bowiem, że okoliczności wymienione w art. 37 ust. 1 będą jednocześnie prowadzić do zawyżonych kwot zaliczek, a więc stosowane będą oba przepisy - art. 35 ust. 3 (zwrot

z odsetkami) i art. 37 (obniżenie korekty). Należy się spodziewać negatywnej reakcji wytwórców w tej kwestii. Może się pojawić zarzut, że rozwiązania tu przyjęte są nadmiernie restrykcyjne, a nawet niezgodne z Konstytucją z uwagi na nieprecyzyjne kryterium „okoliczności niezwiązanych z prawidłowym prowadzeniem przedsiębiorstwa”.

Szczegółowa uwaga do ust. 2 pkt 2, o redakcyjnym charakterze - jeśli wysokość korekty jest ujemna lub równa zero, to czy sformułowanie „powiększa należną kwotę tej korekty” oznacza daną kwotę (w szczególności zero) plus, czy daną kwotę (w szczególności zero) minus 25% kwoty określonej w załączniku 4. Brzmienie dosłowne sugeruje, że chodzi o daną kwotę ujemną (albo zero) plus powyższą kwotę 25% (z powodu użycia słowa „powiększa”), lecz interpretując przepis funkcjonalnie kwota 25% powinna być raczej odjęta od kwoty ujemnej albo od zera.

Art. 59 - Konsekwencje tego przepisu były już omawiane. *Oznacza on*, że nawet gdy żadna z umów długoterminowych nie zostanie rozwiązana, składnik wyrównawczy nie będzie pobierany po 90-tym dniu od dnia wejścia w życie ustawy. W określonych sytuacjach grozi to zachwianiem stabilności finansowej PSE S.A. i dużej części sektora elektroenergetycznego w Polsce.

Art. 61 ust. 4 (powinien to być art. 60 ust. 4) - Należy potwierdzić, czy Prezes URE ma odpowiednie dane, aby mógł w terminie 14 dni od dnia wejścia w życie ustawy wykonać ten przepis.

II. Uwagi redakcyjne

Art. 2 pkt 7 - Wątpliwości budzi użycie słowa „wynagrodzenie”. Należy rozważyć zastąpienie go zwrotem „opłata pobierana z tytułu” albo „opłata pobierana jako wynagrodzenie”. W związku z powyższym, wydaje się, że dalsza część przepisu powinna stanowić, iż na pokrycie kosztów osieroconych i kosztów działalności Zarządcy Rozliczeń S.A. przeznaczane są „środki pochodzące z opłaty” a nie „wynagrodzenie” za usługę.

Art. 3 ust. 3 - Sugerowana rezygnacja z użycia wielkich liter w zwrocie: „walne zgromadzenie akcjonariuszy”.

Art. 8 - Wydaje się, że w zdaniu pierwszym *in fine* odesłanie do art. 5 ust. 2 powinno zostać zastąpione bardziej ogólnym odesłaniem do art. 5.

Nie wydaje się konieczne zawarte w pkt 1 *in fine* odesłanie do art. 9 ust. 1.

Użyte w pkt 2 sformułowanie „w związku z zakupem od operatora usługi udostępniania krajowego systemu elektroenergetycznego” można zastąpić sformułowaniem „w związku z uiszczeniem opłaty przejściowej”.

Wprowadzony termin „opłata końcowa” w pkt 2 *in fine* jest niejasny. Nie jest wiadome, dlaczego opłatę nazwano „opłatą końcową”, tzn. w jakim sensie opłata ta jest końcowa.

Art. 9 ust. 1 - Na końcu zawiera odwołanie do art. 16 ust. 1 pkt 1 i 2. Wydaje się, że

prawidłowe odwołanie powinno dotyczyć art. 14 ust. 1 pkt 1 i 2, ale nie jest to kwestia jednoznaczna.

Art. 10 ust. 1 pkt 2 lit c i pkt 3 - Należy postulować sprecyzowanie wzajemnego stosunku pojęć „wyższe napięcia” i „wysokie napięcia”.

W ust. 2 słowo „dla” można zastąpić słowami: „w odniesieniu do”.

Art. 11 - W ust. 1 pkt 4 i 5 odwołania do art. 10 ust. 1 pkt 1 powinny być raczej odwołaniami do art. 10 ust. 1 pkt 2.

W ust. 2 słowa „stawki” oraz „której” powinny zostać zastąpione raczej słowami „stawek” oraz „których”.

Wydaje się, że odwołanie do art. 5 ust. 1 powinno być zastąpione bardziej ogólnym odwołaniem do art. 5.

Art. 13 - Wydaje się, że w określeniu symbolu Lj odesłanie do art. 18 ust. 5 powinno być zastąpione odesłaniem do art. 18 ust. 6, zaś w określeniu symbolu Bj odesłanie do art. 19 ust. 1 powinno być zastąpione odesłaniem do art. 18 ust. 1.

Art. 14 ust. 1 pkt 1 - Wydaje się, że odesłanie do art. 11 ust. 1 i 2 powinno być zastąpione odesłaniem do art. 11 ust. 1 pkt 1 i 2.

Art. 15 ust. 1 - Nie jest jasne, czy ten przepis jest potrzebny. Regulacja ta wydaje się już wynikać z kilku przepisów poprzedzających.

Art. 16 pkt 3 - Fragment tego artykułu rozpoczynający się od słów „wynikającej z” a kończący się słowami „opłatą końcową” stanowi w istocie powtórzenie regulacji z art. 8 pkt 2 (definicja ustawowa opłaty końcowej) i wydaje się zbędny.

Art. 18 - Wydaje się, że w ust. 1 odwołanie do art. 5 ust. 2 powinno być zastąpione bardziej ogólnym odwołaniem do art. 5.

W ust. 2 jest mowa o roku „j”. Nie jest jasne, czy nie powinno to być raczej „i”. Z przepisów nie wynika jednak jednoznacznie, czy rok określany jako „dany”, to rok „i” czy rok „j”.

Wydaje się, że w ust. 5 odesłanie do art. 33 ust. 1 pkt 1 należy zastąpić odesłaniem do art. 34 ust. 1 pkt 1 lit. a lub art. 34 ust. 2 pkt 1 lit. a, jeżeli przepis ten ma dotyczyć korekty rocznej i końcowej, co wynika z pierwszej części przepisu, gdzie wspomina się obie korekty. Nie jest to jednak jasne, gdyż odroczenie dnia wypłaty korekty końcowej do „dnia 31 grudnia roku, w którym jest dokonywana korekta” nie jest potrzebne, gdyż art. 34 ust. 2 pkt 1 lit. a już przewiduje datę „31 grudnia roku następującego po zakończeniu okresu korygowania”. Innymi słowy - nie jest jasne, czy przepis ten powinien dotyczyć tylko korekty rocznej, czy obu rodzajów korekt.

Wydaje się, że w ust. 6 należy poprawić oczywistą omyłkę redakcyjną - słowo „Zarządca” zastąpić słowem „Zarządcy”. Słowo „obliczany” należy zastąpić zwrotem „i oblicza się”.

Wydaje się, że w ust. 7 pkt 1 po słowie „kosztów” należy dodać słowa „i wydatków”.

Art. 19 ust. 1 - Wydaje się, że zwrot „suma tych środków jest przeznaczana” można zastąpić zwrotem „środki te są przeznaczane”.

Art. 21 ust. 1 - Należy rozważyć usunięcie drugiego zdania, jako zbędnego.

Art. 22 ust. 3 - Przepis obecnie przewiduje, że wypłata środków następuje „nie wcześniej niż w ciągu 90 dni od dnia, w którym nastąpiło przedterminowe rozwiązanie umów długoterminowych”. Przepis w takim brzmieniu jest niezrozumiały, gdyż nie wiadomo, co ma oznaczać określenie „nie wcześniej niż w ciągu 90 dni”. Literalnie, wypłata np. w drugim dniu po rozwiązaniu umów następuje „w ciągu 90 dni” od ich rozwiązania, a więc może być dokonana. Wydaje się jednak, że ustawodawcy chodzi raczej o to, żeby wypłata nastąpiła „nie wcześniej niż po upływie 90 dni”. Jeżeli taka jest intencja, to pojawia się dodatkowa trudność - taki przepis będzie określał, że nie można wypłacić środków przed pewną datą, lecz nie wyjaśnia nadal, kiedy należy wypłacić te środki (tj. kiedy roszczenie o ich wypłatę staje się wymagalne - 91 dnia, później?). Intencje ustawodawcy należy w tym zakresie wyjaśnić.

Art. 24 ust. 3 - Wydaje się, że zwrot „o której mowa” należy zastąpić zwrotem „wskazanej w” lub „określonej w”.

Wydaje się, że w ust. 5 słowo „obliczana” należy zastąpić słowem „obliczoną”.

Art. 24 składa się z 5 ustępów. W wyniku błędu w numeracji ostatni ustęp nosi numer 6 (brakuje ustępu 4).

Art. 26 - Należy rozważyć przeniesienie wzoru dotyczącego symbolu Wdkj tak aby następował od razu po definicji „Wdkj”.

Definicję „Tj” należy sprecyzować. Z obecnego brzmienia nie wynika jasno, jaka wielkość jest odejmowana od jakiej wielkości.

Wydaje się, że w części przepisu poświęconej definicji „r” należy raczej zastąpić słowo „wielkości” słowem „wysokości”.

Ponadto w przepisie tym (oraz w wielu innych) pojawia się odwołanie do wartości planowanych nakładów inwestycyjnych w okresie od dnia 1 maja 2004 r. do dnia 31 grudnia 2007 r. Wątpliwości może budzić użycie słowa „planowane” w odniesieniu do okresu od dnia 1 maja 2004 r. do dnia wejścia w życie ustawy. W dniu wejścia w życie ustawy okres ten będzie już bowiem przeszłością, a słowo „planowane” sugeruje odniesienie do przyszłości. Wydaje się, że konieczne byłoby sprecyzowanie intencji ustawodawcy w tym zakresie.

Art. 28 ust. 2 - Wydaje się, że po słowach „Prezes URE” należy raczej zamieścić zwrot „ustala w drodze decyzji administracyjnej i przekazuje wytwórcy”.

Art. 30 ust. 2 - Uwaga jak wyżej.

Art. 31 - Zgodnie z literalnym brzmieniem przepisu, Prezes URE uwzględni rentowność tych obligacji tylko w odniesieniu do podmiotów wchodzących w skład grupy kapitałowej. Przepis w takim brzmieniu jest niezrozumiały. Nie wiadomo czy słowo „podmioty” oznacza wytwórców (to jest najbardziej prawdopodobna wykładnia), czy inne podmioty, czy oba rodzaje podmiotów, o jaką grupę kapitałową chodzi - czy o taką, w skład której wchodzi wytwórca i inny podmiot wytwarzające energię elektryczną, czy także inne podmioty, bez względu na rodzaj prowadzonej działalności.

Art. 32 ust. 1 pkt 1 - Wydaje się, że określenie „podmiotu wchodzącego” należy zastąpić słowami „pozostałych podmiotów wchodzących”, a słowo „wykonującego” zamienić na słowo „wykonujących”.

Art. 35 ust. 1 - W tym brzmieniu przepis ten jest niezrozumiały. Nie jest jasne, co oznacza sformułowanie „Prezes URE (...) dokonuje analizy wysokości wypłaconych kwot zaliczek w danym roku, z należną dla tego roku „i” kwotą kosztów osieroconych (...)”. Nie wiadomo, co ma być wynikiem tej analizy, a samo sformułowanie jest językowo bardzo niejasne - czy można w ogóle dokonać „analizy wysokości zaliczek z należną kwotą kosztów osieroconych”, czyli analizy jednej kwoty z drugą kwotą?

Art. 36 ust. 1 pkt 1 - Należy usunąć słowo „on”. Wątpliwości budzi odesłanie do art. 28 ust. 2 i art. 30 ust. 2. Nie jest jasne, dlaczego odsyła się akurat do tych przepisów. Jest to zresztą problem bardziej ogólny - niektóre odesłania do poszczególnych przepisów wydają się po prostu zbędne.

W pkt 2 słowo „otrzymywania” należy zastąpić słowem „otrzymania”.

Art. 38 - Przepis ten obecnie odwołuje się do kilku rodzajów płatności, ale zmian nie dokonano konsekwentnie. W ust. 6 jest odwołanie tylko do korekty kosztów osieroconych, lecz już np. nie do kwot, o których mowa w art. 36. W ust. 7 z niewiadomych przyczyn nie ma odwołania do art. 35 ust. 4. Nie jest jasne, czy rozbieżności te są zamierzone, czy jest to tylko niedokładność redakcyjna.

Wydaje się też, że w ust. 3 można usunąć sformułowanie „którego koszty osierocone podlegały korekcie”.

Art. 39 ust. 2 - Zwrot „określonego dla” należy zastąpić słowem „oddania”, a po słowie „Jednostki” należy dodać słowa „do użytku, określonego”.

Art. 41 - Odesłanie do art. 40 ust. 1 wydaje się błędne.

Art. 43 - Przepis ten nie obejmuje kwot, o których mowa w art. 36. Nie jest jasne, czy jest to rozwiązanie zamierzone, czy przypadkowe.

Art. 44 ust. 2 - Słowa „Zarządca” należy zastąpić słowem „Zarządcy”.

Art. 46 ust. 1 pkt 1 - Wydaje się, że należy usunąć słowo „dla”.

W pkt 2 można rozważyć dodanie po słowie „zarządzanie” słów „i dysponowanie”.

*Załącznik do zgłoszenia zainteresowania procami nad projektem ustawy.
Uwagi redakcyjne i formalne dotyczące niektórych artykułów projektu ustawy.*

W pkt 5 można rozważyć zastąpienie zwrotu „zaciąganie zobowiązań” zwrotem „dokonywanie innych czynności określonych w ustawie lub odrębnych przepisach” i skreślenie pkt 6.

Art. 54 ust. 1 pkt 3 - Wydaje się, że słowo „nie wystarczy” należy zastąpić słowem „nie wystarcza”.

W ust. 3 należy wykreślić słowo „przepisów”.

Art. 55 - Po słowie „gospodarki” należy umieścić słowo „inne”.

Art. 56 ust. 2 - Przepis ten nie odpowiada na pytanie, co się dzieje w sytuacji, gdy w grupie kapitałowej jest więcej niż jeden wytwórca (np. dwóch: wytwórca 1 i wytwórca 2), a złych informacji udzielił (lub ich nie udzielił) na podstawie art. 27 trzeci podmiot z tej samej grupy kapitałowej, wytwarzający energię elektryczną, ale nie będący wytwórcą. W takiej sytuacji ukarany powinien być ten podmiot, a nie wytwórca, co sugeruje ust. 1 art. 56 poprzez użycie ogólnego określenia „ten”. Powstaje jednak wówczas pytanie, które wielkości są brane pod uwagę dla obliczenia kary od tego podmiotu - dotyczące wytwórcy 1, czy wytwórcy 2, czy obu wytwórców?

Art. 57 pkt 2 lit. a (nowy ust. 1c w art. 45 Prawa energetycznego) - nie jest jasne, czy przepis ten powinien się odwoływać do opłaty przejściowej, czy końcowej, czy do obu opłat. W każdym razie dystrybutorzy energii nie będą pobierać opłaty przejściowej, lecz ją płacić, więc przynajmniej w tym zakresie przepis wydaje się błędny.

Art. 61 - Po art. 59 powinien nastąpić art. 60. Naprawienie tej omyłki nie rzutuje na numerację pozostałych artykułów, gdyż art. 61 występuje w tekście dwa razy.

Art. 64 - Odesłanie do art. 33 należy zastąpić odesłaniem do art. 34.

**ZGŁOSZENIE
ZAINTERESOWANIA PRACAMI NAD PROJEKTEM**

20.11
ustawy o zasadach pokrywania kosztów powstałych u wytwórców w związku z przedterminowym rozwiązaniem umów długoterminowych sprzedaży mocy i energii elektrycznej

(tytuł projektu - zgodnie z jego treścią udostępnioną w Biuletynie Informacji Publicznej lub informacją zamieszczoną w programie prac legislacyjnych)

A. OZNACZENIE PODMIOTU ZAINTERESOWANEGO PRACAMI NAD PROJEKTEM

1. Nazwa

Polskie Towarzystwo Elektrociepłowni Zawodowych

2. Siedziba

ul. Krucza 6/14 00-950 Warszawa skrytka pocztowa 441

3. Adres do korespondencji i adres e-mail

ul. Krucza 6/14 00-950 Warszawa skrytka pocztowa 441, sekretariat@ptez.com.pl

B. WSKAZANIE OSÓB UPRAWNIONYCH DO REPREZENTOWANIA PODMIOTU WYMIONIONEGO W CZĘŚCI A W PRACACH NAD PROJEKTEM

Lp.	Imię i nazwisko	Adres miejsca zameldowania na pobyt stały
1	Marian Augustyn	
2	Janusz Ryk	

C. OPIS POSTULOWANEGO ROZWIĄZANIA PRAWNEGO, ZE WSKAZANIEM INTERESU BĘDĄCEGO PRZEDMIOTEM OCHRONY

Ustawa opiera się na konstrukcji „dobrowolnego” rozwiązania KDT przez wytwórców, którzy, z formalnego punktu widzenia mogą, ale nie muszą przystać na rozwiązanie ich KDT. Bliższa analiza ustawy wykazuje, że dobrowolność ma jedynie charakter pozorny. Zgodnie bowiem z art. 57 Ustawy od chwili rozwiązania na jej podstawie jednego chociażby KDT odpada możliwość uwzględniania kosztów obsługi istniejących KDT w taryfach hurtowych przedsiębiorstw energetycznych zajmujących się przesyłem lub dystrybucją energii elektrycznej (dotychczas przewidziana w art. 45 ust. 1a Prawa energetycznego. Co więcej art. 59 Ustawy, przewiduje, że po upływie 90 dni od jej wejścia w życie (nawet jeżeli żaden z wytwórców nie zgodzi się na rozwiązanie KDT) przedsiębiorstwa zajmujące się przesyłem i dystrybucją energii elektrycznej zaprzestać mają pobierania tzw. „składnika wyrównawczego opłaty systemowej”, który, w chwili obecnej służy częściowemu pokryciu kosztów obsługi istniejących KDT.

Podkreślenia wymaga fakt, iż PSE już teraz w swoim oficjalnym stanowisku, wyrażonym w zgłoszeniu zainteresowania pracami nad projektem ustawy, przewiduje iż brak opłaty wyrównawczej grozi niewywiązaniem się PSE z KDT oraz zachwianiem stabilnością finansową PSE.

Nie widzimy żadnych powodów, aby dotychczasowe zasady finansowania obsługi KDT nie zostały utrzymane po wejściu w życie Ustawy, równoległe do nowego systemu opłaty przejściowej mającej finansować pokrycie kosztów osieroconych wynikających z rozwiązania KDT. Jest więc oczywiste, że likwidacja dotychczasowego systemu pokrywania kosztów KDT przez Ustawę służyć ma

zmuszeniu wytwórców do skorzystania z drogi tak zwanego „dobrowolnego” rozwiązania KDT, gdyż: ci spośród wytwórców, którzy nie zdecydują się na rozwiązanie zostaną pozbawieni możliwości dalszej obsługi ich kontraktów przez Polskie Sieci Elektroenergetyczne S.A. („PSE”) Stwierdzamy więc, że wprowadzany Ustawą system rezygnacji z KDT ma charakter równie przymusowy jak proponowane kilka lat temu rozwiązanie wszystkich KDT z mocy prawa.
Postulujemy utrzymanie dotychczasowych zasad finansowania KDT

Podtrzymujemy również inne uwagi PTEZ dotyczące projektu, które zostały przekazane Ministerstwu Gospodarki pismem z dnia 28.09.2006 znak PTEZ/580/2006

D. ZAŁĄCZONE DOKUMENTY

- 1 Wyciąg z KRS
- 2 Kopia pisma do Ministra Gospodarki z dnia 28.09.2006 znak PTEZ/580/2006
- 3 Pełnomocnictwo p. Janusza Ryka

E. Niniejsze zgłoszenie dotyczy uzupełnienia braków formalnych/zmiany danych** zgłoszenia dokonanego dnia

(podać datę z części F poprzedniego zgłoszenia)

F. OSOBA SKŁADAJĄCA ZGŁOSZENIE

Imię i nazwisko	Data
Janusz Ryk	16.11.2006

Podpis

Pouczenie

1. Jeżeli zgłoszenie ma na celu uwzględnienie zmian zaistniałych po dacie wniesienia urzędowego formularza zgłoszenia (art. 7 ust. 6 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414)) lub uzupełnienie braków formalnych poprzedniego zgłoszenia (§ 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 24 stycznia 2006 r. w sprawie zgłaszania zainteresowania pracami nad projektami aktów normatywnych (Dz. U. Nr 34, poz. 236)), w nowym urzędowym formularzu zgłoszenia należy wypełnić wszystkie konieczne rubryki, powtarzając również dane, które zachowały swoją aktualność.
2. Część B formularza wypełnia się w przypadku zgłoszenia dotyczącego jednostki organizacyjnej oraz w sytuacji, gdy osoba fizyczna, która zgłasza zainteresowanie pracami nad projektem aktu normatywnego, nie będzie uczestniczyła osobiście w tych pracach.
3. W części D formularza, stosownie do okoliczności, uwzględnia się dokumenty, o których mowa w art. 7 ust. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa, a także pełnomocnictwa do wniesienia zgłoszenia lub do reprezentowania podmiotu w pracach nad projektem aktu normatywnego.
4. Część E formularza wypełnia się w przypadku uzupełnienia braków formalnych lub zmiany danych dotyczących wniesionego zgłoszenia.

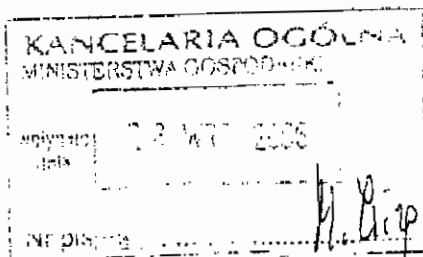

**POLSKIE TOWARZYSTWO
ELEKTROCIĘPŁOWNI
ZAWODOWYCH**

ul. Krucza 6/14, 00-950 Warszawa, skr. poczt. 441, tel.: 693-23-68, 621-02-81 wew. 243, 454, 463; fax.: 628-69-93

PTEZ/ 580 /2006

Warszawa, 28 września 2006 r.

*Szanowny Pan
Piotr Woźniak*

MINISTER GOSPODARKI

*Pl. Trzech Krzyży 3/5
00-507 Warszawa*

Szanowny Panie Ministrze,

W ostatnich dniach na stronach internetowych Ministerstwa Gospodarki opublikowana została ustawa o zasadach pokrywania kosztów powstałych u wytwórców w związku z przedterminowym rozwiązaniem umów długoterminowych sprzedaży mocy i energii elektrycznej („Ustawa”). Jednocześnie Minister Gospodarki poinformował wytwórców będących stronami tzw. kontraktów długoterminowych („KDT”) o skierowaniu projektu Ustawy do uzgodnień międzyresortowych. Wytwórcy nie zostali zaproszeni do składania swoich uwag pod adresem Ustawy, mimo, iż dotyczy ona ich podstawowych interesów gospodarczych a jej uchwalenie przez Sejm i wejście w życie grozi niektórym z nich poważnymi konsekwencjami, z upadłością włącznie.

Po zapoznaniu się z treścią projektu Ustawy, opublikowanego przez Ministerstwo Gospodarki, pragniemy wyrazić poważne zastrzeżenia co do jego zgodności z zasadami porządku prawnego wyrażonymi w Konstytucji, jak i z postanowieniami obowiązujących Polskę umów międzynarodowych.

1. Ustawa opiera się na konstrukcji „dobrowolnego” rozwiązania KDT przez wytwórców, którzy, z formalnego punktu widzenia mogą, ale nie muszą przystać na rozwiązanie ich KDT. Bliższa analiza ustawy wykazuje wszakże, że dobrowolność ma jedynie charakter pozorny. Zgodnie bowiem z art. 57 Ustawy od chwili rozwiązania na jej podstawie jednego chociażby KDT odpada możliwość uwzględniania kosztów obsługi istniejących KDT w taryfach hurtowych przedsiębiorstw energetycznych zajmujących się przesyłem lub dystrybucją energii elektrycznej (dotychczas przewidziana w art. 45 ust. 1a Prawa energetycznego. Co więcej art. 59 Ustawy, przewiduje, że po upływie 90 dni od jej wejścia w życie (nawet jeżeli żaden z wytwórców nie zgodzi się na rozwiązanie KDT) przedsiębiorstwa zajmujące się przesyłem i dystrybucją energii elektrycznej zaprzestać mają

pobierania tzw. „składnika wyrównawczego opłaty systemowej”, który, w chwili obecnej służy częściowemu pokryciu kosztów obsługi istniejących KDT.

2. Z logicznego, ekonomicznego i prawnego punktu widzenia nie ma żadnych powodów, aby dotychczasowe zasady finansowania obsługi KDT nie zostały utrzymane po wejściu w życie Ustawy, równoległe do nowego systemu opłaty przejściowej mającej finansować pokrycie kosztów osieroconych wynikających z rozwiązania KDT. Jest więc oczywiste, że likwidacja dotychczasowego systemu pokrywania kosztów KDT przez Ustawę służyć ma zmuszeniu wytwórców do skorzystania z drogi tak zwanego „dobrowolnego” rozwiązania KDT, gdyż: ci spośród wytwórców, którzy nie zdecydują się na rozwiązanie zostaną pozbawieni możliwości dalszej obsługi ich kontraktów przez Polskie Sieci Elektroenergetyczne S.A. („PSE”). Stwierdzamy więc, że wprowadzany Ustawą system rezygnacji z KDT ma charakter równie przymusowy jak proponowane kilka lat temu rozwiązanie wszystkich KDT z mocy prawa.

3. Ustawa, wprowadzając ekonomiczny przymus rezygnacji z KDT przez wytwórców będących ich stronami prowadzi do sprzecznego z podstawowymi zasadami polskiego porządku prawnego wyrażonymi w Konstytucji RP, wyłączenia. Wyłączeniu podlegają przy tym zarówno wytwórcy, którzy zgodzą się, pod przymusem ekonomicznym, na rozwiązanie KDT, jak i ci spośród wytwórców, którzy odmówią swojej zgody na rozwiązanie, ale, w związku z usunięciem z systemu taryfowego mechanizmów pozwalających PSE na pokrywanie kosztów obsługi KDT zostaną pozbawieni faktycznej możliwości dalszej realizacji kontraktów.

4. Podkreślamy, że rozwiązanie KDT przez tych wytwórców, którzy zechcą z niego skorzystać odbywać się będzie poprzez przystąpienie do nienegocjowalnej „umowy rozwiązującej”, w nieprzekraczalnym terminie 60 dni od daty wejścia w życie Ustawy, bez żadnego postępowania administracyjnego lub sądowego, które pozwalałoby na obiektywne ustalenie, czy określone w Ustawie odszkodowanie przysługujące danemu wytwórcy z tytułu wyłączenia będzie właściwe. Termin 60 dni z pewnością okaże się niewystarczający dla renegotjacji umów kredytowych, których realizacja zabezpieczona jest przychodami z KDT, zwłaszcza biorąc pod uwagę, że kredyty udzielane były często przez międzynarodowe konsorcja instytucji finansowych a renegotjacja stosownych umów wymagała będzie zmuszonych, wielostronnych uzgodnień.

5. Zgodnie z Konstytucją, wyłączenie może być dokonane jedynie na cele publiczne i za słusznym odszkodowaniem. Zasadność likwidacji KDT dla osiągnięcia celu publicznego była już wcześniej kwestionowana przez wytwórców. Od czasu poddania branżowym konsultacjom poprzedniego projektu ustawy mającej rozwiązać tzw. problem kontraktów długoterminowych udział energii dostarczanej na podstawie KDT w krajowej produkcji energii elektrycznej zmalał i tendencja ta w przyszłości będzie się utrzymywać. Z każdym rokiem powoływanie się na cele publiczne, jakim służyć ma likwidacja KDT i uzasadnianie w ten sposób pozbawienia wytwórców ich praw nabytych a więc wyłączenia, staje się coraz bardziej problematyczne.

6. Zasadnicze wątpliwości budzi przyjęty w ustawie mechanizm określania wysokości kosztów osieroconych, które mają być pokrywane na jej podstawie. Ustawa przewiduje pokrywanie kosztów osieroconych powstałych w wyniku rozwiązania KDT poprzez odjęcie od

wartości księgowej netto środków trwałych wytwórcy zaktualizowanej wartości jego wyników finansowych netto z działalności operacyjnej. Przyjęte rozwiązanie prowadzi do szeregu skutków, z którymi nie sposób się zgodzić. I tak zawarte w Ustawie rozwiązania zmuszają wytwórców do prowadzenia dalszej działalności w zakresie wytwarzania energii elektrycznej bez jakiegokolwiek zysku. Co więcej biorąc pod uwagę to, że nie wszystkie kategorie kosztów będą uznane za koszty osierocone podlegające kompensacji, oznacza to w praktyce, że przedsiębiorstwo energetyczne rozwiązujące KDT jest skazane na ujemny wynik finansowy.

7. Ustawa nie daje jednoznacznej odpowiedzi na pytanie jak traktowane będą w procesie określania wysokości kosztów osieroconych koszty dalszego wywiązywania się przez wytwórcę, którego KDT uległ rozwiązaniu, z umów długoterminowych zawartych z osobami trzecimi, w szczególności z dostawcą paliwa. Maksymalne kwoty kosztów osieroconych określone w załączniku nr 3 dowodzą niezbicie, że autorzy projektu Ustawy nie brali tych kosztów (np. zobowiązań typu „take or pay”) pod uwagę.

8. Ustawa zawiera szereg rozwiązań stwarzających daleko idącą niepewność co do wysokości kwot faktycznie należnych wytwórcy z tytułu kosztów osieroconych. I tak art. 37 przewiduje daleko idące uprawnienia Prezesa URE do kwestionowania wysokości kosztów poniesionych przez konkretnego wytwórcę, ilości wyprodukowanej energii oraz uzyskanej przez wytwórcę ceny. Prezes URE może w określonych sytuacjach obniżyć należne wytwórcy płatności o 25% i to niezależnie od tego jak znaczne było stwierdzone przez Prezesa URE odchylenie od przyjętych przez niego jako właściwe wielkości. Konstrukcja przepisu przewiduje w istocie nałożenie sztywnej grzywny na wytwórcę; ma charakter penalizujący i jest trudna do pogodzenia z odszkodowawczym charakterem wypłaty kosztów osieroconych.

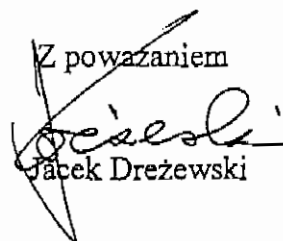
9. Z podobnych względów trudny do zaakceptowania jest obowiązek płatności wysokich „karnych” odsetek odpowiadających odsetkom od zaległości podatkowych w przypadku, gdy okaże się, że zaliczka wypłacona wytwórcy na jego wniosek była o ponad 15% wyższa niż obliczona *ex post* kwota rzeczywistej należności.

10. Argumenty wskazujące na sprzeczny z Konstytucją charakter dokonywanego na mocy Ustawy wyłączenia wytwórców zachowują aktualność na tle szeregu konwencji międzynarodowych, których Polska jest stroną. W szczególności zakaz wyłączenia zawierają Traktat Karty Energetycznej, Europejska Konwencja Praw Człowieka a także szereg umów bilateralnych o stosunkach handlowych i wzajemnej ochronie inwestycji. (m.in. z Francją, USA i Holandią, z których to państw wywodzi się kapitał zaangażowany w projekty inwestycyjne sfinansowane w Polsce oparciu o KDT.

11. Szereg przyjętych w Ustawie rozwiązań wprowadza nierówne traktowanie wytwórców posiadających kontrakty długoterminowe. W szczególności odmiennie traktowani są wytwórcy podlegający konsolidacji w ramach przedsiębiorstw pionowo zintegrowanych, wytwórcy posiadający obok bloków, do których odnoszą się KDT także inne jednostki wytwórcze, wytwórcy wchodzący w skład grup kapitałowych itp. Nie przesądzając, które z tych kategorii podmiotów uznać należy za uprzywilejowane a które za dyskryminowane, już samo rozróżnienie powyższych kategorii może być uznane za naruszenie zasady równego traktowania uczestników obrotu gospodarczego.

12. W uzasadnieniu do projektu Ustawy jego autorzy kilkakrotnie nawiązują do prowadzonego obecnie przez Komisję Europejską postępowania w sprawie ewentualnego uznania KDT za niedozwoloną pomoc publiczną. Należy podkreślić, że postępowanie to nie zakończyło się rozstrzygnięciem, a zarówno wytwórcy będący stronami kontraktów długoterminowych, jak i właściwe polskie władze zajęły w tej sprawie jednoznaczne stanowisko twierdząc, że w ich opinii KDT nie mogą być za taką niedozwoloną pomoc uważane. W tym stanie rzeczy zaskakujące wydaje się przyjęcie przez autorów projektu Ustawy, że uniemożliwienie dalszej realizacji KDT (poprzez zniweczenie mechanizmów, które w chwili obecnej służą pozyskaniu środków na ich obsługę) służy zapewnieniu zgodności polskiego systemu z wymogami prawa Unii Europejskiej. Powyższa postawa może być uznana za brak konsekwencji ze strony polskiego Rządu w zakresie stanowiska reprezentowanego wobec organów Unii Europejskiej. Zwracamy uwagę, że ewentualne prawomocne uznanie przez organa Unii Europejskiej kontraktów za niedozwoloną pomoc publiczną nie tylko nie rozwiąże istniejących problemów polskich władz, ale stworzy nowe. Uznanie KDT za niedozwoloną pomoc publiczną prowadzi bowiem może do odpowiedzialności Państwa za szkodę wyrządzoną poprzez zaniechanie określonych działań w procesie negocjacji polskiego członkostwa w Unii, zarówno na podstawie przepisów polskiego prawa wewnętrznego jak i obowiązujących Polskę konwencji międzynarodowych, których ważności ani skuteczności członkostwo Polski w Unii Europejskiej w żadnym zakresie nie podważyło.

13. Wyrażony podczas jednego z niedawnych spotkań przedstawicieli Rządu z wytwórcami pogląd, że z chwilą wydania przez Komisję Europejską decyzji o uznaniu KDT za niedozwoloną pomoc publiczną PSE miałyby prawo a nawet obowiązek zaprzestać wykonywania swoich zobowiązań wynikających z KDT jest uproszczeniem wynikającym z niezrozumienia stosownych przepisów prawa. Taka decyzja, której wydanie przez Komisję a następnie utrzymanie w mocy przez Europejski Trybunał Sprawiedliwości uważamy za mało prawdopodobne, podlegałyby bowiem żmudnemu procesowi wykonywania na podstawie właściwego prawa krajowego, przy czym konieczne byłoby ustalenie w jakim zakresie płatności dokonywane przez PSE stanowią niedozwoloną pomoc publiczną. W tym stanie rzeczy próba pozbawienia PSE, na mocy Ustawy, środków do obsługi kontraktów długoterminowych, niejako w antycypacji określonej decyzji Komisji, jest tak z prawnego jak i politycznego punktu widzenia niemożliwa do zaakceptowania.

Z poważaniem

Jacek Drezewski

Prezes Zarządu PTEZ

DE
Tomasz Tracz
31/10/05

ZGŁOSZENIE
ZAINTERESOWANIA PRACAMI NAD PROJEKTEM – ZGŁOSZENIE ZMIANY DANYCH*

Ustawy o zasadach pokrywania kosztów powstałych u wytwórców w związku przedterminowym rozwiązaniem umów długoterminowych sprzedaży mocy i energii elektrycznej

(tytuł projektu – zgodnie z jego treścią udostępnioną w Biuletynie Informacji Publicznej lub informacją zamieszczoną w programie prac legislacyjnych)

A. OZNACZENIE PODMIOTU ZAINTERESOWANEGO PRACAMI NAD PROJEKTEM

1. Nazwa/imię i nazwisko**
Południowy Koncern Energetyczny S.A.
2. Siedziba/miejsce zameldowania **
Katowice
3. Adres do korespondencji i adres e-mail
Południowy Koncern Energetyczny S.A.
40-389 Katowice, ul. Lwowska 23
jlobodzinska@pke.pl
Kurp@pke.pl

B. WSKAZANIE OSÓB UPRAWNIONYCH DO REPREZENTOWANIA PODMIOTU WYMIENIONEGO W CZĘŚCI A W PRACACH NAD PROJEKTEM

Lp.	imię i nazwisko	adres miejsca zameldowania na pobyt stały
-----	-----------------	--

1.	Marek Wiącek	
2.	Janusz Grudziński	
3.	Alina Majewska	

C. OPIS POSTULOWANEGO ROZWIĄZANIA PRAWNEGO, ZE WSKAZANIEM INTERESU BĘDĄCEGO PRZEDMIOTEM OCHRONY

1. Wprowadzenie zasady równego traktowania wytwórców posiadających KDT niezależnie od ich powiązań kapitałowych.

Uzasadnienie

Realizacja programu rządowego polegającego na integracji pionowej, do którego obecnie przygotowuje się PKE, nie gwarantuje wytwórcy dostępu do rynku energii spółek dystrybucyjnych na zasadzie wyłączności. Wynika to po pierwsze z faktu, że zgodnie z zasadami Prawa Energetycznego spółki dystrybucyjne powinny zostać podzielone. Do i najmniej na przedsiębiorstwa zajmujące się dystrybucją energii elektrycznej oraz zajmujące się obrotem energią elektryczną. W celu utrzymania

SEKRETARIAT 2006-10-31	Wpłynęło dnia 2006-10-31	2
Nr ewid. www.infortex.pl		

pozycji rynkowej przedsiębiorstw zajmujących się obrotem będą one musiały przystąpić do przetargu na "sprzedawców z urzędu" zgodnie z art.9i Prawa Energetycznego oraz wygrać ten przetarg po to, aby utrzymać przynajmniej część rynku energii, który obecnie znajduje się w zakresie działania spółek dystrybucyjnych. Po drugie, spółki wchodzące w skład grupy kapitałowej nie mogłyby dokonywać z wytwórcą z grupy transakcji, które odbiegałyby od warunków rynkowych. Wynika to wprost z regulacji art.11 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych. Jeśli zakupy energii elektrycznej od wytwórcy powiązanego kapitałowo miałyby miejsce po cenie wyższej od rynkowej, władze podatkowe rozpoznałyby warunki różniące się od warunków jakie zastosowałyby między sobą podmioty niezależne. W efekcie, zostałby określony przez organy podatkowe dochód w drodze oszacowania i powstałaby zaległość podatkowa

2. Uwzględnienie w sposobie kalkulowania kosztów osieroconych stanowiących pokrycie wszystkich przepływów pieniężnych stanowiących podstawę podjęcia decyzji inwestycyjnych, które zabezpieczały umowy długoterminowe a szczególnie: obsługi zadłużenia zaciągniętego na współfinansowanie inwestycji i zwrotu z zaangażowanego kapitału własnego (zgodnie z Konstytucją RP zapewnia ochronę własności).

Uzasadnienie

Proponowana obecnie formuła wyliczania kosztów osieroconych oraz ich rozliczenia powoduje, że każda wypracowana nadwyżka nie podnosi rentowności Spółki a uszczupla należne zaliczki.

Nie ma także jednoznaczności, czy nowe inwestycje w odtwarzanie mocy także nie będą uszczuplać należnej wypłaty z tytułu kosztów osieroconych. Sytuacja taka nie powinna naszym zdaniem mieć miejsca i zostać wyraźnie zaznaczona przez wzgląd, że mechanizm kalkulacji kosztów osieroconych nie gwarantuje pokrycia dodatkowych przepływów inwestycyjnych związanych z takimi inwestycjami

3. Uzyskanie gwarancji dla zabezpieczenia zobowiązań wynikających z inwestycji realizowanych w ramach KDT.

Uzasadnienie

Rozwiązanie KDT sprawia, iż instytucje finansowe tracą główne zabezpieczenie spłaty kredytów i pożyczek, a formuła wypłaty kosztów osieroconych nie daje gwarancji zachowania z tego tytułu płynności umożliwiającej spłatę tychże zobowiązań.

Wielokrotnie banki sygnalizowały, iż brak zabezpieczenia w postaci cesji wierzycielności powoduje znaczący wzrost ryzyka finansowania PKE S.A.

Umowy kredytowe i umowy pożyczek zawierają zapisy stanowiące, iż w przypadku utraty zabezpieczenia banki mogą wypowiedzieć umowę i zażądać spłaty kredytu w trybie natychmiastowym. Krótki okres (60 dni – art.3.1) na zawarcie umowy o przedterminowym rozwiązaniu umów długoterminowych może nie wystarczyć na ustalenie zasad rozliczeń z bankami udzielającymi pożyczek i kredytów.

Biorąc pod uwagę obecny kształt i fazę rozwoju rynku energii, a także wiele niepewnych okoliczności w jakich funkcjonuje Spółka i branża energetyczna należy liczyć się z możliwością zażądania spłaty zobowiązań zabezpieczonych cesją wierzycielności z KDT, a w konsekwencji (cross default) całego zadłużenia Spółki na skutek utraty podstawowego zabezpieczenia spłaty.

Na 30.09.2006r. wartość zobowiązań zabezpieczonych cesją wierzytelności z KDT wynosi:
1 159 000 000 zł, a wartość zobowiązań z tytułu kredytów i pożyczek 1 353 000 000 zł.

Należy zwrócić uwagę na fakt, iż mimo braku zapisów bezpośrednio przywołujących KDT, ich rozwiązanie nie pozostanie obojętne dla finansowania budowy bloku w Łagiszy i przyszłych inwestycji planowanych do realizacji przez PKE S.A.

D. ZAŁĄCZONE DOKUMENTY

1 Wyciąg z KRS

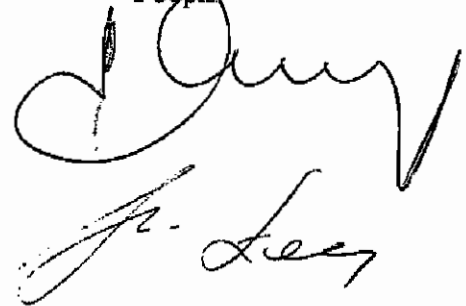
- 2-----
3-----
4-----
5-----

E. Niniejsze zgłoszenie dotyczy uzupełnienia braków formalnych / zmiany danych **
zgłoszenia dokonanego dnia
(podać datę z części F poprzedniego zgłoszenia)

F. OSOBA SKŁADAJĄCA ZGŁOSZENIE

Imię i nazwisko	Data
Jan Kurp	24.10.2006
Joanna Strzelec-Łobodzińska	24.10.2006

Podpis

**ZGŁOSZENIE ZAINTERESOWANIA PRACAMI NAD PROJEKTEM -
~~ZGŁOSZENIE ZMIANY DANYCH*~~**

(tytuł projektu zgodnie z jego treścią udostępnioną w Biuletynie Informacji Publicznej lub informacja zamieszczoną w programie prac legislacyjnych)

ustawy o zasadach pokrywania kosztów powstałych u wytwórców w związku z przedterminowym rozwiązaniem umów długoterminowych sprzedaży mocy i energii elektrycznej

A. OZNACZENIE PODMIOTU ZAINTERESOWANEGO PRACAMI NAD PROJEKTEM

1. Nazwa/imię i nazwisko**

Elektrownia Pątnów II Sp. z o.o. oraz Zespół Elektrowni Pątnów-Adamów-Konin SA

2. Siedziba/miejsce zamieszkania**

62-510 KONIN, ul. Kazimierska 45

3. Adres do korespondencji i adres e-mail

62-510 KONIN, ul. Kazimierska 45; e-mail: zepak@zepak.com.pl

B. WSKAZANIE OSÓB UPRAWNIONYCH DO REPREZENTOWANIA PODMIOTU WYMENIONEGO W CZĘŚCI A W PRACACH NAD PROJEKTEM

Lp.	Imię i nazwisko	Adres miejsca zameldowania na pobyt stały
1	Anna Strzyżyk	
2	Waldemar Lisiak	
3		
4		
5		

C. OPIS POSTULOWANEGO ROZWIĄZANIA PRAWNEGO, ZE WSKAZANIEM INTERESU BĘDĄCEGO PRZEDMIOTEM OCHRONY

1. Projekt ustawy narusza art. 21, 22 oraz 2 Konstytucji RP powodując wyłączenie z praw nabytych bez słusznego odszkodowania oraz stanowi środek nacisku i nie zapewnia swobody działalności gospodarczej.
2. Projekt Ustawy uzależnia przyznanie Elektrowni Pątnów II (EPII) środków na pokrycie kosztów osieroconych od oddania do użytku bloku w terminie do 31 grudnia 2007 r. Zapis ten nie uwzględnia okoliczności, że jak w każdym procesie inwestycyjnym, może wystąpić opóźnienie oddania go do użytku z przyczyn zarówno leżących po stronie EPII ale przede wszystkim po stronie wykonawcy bloku, banków finansujących, OSP, do którego sieci elektroenergetycznej blok ma zostać przyłączony, organów, które będą musiały wydać niezbędne decyzje pozwalające na oddanie bloku do eksploatacji, czy nawet z powodu siły wyższej. KDT przewiduje w takich przypadkach stosowne kary lub bez kar (siła wyższa) i kontrakt jest dalej realizowany.

C. OPIS POSTULOWANEGO ROZWIĄZANIA PRAWNEGO, ZE WSKAZANIEM INTERESU BĘDĄCEGO PRZEDMIOTEM OCHRONY **c.d.**

3. Przepisy Projektu Ustawy nie przewidują wprost, że do kosztów osieroconych zalicza się koszty, jakie poniesie wytwórca w związku z przedterminowym rozwiązaniem KDT (koszty rozwiązania, zmiany umów kredytowych, inwestycyjnych i innych zabezpieczających kredyty, w tym między innymi kosztownych w rozwiązaniu umów zabezpieczających ryzyko kursowe). W poprzednim projekcie ustawy był zapis, który przewidywał możliwość włączenia tychże kosztów do kosztów osieroconych.
4. Uzupełnienia wymaga Załącznik 8 do Projektu Ustawy, który winien zawierać daty, do kiedy wymienione bloki energetyczne w holdingu wypracowują środki na obsługę zadłużenia bloku w KDT i obniżają należną rekompensatę za koszty osierocone. W przypadku Elektrowni Pątnów I, należącej do ZE PAK, wyeksploatowane bloki energetyczne zostaną poddane głębokiej modernizacji i doposażone w instalacje odsiarczania spalin. Bez tych inwestycji nie mogłyby pracować po 2007 r. Od 2008 r. wypracowane przez tę elektrownię środki finansowe zostaną wykorzystane na obsługę kredytów zaciągniętych dla przedłużenia ich żywotności o 20 lat. Takie rozwiązanie zostało uwzględnione w modelu URE do wyznaczenia maksymalnej wielkości kosztów osieroconych i powinno w analogiczny sposób zostać uwzględnione w Projekcie Ustawy.
5. Definicja kosztów osieroconych winna uwzględniać koszty nakładów poniesionych przez wytwórcę na majątek związany z wytwarzaniem energii elektrycznej po 1 maja 2004 r. W Projekcie Ustawy istnieje niespójność w tym zakresie, ponieważ art. 26 pkt 3 Projektu Ustawy stanowi, że w obliczeniach zaktualizowanej wartości księgowej netto rzeczowych środków trwałych uwzględnia się wartość planowanych nakładów inwestycyjnych w okresie od 1 maja 2004 r. do 31 grudnia 2007 r., jeżeli koszty związane z dokończeniem rozpoczętej inwestycji będą niższe od kosztów powstałych w wyniku zaniechania jej kontynuowania. Mając na względzie, że w przypadku EPII koszty związane z dokończeniem rozpoczętej inwestycji są niższe niż koszty zaniechania, do obliczenia kosztów osieroconych EPII można zaliczyć koszty, jakie EPII będzie miała do poniesienia od 1 maja 2004 r. do 31 grudnia 2007 r. po warunkiem, że koszty te były planowane. Uzasadnienie Projektu Ustawy w żaden sposób nie odnosi się do powyższego sformułowania. Zapis art. 26 ust. 3 jest niejasny, gdyż nie określa, o jaki plan inwestycyjny chodzi ustawodawcy, na jaki dzień miał być opracowany plan, który podlega uwzględnieniu, czy chodzi o plan rzeczowy, czy też finansowy, czy plan ten musi zostać zrealizowany, czy może też pozostać w sferze zaplanowanym. Może to oznaczać, że jeżeli ustawodawca miał na myśli plan inwestycyjny finansowy, który był przygotowany na dzień 1 maja 2004 r., w przypadku EPII nie będzie on zawierał całkowitych kosztów obecnie realizowanej inwestycji, gdyż w tamtym momencie wysokość tych kosztów nie była znana, co więcej - może być ona znana dopiero po faktycznym wykonaniu inwestycji. Oznacza to, że EPII nie otrzyma w rzeczywistości całości kosztów poniesionych przy realizacji obecnej inwestycji.

C. OPIS POSTULOWANEGO ROZWIĄZANIA PRAWNEGO, ZE WSKAZANIEM INTERESU BĘDĄCEGO PRZEDMIOTEM OCHRONY c.d.

6. Zgodnie z Projektem Ustawy, w przypadku wytwórców wchodzących w skład grupy kapitałowej, w kalkulacji kosztów osieroconych uwzględnia się dane finansowe innych wytwórców wchodzących w skład tej grupy. Natomiast korekty kosztów osieroconych koryguje się o dodatnie wyniki finansowe innych wytwórców wchodzących w skład grupy kapitałowej. Projekt Ustawy nie precyzuje, czy chodzi w tym przypadku o wszystkich wytwórców wchodzących w skład grupy kapitałowej, czy też jedynie o takich wytwórców wchodzących w skład grupy kapitałowej, którzy również posiadają KDT. Kwestia ta powinna zostać doprecyzowana w Projekcie Ustawy w taki sposób, aby w przypadku, kiedy inny wytwórca, wchodzący w skład grupy kapitałowej, który nie posiada KDT, wypracuje dodatnie wyniki finansowe, wytwórca będący stroną KDT, który ma otrzymać koszty osierocone, nie został ich pozbawiony jedynie z uwagi na dodatnią sytuację finansową innych wytwórców, co więcej - niemożliwe jest, aby taki wytwórca zwracał koszty osierocone w przypadku, gdy inny wytwórca z jego grupy kapitałowej, wypracuje zysk. Na jakiej bowiem podstawie prawnej wytwórcy takiemu mają być przekazane przez innego wytwórcę kwoty kosztów osieroconych, które poniesie wytwórca, a nie zostają mu one faktycznie zwracane z uwagi na zysk innego wytwórcy z grupy kapitałowej? Takie rozwiązanie jest nie do przyjęcia w świetle Projektu Ustawy, który nie przewiduje bezpośrednich relacji wytwórcy, który rozwiązał KDT, z innymi wytwórcami z jego grupy kapitałowej ani też nie przyznaje wytwórcy, którego wynik finansowy wpływa na wielkość korekty kosztów osieroconych, żadnych praw w tym zakresie.
7. W Projekcie Ustawy nie przewidziano możliwości wypłaty wytwórcom kwoty kosztów osieroconych jednorazowo. Uniemożliwia to więc rozwiązanie przez wytwórców wiążących ich umów kredytowych i spłaty kredytów. Umowy te będą tym samym wymagały zmian w związku ze zmianą podstawowych ryzyk, jakie poniesie wytwórca, a co za tym idzie banki go finansujące. Przewidziany w Projekcie Ustawy 60-dniowy termin na zawarcie Umowy jest za krótki na dokonanie przez banki oceny sytuacji finansowej wytwórcy po rozwiązaniu KDT. Zarządcy i związanych z tym nowych ryzyk oraz podjęcie przez nie decyzji dotyczących np. zmiany warunków umów kredytowych i zabezpieczeń kredytów. Projekt Ustawy powinien w tym zakresie zostać skorygowany.
8. Artykuł 22 ust. 3 Projektu Ustawy przewiduje, że pierwsza wypłata zaliczki następuje nie wcześniej niż w ciągu 90 dni od daty rozwiązania KDT. Nie jest więc znana data wypłaty pierwszych środków dla wytwórców, Projekt Ustawy nie obliguje Zarządcy do wypłaty takich środków w określonym terminie. Nie jest jasne, kiedy Wytwórca będzie mógł skutecznie żądać wypłaty przez Zarządcę pierwszej zaliczki. Projekt Ustawy powinien być w tym zakresie doprecyzowany poprzez szczegółowe określenie daty wypłaty pierwszej zaliczki na poczet kosztów osieroconych.

C. OPIS POSTULOWANEGO ROZWIĄZANIA PRAWNEGO, ZE WSKAZANIEM INTERESU BĘDĄCEGO PRZEDMIOTEM OCHRONY **c.d.**

9. Projekt Ustawy nie przewiduje żadnych sankcji dla Zarządcy w przypadku zwłoki w płatnościach zaliczek i korekt kosztów osieroconych. Trzeba mieć na względzie, że w przypadku wytwórców, którzy mają zawarte umowy kredytowe na finansowanie dokonywanych przez nich inwestycji, umowy kredytowe - w sytuacji zgody wytwórcy na zawarcie Umowy - zostaną prawdopodobnie zmienione co do terminów płatności rat kredytu, które mogą być uzależnione od terminu płatności zaliczek i korekt kosztów osieroconych przez Zarządcę. Należy spodziewać się, że zwłoka w płatności rat przez wytwórców będzie obciążona odsetkami, przy czym wytwórca nie będzie miał prawa do żądania odsetek od Zarządcy gdy dopuści się on zwłoki w płatności kwot kosztów osieroconych. Należy więc postawić pytanie, kto poniesie, w przypadku zwłoki wytwórcy spowodowanej zwłoką Zarządcy, koszty odsetek, jakie będzie musiał zapłacić wytwórca bankom finansującym?
10. W przypadku, gdy wypłacone wytwórcy zaliczki w danym roku przewyższą kwotę kosztów osieroconych skalkulowaną przez Prezesa URE dla danego roku, wytwórca będzie zobowiązany do zwrotu różnicy razem z odsetkami, które, w zależności od (procentowej) wysokości zwrotu, mogą osiągnąć nawet dwukrotność wysokości odsetek dla zaległości podatkowych. W sytuacji natomiast, gdy wytwórca powinien uzyskać zwrot od Zarządcy, Projekt Ustawy nie przewiduje żadnych odsetek, jakie mogą być należne wytwórcy. Konstrukcja ta jest tym bardziej zaskakująca z uwagi na to, że wysokość zaliczek, jakie mogą być wypłacone każdemu wytwórcy w danym roku, jest określona w załącznikach do Projektu Ustawy, tym samym wytwórca nie może żądać wypłaty zaliczki w wysokości przez siebie określonej, a takiej jaka została ściśle określona w Projekcie Ustawy. Nie znajduje więc uzasadnienia karanie wytwórców za powstanie różnicy w wypłaconych im kwotach, w sytuacji gdy kwoty te są ustalane, niezależnie więc od wytwórcy, w samej Ustawie.
11. Niezrozumiałe jest wprowadzenie wymogu zgody zgromadzenia akcjonariuszy PSE przed zawarciem przez PSE Umowy, skoro PSE był współautorem Projektu Ustawy, zna warunki wszystkich zawartych KDT oraz kwot kosztów osieroconych, jakie mają być wypłacane wytwórcom, a sama Umowa stanowi załącznik do Projektu Ustawy. Wymóg udzielenia takiej zgody może ponadto doprowadzić nawet do niezawarcia przez wytwórcę Umowy z powodu braku zgody zgromadzenia akcjonariuszy w terminie 60 dni od daty wejścia w życie Ustawy. Wytwórcę nie otrzymałby wówczas w terminie środków na pokrycie kosztów osieroconych.
12. Niezrozumiałe i niemożliwe do zaakceptowania przez wytwórców jest przyznanie Prezesowi URE kompetencji do zmiany kwoty korekty kosztów osieroconych o 25% w przypadku niedotrzymania przez wytwórcę zobowiązań nałożonych na niego Ustawą, a związanych z ilością energii elektrycznej wytwarzanej w każdym roku, wysokością kosztów prowadzenia przez niego działalności gospodarczej, bądź stosowanej przez niego ceny energii elektrycznej. Po pierwsze rozwiązanie to przyznaje dużą swobodę decyzyjną w tym zakresie.

**C. OPIS POSTULOWANEGO ROZWIĄZANIA PRAWNEGO, ZE WSKAZANIEM
INTERESU BĘDĄCEGO PRZEDMIOTEM OCHRONY** c.d.

Dodatkowo działalność wytwórcy będzie porównywana z działalnością "innych przedsiębiorstw wykonujących działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania energii elektrycznej w Polsce, o zbliżonych parametrach technicznych wytwarzania tej energii", co w przypadku niektórych wytwórców jest niemożliwe z uwagi na brak podobnych technologii wytwórczych w Polsce lub nieporównywalność parametrów technicznych (np. wielkości mocy zainstalowanej). Zauważenia wymaga, że niedotrzymanie przez wytwórcę nałożonych na niego Ustawą zobowiązań może wynikać z okoliczności siły wyższej, awarii w sieci, lub z winy podmiotu trzeciego. Projekt Ustawy nie przewiduje takich sytuacji jako wyłączających negatywne skutki dla wytwórcy.

13. Wyliczenia kosztów osieroconych na poszczególne lata są wynikowe do założonych cen rynkowych. Przy drastycznym obniżeniu się ceny rynkowej wytwórcy znajdują się w bardzo trudnym położeniu – braku środków na finansowanie bieżącej działalności i na spłatę kredytów. Nie powinno się dodatkowo obniżać rekompensaty za koszty osierocone. Zgodnie z wytycznymi Komisji Europejskiej wysokość kosztów osieroconych wymaga ustalenia wartości całej pomocy, a nie w poszczególnych latach. Postulujemy, aby Prezes URE mógł w szczególnych latach wprowadzić dodatkowy wskaźnik zwiększający wszystkim wytwórcom wysokość kosztów osieroconych lub odejść od limitów rocznych.
14. Ponownej analizy wymaga wzór Umowy, określony w Załączniku 2 do Projektu Ustawy. Artykuł 7.5 Umowy przewiduje, że wszelkie zmiany umowy wymagają formy pisemnej pod rygorem nieważności. Przepis ten nie jest zrozumiały biorąc pod uwagę charakter prawny Umowy. Jej celem jest przecież zakończenie stosunku prawnego, w którym strony pozostają na podstawie KDT, a nie powstanie albo zmiana stosunku prawnego istniejącego pomiędzy stronami. Nie istnieje możliwość zmiany Umowy, jeśli Umowa ta została już rozwiązana. Ponadto podnieść należy, że nie istnieje możliwość wprowadzania zmian do Umowy, która nie podlega negocjacji. Trzeba to z jednej strony uznać za metodę ochrony wytwórcy przed ewentualnymi naciskami PSE na zmiany KDT lub przed rozwiązaniem KDT w sposób korzystny dla PSE. Z drugiej strony, brak możliwości zmiany Umowy może stać się barierą w rozwiązaniu Umowy, jeśli wytwórca byłby skłonny zawrzeć taką Umowę po poddaniu jej pewnym zmianom.

Mając na uwadze powyższe w naszym przekonaniu Projekt Ustawy nadal zawiera wiele mankamentów, które wprowadzają dodatkowe ryzyko dla wytwórców, którzy zgodzą się na zawarcie Umów rozwiązujących KDT.

C. OPIS POSTULOWANEGO ROZWIĄZANIA PRAWNEGO, ZE WSKAZANIEM INTERESU BĘDĄCEGO PRZEDMIOTEM OCHRONY

EPII jest stroną umowy długoterminowej, ZE PAK S.A. jest właścicielem EPII - oba podmioty mają interes prawny będący przedmiotem ochrony w związku z projektem ustawy

D. ZAŁĄCZONE DOKUMENTY

1	Wyciąg z KRS ZE PAK S.A.
2	Wyciąg z KRS EPII
3	Kopia pisma do Ministra Gospodarki z dnia 13.10.2006r. znak: ZB/1619/2006

E. Niniejsze zgłoszenie dotyczy uzupełnienia braków formalnych/zmiany danych**

zgłoszenia dokonanego dnia
(podać datę z części F poprzedniego zgłoszenia)

F. OSOBY SKŁADAJĄCE ZGŁOSZENIE

Imię i nazwisko	Data	Podpis
Anna Striżyk	19.10.2006r.	WICEPRZEDSIĘDZIE DS. KONTROLI <i>Anna Striżyk</i>
Henryk Cieszkowski	19.10.2006r.	WICEPREZES ZARZĄDU DS. ROZWOJU <i>Henryk Cieszkowski</i>
Marek Pogodowski	19.10.2006r.	Elektrownia Pątlów II Sp. z o.o. PRZEDSIĘDZIE <i>Marek Pogodowski</i>

* Jeżeli zgłoszenie nie jest składane w trybie art. 7 ust. 6 ustawy treść: „ - Zgłoszenie zmiany danych” skreśla się.

** Niepotrzebne skreślić.

Pouczenie

- Jeżeli zgłoszenie ma na celu uwzględnienie zmian zaistniałych po dacie wniesienia urzędowego formularza zgłoszenia (art. 7 ust. 6 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414)) lub uzupełnienie braków formalnych poprzedniego zgłoszenia (§ 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 24 stycznia 2006 r. w sprawie zgłaszania zainteresowania pracami nad projektami aktów normatywnych (Dz. U. Nr 34, poz. 236)), w nowym urzędowym formularzu zgłoszenia należy wypełnić wszystkie konieczne rubryki, powtarzając również dane, które zachowały swoją aktualność.
- Część B formularza wypełnia się w przypadku zgłoszenia dotyczącego jednostki organizacyjnej oraz w sytuacji, gdy osoba fizyczna, która zgłasza zainteresowanie pracami nad projektem aktu normatywnego, nie będzie uczestniczyła osobiście w tych pracach.
- W części D formularza, stosownie do okoliczności, uwzględnia się dokumenty, o których mowa w art. 7 ust. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa, a także pełnomocnictwa do wniesienia zgłoszenia lub do reprezentowania podmiotu w pracach nad projektem aktu normatywnego.
- Część E formularza wypełnia się w przypadku uzupełnienia braków formalnych lub zmiany danych dotyczących wniesionego zgłoszenia.

Zespół Elektroenergetyczny
Piotrowo-Adamów-Konin S.A.
51-520 Konin, ul. Kosztowa 45
tel. 0 (gratis) 65 247 10 00
fax 0 (gratis) 65 247 10 10
www.zepak.com.pl

ZB/1619/2006

Konin, 13 października 2006 r.

Szanowny Pan Minister
Piotr Grzegorz Woźniak
Minister Gospodarki
Ministerstwo Gospodarki
00-507 Warszawa, Pl. Trzech Krzyży 3/5

Dotyczy: Projektu ustawy o zasadach pokrywania kosztów powstałych u wytwórców w związku z przedterminowym rozwiązaniem umów długoterminowych sprzedaży mocy i energii elektrycznej z dnia 15 września 2006 r.

Szanowny Panie Ministrze,

W odpowiedzi na pismo DE-VII-5010-20-MC/06/1775 z 15 września 2006 r. przedkładamy uwagi Elektrowni Pątnów II Sp. z o.o. ("EPII"), jako wytwórcy będącego stroną umowy długoterminowej na dostawę mocy i energii elektrycznej z dnia 19 grudnia 1996 r. z późn. zm. ("KDT EPII") oraz Zespołu Elektrowni Pątnów - Adamów - Konin S.A. ("ZE PAK"), jako podmiotu, do którego grupy kapitałowej należy EPII, do projektu ustawy o zasadach pokrywania kosztów powstałych u wytwórców w związku z przedterminowym rozwiązaniem umów długoterminowych sprzedaży mocy i energii elektrycznej z dnia 15 września 2006 r. ("Projekt Ustawy"), o których uwzględnienie wnosimy w toku dalszych prac nad Projektem Ustawy.

KDT EP II jest jedynym KDT, którego wykonywanie nie zostało jeszcze rozpoczęte. Budowa bloku 460 MW w EP II przebiegała z wieloma problemami spowodowanymi między innymi kolejnymi próbami restrukturyzacji lub rozwiązania KDT przez władze polskie, lecz po ponownym zamknięciu finansowania w październiku 2005 r. posuwa się zgodnie z harmonogramem. W naszym przekonaniu Projekt Ustawy jest obciążony szeregiem wad prawnych, zaś poszczególne rozwiązania przyjęte w Projekcie Ustawy są niezrozumiałe i rażąco niekorzystne dla wytwórców będących stronami KDT i niosą za sobą szereg ryzyk ekonomicznych i prawnych w szczególności dla takiego wytwórcy jak EPII, który jeszcze nie rozpoczął dostaw energii elektrycznej z budowanej z wykorzystaniem KDT jednostki wytwórczej.

Załącznik: Kancelaria Ministra, Włodzisław Boc, Henryk Cierkowski, Jerzy Daniłowicz, Józef Sienkiewicz, Anna Sztybel
KRS: 000021374 SR Pomoc, GUS Regon 310186795, NIP: 665-00-01-645, ISO 9001 : 2000, PN-H-15001, CHSAS 18001

I. Zgodność przepisów Projektu Ustawy z Konstytucją RP

Projekt Ustawy nie nakłada wprost na wytwórców energii elektrycznej, będących stronami KDT, przymusu zawarcia umowy rozwiązującej KDT, o której mowa w art. 3 Projektu Ustawy ("Umowa"). Teoretycznie więc każdy wytwórca ma prawo nie przystąpić do programu i nie zawrzeć Umowy, chcąc realizować KDT. Projekt Ustawy nie odnosi się jednak w jakimkolwiek stopniu do toczącego się obecnie postępowania przed Komisją Europejską w sprawie uznania KDT za niedozwoloną pomoc publiczną.

W przypadku, gdy wytwórca nie zgodzi się na zawarcie Umowy rozwiązującej KDT, musi zdawać sobie sprawę, że narażony będzie na postępowanie przed Komisją Europejską. W przypadku, gdy Komisja Europejska wyda decyzję stwierdzającą, że dany KDT stanowi niedozwoloną pomoc publiczną, wytwórca taki zobowiązany będzie do zwrotu tejże pomocy udzielonej po 1 maja 2004 r. Projekt Ustawy ani słowem nie odnosi się do kwestii związanych z prowadzonym przez Komisję Europejską postępowaniem i ewentualnymi skutkami decyzji negatywnej w stosunku do wytwórców. Dodatkowo realizacja istniejącego KDT będzie zagrożona, skoro zgodnie z art. 59 Projektu Ustawy z pierwszym dniem miesiąca następującego po upływie 90 dni od dnia wejścia w życie ustawy (niezależnie więc od tego, czy jakimkolwiek wytwórca zgodzi się na rozwiązanie KDT i zawarcie Umowy), przestanie być pobierana opłata przesyłowa w części wynikającej ze składnika wyrównawczego. Wobec tego Polskie Sieci Elektroenergetyczne S.A. ("PSE"), jako strona KDT, pozbawione zostaną środków finansowych na zapłatę wytwórcy, którego KDT nie zostanie rozwiązany, ceny za energię elektryczną dostarczaną w ramach KDT. Można spodziewać się również, że od tego momentu PSE zaprzestanie sprzedaży energii w ramach MIE. W związku z powyższym, odmawiając zawarcia Umowy, wytwórca bierze na siebie ryzyko braku płatności ze strony PSE z tytułu sprzedaży energii elektrycznej do PSE w ramach KDT oraz pozostawać będzie nadal w niepewnej sytuacji związanej z postępowaniem przed Komisją Europejską.

Z drugiej strony, wytwórca, który zgodzi się na zawarcie Umowy rozwiązującej KDT, będzie zmuszony do zawarcia Umowy, której nie będzie miał możliwości negocjować (wzór Umowy zamieszczony zostanie w Załączniku 2 do Ustawy). Postawienie więc wytwórcy przed obowiązkiem zawarcia umowy adhezyjnej, której w żaden sposób nie będzie on mógł negocjować, narusza podstawową zasadę prawa cywilnego - zasadę swobody kontraktowej wyrażoną w art. 353¹ k.c. Wytwórca, zawierając Umowę, będzie musiał zgodzić się z góry na wysokość kosztów osieroconych (zarówno maksymalną wysokość, jak i wysokość zaliczek na pierwsze dwa lata po wejściu w życie Ustawy) określonych w załącznikach do Ustawy. Ustawa w żaden sposób nie wyjaśnia jak przeprowadzono analizę ekonomiczną, na podstawie której określono wysokość maksymalną kosztów osieroconych. Podpisując Umowę wytwórca jest zmuszany do zaakceptowania kwoty maksymalnej i pozbawia się prawa do kwestionowania dokonanych obliczeń. Już na etapie Projektu Ustawy wytwórca może co najwyżej zgłaszać swoje uwagi co do proponowanej wysokości maksymalnej kosztów osieroconych i nie może w żaden sposób za pomocą środków prawnych chronić się przed błędami w kalkulacji tych kosztów przez ustawodawcę. Wytwórca pozbawiony zostanie więc prawa do jakiegokolwiek weryfikacji tychże kosztów zarówno w sytuacji, gdy na dzień zawarcia Umowy wysokość kosztów osieroconych określona w Ustawie jest zbyt niska, jak również gdy po zakończeniu okresu korygowania okaże się, że wysokość wypłaconych mu kosztów osieroconych była za niska. Wytwórca będzie również zmuszony do zawarcia Umowy w ściśle określonym terminie pod rygorem utraty prawa do środków na pokrycie kosztów osieroconych (art. 3 ust. 2 Projektu Ustawy). Innymi słowy wytwórca działać będzie pod presją, pewnym przymuszeniem do zawarcia Umowy w terminie narzuconym mu Ustawą. Należy wziąć również pod uwagę, iż w tym czasie większość wytwórców (w tym EPII), którzy zdecydują się na zawarcie Umowy, będzie musiała uzyskać dodatkowo zgody wierzycieli (banków finansujących inwestycje zabezpieczone

[Handwritten signature] hb

wierzytelnościami przysługującymi wytwórcom z KDT). Zawarcie przez wytwórcę Umowy nie znieście na gruncie Projektu Ustawy niepewności w zakresie decyzji Komisji Europejskiej w sprawie KDT, którego jest stroną (w zakresie pomocy publicznej). Ani Projekt Ustawy, ani też uzasadnienie do Projektu Ustawy, nie wspominają ani słowem o skutkach negatywnej decyzji Komisji Europejskiej w zakresie KDT.

Mając na uwadze powyższe, każda z obu wskazanych powyżej decyzji wytwórcy obarczona jest ryzykiem wyrażenia zgody na zbyt niską wartość maksymalnych kosztów osieroconych. Proponowane w Projekcie Ustawy rozwiązanie, stawiające wytwórcę przed wyborem jednej z dwóch decyzji: zawarcie Umowy rozwiązującej KDT, bądź jej niezawarcie, i narażenie wytwórcy na konsekwencje, o których mowa powyżej, stanowi wyłączenie bez słusznego odszkodowania, co stanowi naruszenie art. 21 Konstytucji RP. Wytwórca podlega bowiem przymusowi ze strony organów publicznych (polski ustawodawca i Komisja Europejska) bez prawnej możliwości domagania się słusznego i efektywnego odszkodowania za pozbawienie go prawa majątkowego (wynikającego z KDT), które jest ustalone w postępowaniu prawnym gwarantującym bezstronne osądzenie sprawy.

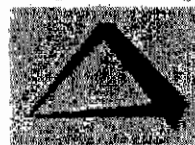
Dodatkowo postawienie wytwórców przed wyborem jednej z dwóch możliwych decyzji, z których każda jest obarczona dużym ryzykiem, stanowi środek nacisku i nie zapewnia wolności działalności gospodarczej, co stanowi naruszenie art. 22 Konstytucji RP. Należy również zauważyć, że postawienie wytwórców energii elektrycznej przed brakiem środków zapewniających wytwarzanie tej energii grozić może zagrożeniem bezpieczeństwa energetycznego Polski.

Projekt Ustawy narusza również art. 2 Konstytucji RP, zgodnie z którym RP jest "demokratycznym państwem prawa, urzeczywistniającym zasady sprawiedliwości społecznej". Z zasady powyższej wywodzi się zasadę zaufania do polskiego Państwa, z czym związana jest zasada ochrony praw nabytych i słusznym interesów będących w toku. Projekt Ustawy uchybia powyższym zasadom. KDT były bowiem zawierane zgodnie z ówczesnie obowiązującym prawem, w drodze otwartego przetargu. ZE PAK (EPII) i inni wytwórcy energii elektrycznej w dobrej wierze zaangażowali się w długoterminowe zobowiązania wobec PSE (a inne strony także pośrednio wobec Skarbu Państwa, jak np. Elektrim S.A. w umowie prywatyzacyjnej ZE PAK) otrzymując w zamian gwarancje swoich żywotnych i uzasadnionych interesów ekonomicznych. Nie bez znaczenia jest naszym zdaniem także fakt, że Skarb Państwa, sprzedając Elektrim S.A. pakiet akcji ZE PAK, otrzymał za nie cenę, która dyskontowała wartość grupy ZE PAK z uwzględnieniem przychodów ze sprzedaży energii elektrycznej z bloku w EPII. Tymczasem ustawodawca zamierza wprowadzić, przy wykorzystaniu środków publicznoprawnych, regulację, która pozbawi tychże wytwórców praw majątkowych uprzednio przyznanych tym podmiotom. Takie działanie pozostaje w sprzeczności z konstytucyjnymi zasadami zaufania do Państwa oraz ochrony praw nabytych i interesów.

II. Przyjęte w Projekcie Ustawy rozwiązania dotyczące KDT EPII

Projekt Ustawy uzależnia przyznanie EPII środków na pokrycie kosztów osieroconych od oddania do użytku bloku w terminie do 31 grudnia 2007 r. Zapis ten nie uwzględnia okoliczności, że jak w każdym procesie inwestycyjnym może wystąpić opóźnienie oddania go do użytku z przyczyn zarówno leżących po stronie EPII ale przede wszystkim po stronie wykonawcy bloku, banków finansujących, OSP, do którego sieci elektroenergetycznej blok ma zostać przyłączony, organów, które będą musiały wydać niezbędne decyzje pozwalające na oddanie bloku do eksploatacji, czy nawet z powodu siły wyższej.

Powyższe oznacza, że jeżeli blok EPII nie zostanie oddany do użytku do dnia 31 grudnia 2007 r., EPII, pomimo, że wcześniej zawarze Umowę i rozwiąże KDT, nie otrzyma jakichkolwiek środków na pokrycie kosztów osieroconych. Rozwiązanie takie jest mniej korzystne dla EPII, niż gdyby KDT EPII nie został rozwiązany. EP II nie może wziąć na siebie tego rodzaju ryzyka, więc przy takim zapisie w Projekcie

Ustawa nie będzie mogła zgodzić się za rozwiązanie KDT EPII. Zważyć bowiem należy, że, zgodnie z postanowieniami KDT, nie oddanie bloku do eksploatacji w terminie określonym w KDT (rozpoczęcie eksploatacji bloku) skutkowałoby jedynie obowiązkiem zapłaty przez EPII kary umownej za niedotrzymanie daty rozpoczęcia eksploatacji bloku. Oznacza to, że KDT nadal obowiązywałby po 31 grudnia 2007 r., przez co EPII mogłaby realizować sprzedaż energii elektrycznej w ramach KDT i otrzymywać zapłatę ceny pomimo spóźnienia w oddaniu bloku do użytku (płacąc jedynie karę umowną PSE za zwłokę). Tymczasem zawierając Umowę, EPII musi z góry zgodzić się na oddanie bloku do eksploatacji, a w przypadku chociażby jednego dnia zwłoki w terminie oddania bloku do użytku, traci jakiegokolwiek prawo do środków pokrywających koszty osierocone, bez jakiegokolwiek możliwości przedłużenia terminu oddania bloku do użytku. Zwracamy uwagę, że EP II nie będzie miała regresu do jakiegokolwiek podmiotu za utratę kosztów osieroconych z wyniku spowodowanego przez nich spóźnienia. Generalny wykonawca jest zobowiązany do zapłaty kar umownych za opóźnienie, lecz jeżeli opóźnienie nie przekracza określonego w umowie z generalnym wykonawcą terminu, kary te nie pokrywają wartości utraconych kosztów osieroconych.

Jak wykazano powyżej, nawet jeżeli EPII przyjmie, że przyznana w chwili obecnej (i na dzień podpisania Umowy) dla EPII maksymalna kwota kosztów osieroconych stanowi "słuszną" i wystarczającą odszkodowanie z tytułu rozwiązania KDT, w dniu 1 stycznia 2008 r. EPII może stracić całą przyznaną jej wysokość kosztów osieroconych, bez możliwości dochodzenia jakichkolwiek roszczeń.

Projekt Ustawy nie uwzględnia także okoliczności możliwości wystąpienia siły wyższej, która mogłaby skutkować niedotrzymaniem terminu realizacji i oddania do eksploatacji bloku. W takiej bowiem sytuacji KDT przewiduje, że EPII nie miałaby obowiązku zapłaty kary umownej, zaś okres obowiązywania KDT zgodnie z jego postanowieniami zostałby przedłużony o okres obowiązywania siły wyższej. Zapisy Projektu Ustawy nie przewidują takiego skutku.

Mając powyższe na względzie, przepis art. 39 ust. 1 Projektu Ustawy jest niezgodny z przepisami art. 2, art. 21 i art. 22 Konstytucji RP, bowiem z góry przewiduje możliwość odebrania przyznanego Projektem Ustawy odszkodowania (kosztów osieroconych) przyznanych EPII w Projekcie Ustawy, co świadczy o pozorności przyznanego EPII prawa do uzyskania kosztów osieroconych, zaś środek mobilizujący EPII do oddania bloku do użytku w określonym terminie mógłby zostać osiągnięty innymi środkami (przykładowo w sposób analogiczny, jak w KDT EPII).

III. Uwagi szczegółowe do Projektu Ustawy

Rozwiązania przyjęte w Projekcie Ustawy wykazują szereg mankamentów i wątpliwości (poza naruszeniami Konstytucji RP, o których mowa w punkcie I i II powyżej). W szczególności wskazać należy na:

1. Poprzedni projekt ustawy o rozwiązaniu KDT (wniesiony do Sejmu RP w dniu 31 marca 2005 r. - druk nr 3858) przewidywał, że EPII otrzyma jako maksymalną wysokość kosztów osieroconych 2.173.335.000 zł. Tymczasem Projekt Ustawy przyznaje EPII jedynie 1.377.880.000 zł. Z jakiego względu EPII pozbawiona została 795.445.000 zł kosztów osieroconych? Skąd tak ogromna rozbieżność w obliczaniu kosztów osieroconych na przełomie półtora roku, kiedy w międzyczasie ani sytuacja faktyczna ani też finansowa EPII i ZE PAK nie zmieniła się? Nie uległy też zmianie zasady obliczania kosztów osieroconych określone przez Unię Europejską. Nawet biorąc pod uwagę maksymalną wielkość kosztów osieroconych prezentowaną w czasie ostatnich konsultacji prowadzonych przez URE to kwota w Projekcie Ustawy jest niższa o 264.070.000 zł.

4

2. Przepisy Projektu Ustawy nie przewidują wprost, że do kosztów osieroconych zalicza się koszty, jakie poniesie wytwórca w związku z przedterminowym rozwiązaniem KDT (koszty rozwiązania, zmiany umów kredytowych, inwestycyjnych i innych zabezpieczających kredyty, w tym między innymi kosztownych w rozwiązaniu umów zabezpieczających ryzyko kursowe). W poprzednim projekcie ustawy był zapis, który przewidywał możliwość włączenia tychże kosztów do kosztów osieroconych. Zwracamy uwagę, iż koszty rozwiązania umów kredytowych i innych związanych z finansowaniem inwestycji zabezpieczonych KDT są znacznymi kosztami, zaś instytucje finansujące nie zgodzą się na rozwiązanie umów kredytowych bez zapłaty im tychże kosztów. Skoro rozwiązanie umowy kredytowej nie będzie następowało z winy wytwórcy, dlaczego jedynie wytwórca ma ponosić ryzyko związane z zapłatą tychże kosztów stronom finansującym? Przepisy Projektu Ustawy powinny zostać doprecyzowane w tym zakresie.
3. Uzupełnienia wymaga Załącznik 8 do Projektu Ustawy, który winien zawierać daty, do kiedy wymienione bloki energetyczne w holdingu wypracowują środki na obsługę zadłużenia bloku w KDT i obniżają należną rekompensatę za koszty osierocone. W przypadku Elektrowni Pątnów I, należącej do ZE PAK, wyeksploatowane bloki energetyczne zostaną poddane głębokiej modernizacji i doposażone w instalacje odsiarczania spalin. Bez tych inwestycji nie mogłyby pracować po 2007 r. Od 2008 r. wypracowane przez tę elektrownię środki finansowe zostaną wykorzystane na obsługę kredytów zaciągniętych dla przedłużenia ich żywotności o 20 lat. Takie rozwiązanie zostało uwzględnione w modelu URE do wyznaczenia maksymalnej wielkości kosztów osieroconych i powinno w analogiczny sposób zostać uwzględnione w Projekcie Ustawy.
4. Definicja kosztów osieroconych winna uwzględniać koszty nakładów poniesionych przez wytwórcę na majątek związany z wytwarzaniem energii elektrycznej po 1 maja 2004 r. W Projekcie Ustawy istnieje niespójność w tym zakresie, ponieważ art. 26 pkt 3 Projektu Ustawy stanowi, że w obliczeniach zaktualizowanej wartości księgowej netto rzeczowych środków trwałych uwzględnia się wartość planowanych nakładów inwestycyjnych w okresie od 1 maja 2004 r. do 31 grudnia 2007 r., jeżeli koszty związane z dokończeniem rozpoczętej inwestycji będą niższe od kosztów powstałych w wyniku zaniechania jej kontynuowania. Mając na względzie, że w przypadku EPII koszty związane z dokończeniem rozpoczętej inwestycji są niższe niż koszty zaniechania, do obliczenia kosztów osieroconych EPII można zaliczyć koszty, jakie EPII będzie miała do poniesienia od 1 maja 2004 r. do 31 grudnia 2007 r. po warunkiem, że koszty te były planowane. Uzasadnienie Projektu Ustawy w żaden sposób nie odnosi się do powyższego sformułowania. Zapis art. 26 ust. 3 jest niejasny, gdyż nie określa, o jaki plan inwestycyjny chodzi ustawodawcy, na jaki dzień miał być opracowany plan, który podlega uwzględnieniu, czy chodzi o plan rzeczowy, czy też finansowy, czy plan ten musi zostać zrealizowany, czy może też pozostać w sferze zaplanowanym. Może to oznaczać, że jeżeli ustawodawca miał na myśli plan inwestycyjny finansowy, który był przygotowany na dzień 1 maja 2004 r., w przypadku EPII nie będzie on zawierał całkowitych kosztów obecnie realizowanej inwestycji, gdyż w tamtym momencie wysokość tych kosztów nie była znana, co więcej - może być ona znana dopiero po faktycznym wykonaniu inwestycji. Oznacza to, że EPII nie otrzyma w rzeczywistości całości kosztów poniesionych przy realizacji obecnej inwestycji.
5. Zgodnie z Projektem Ustawy, w przypadku wytwórców wchodzących w skład grupy kapitałowej, w kalkulacji kosztów osieroconych uwzględnia się dane finansowe innych wytwórców wchodzących w skład tej grupy. Natomiast korekty kosztów osieroconych koryguje się o dodatnie wyniki finansowe innych wytwórców wchodzących w skład grupy kapitałowej. Projekt Ustawy nie precyzuje, czy chodzi w tym przypadku o wszystkich wytwórców wchodzących w skład grupy kapitałowej, czy też jedynie o takich wytwórców wchodzących w skład grupy kapitałowej, które

również posiadają KDT. Kwestia ta powinna zostać doprecyzowana w Projekcie Ustawy w taki sposób, aby w przypadku, kiedy inny wytwórca, wchodzący w skład grupy kapitałowej, który nie posiada KDT, wypracuje dodatnie wyniki finansowe, wytwórca będący stroną KDT, który ma otrzymać koszty osierocone, nie został ich pozbawiony jedynie z uwagi na dodatnią sytuację finansową innych wytwórców, co więcej - niemożliwe jest, aby taki wytwórca zwracał koszty osierocone w przypadku, gdy inny wytwórca z jego grupy kapitałowej, wypracuje zysk. Na jakiej podstawie prawnej wytwórcy takiemu mają być przekazane przez innego wytwórcę kwoty kosztów osieroconych, które poniesie wytwórca, a nie zostają mu one faktycznie zwracane z uwagi na zysk innego wytwórcy z grupy kapitałowej? Takie rozwiązanie jest nie do przyjęcia w świetle Projektu Ustawy, który nie przewiduje bezpośrednich relacji wytwórcy, który rozwiązał KDT, z innymi wytwórcami z jego grupy kapitałowej ani też nie przyznaje wytwórcy, którego wynik finansowy wpływa na wielkość korekty kosztów osieroconych, żadnych praw w tym zakresie.

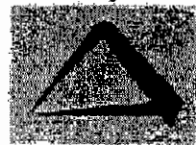
6. Projekt Ustawy nie przewiduje możliwości wypłaty wytwórcom kwoty kosztów osieroconych jednorazowo. Wyklucza to więc możliwość rozwiązania przez wytwórców umów kredytowych, których są stronami, i ich spłaty. Umowy te będą więc wymagały zmian z związku ze zmianą kluczowych ryzyk, jakie będzie ponosił wytwórca a co za tym idzie finansujące go banki. Zakreślony w Projekcie Ustawy 60-dniowy termin na zawarcie Umowy jest zbyt krótki na przeprowadzenie przez banki oceny sytuacji finansowej wytwórcy po rozwiązaniu KDT oraz Zarządcy i związanych z tym nowych ryzyk i podjęcie przez nie decyzji w zakresie np. zmiany warunków umów kredytowych lub ich zabezpieczeń. Projekt Ustawy powinien zostać skorygowany w tym zakresie.
7. Projekt Ustawy nie precyzuje, skąd Zarządca otrzyma środki finansowe na wypłatę pierwszych zaliczek na pokrycie kosztów osieroconych dla wytwórców. Skoro pierwsze wypłaty zaliczek mają odbyć się po 90 dniach od rozwiązania KDT, trudno jest stwierdzić, czy tak duża kwota może zostać zebrana z opłat przejściowych płaconych przez odbiorców końcowych w tak krótkim okresie.
8. Zgodnie z art. 22 ust. 3 Projektu Ustawy, pierwsza wypłata zaliczki następuje nie wcześniej niż w ciągu 90 dni od daty rozwiązania KDT. Oznacza to, że nie jest znana data wypłaty pierwszych środków dla wytwórców, zaś Projekt Ustawy nie obciąża Zarządcy do wypłaty tychże środków w jakimkolwiek terminie. Nie jest jasne, kiedy Wytwórca będzie miał prawo żądania wypłaty przez Zarządcę pierwszej zaliczki. Projekt Ustawy wymaga w tym względzie doprecyzowania i jednoznacznego określenia daty wypłaty pierwszej zaliczki na poczet kosztów osieroconych.
9. Żaden przepis Projektu Ustawy nie przewiduje jakichkolwiek sankcji dla Zarządcy z tytułu zwłoki w płatnościach zaliczek oraz korekt kosztów osieroconych. Zważyć należy, że w przypadku wytwórców, którzy mają zawarte umowy kredytowe na finansowanie poniesionych przez nich inwestycji, umowy kredytowe - w przypadku zgody wytwórcy na zawarcie Umowy - zostaną prawdopodobnie zmienione w zakresie terminów płatności rat, które mogą być uzależnione od terminu płatności zaliczek i korekt kosztów osieroconych przez Zarządcę. Można spodziewać się, że zwłoka w płatności rat przez wytwórców będzie obwarowana odsetkami, wytwórca zaś nie będzie miał prawa do żądania odsetek od Zarządcy w przypadku jego zwłoki w płatności kwot kosztów osieroconych. Kto poniesie więc koszty odsetek, jakie będzie musiał zapłacić bankom finansującym wytwórcę, w przypadku zwłoki wytwórcy spowodowanej zwłoką Zarządcy?
10. W sytuacji, gdy wypłacone wytwórcy zaliczki w danym roku przewyższą kwotę kosztów osieroconych obliczoną przez Prezesa URE dla danego roku, wytwórca zobowiązany jest do zwrotu różnicy wraz z odsetkami, które - w zależności od wysokości zwrotu (procentowej) - mogą

Handwritten signatures or initials in black ink, located below the stamp.

sięgnąć nawet dwukrotności wysokości odsetek dla zaległości podatkowych. W przypadku zaś, gdy wytwórca powinien otrzymać zwrot od Zarządcy, Projekt Ustawy nie przewiduje jakichkolwiek odsetek, jakie mogą być należne wytwórcy. Rozwiązanie to jest tym bardziej dziwne z uwagi na fakt, że wysokość zaliczek, jakie mogą być wypłacone każdemu wytwórcy w każdym roku, jest określona w załącznikach do Projektu Ustawy, stąd wytwórca nie może żądać wypłaty zaliczki w wysokości pozostawionej mu do uznania, a takiej - jaka została ściśle określona w Projekcie Ustawy. Nieuzasadnione jest więc ponoszenie "kary" przez wytwórców za powstanie różnicy w wypłaconych wytwórcom kwotach, kiedy kwoty te są ustalane w Ustawie, niezależnie więc od wytwórcy.

11. Wprowadzenie wymogu zgody zgromadzenia akcjonariuszy PSE przed zawarciem przez PSE Umowy nie jest zrozumiałe, skoro PSE był współtwórcą Projektu Ustawy, doskonale zna warunki każdego KDT i kwot kosztów osieroconych, jakie będą wypłacane wytwórcom a Umowa stanowi załącznik do Projektu Ustawy. Dodatkowo może to w ekstremalnym przypadku doprowadzić do niezawarcia przez wytwórcę Umowy z powodu braku zgody zgromadzenia akcjonariuszy w terminie 60 dni od daty wejścia w życie Ustawy, co pozbawi wytwórcę otrzymania środków na pokrycie kosztów osieroconych.
12. Niezrozumiałe i niemożliwe do zaakceptowania przez wytwórców jest przyznanie Prezesowi URE kompetencji do zmiany kwoty korekty kosztów osieroconych o 25% w przypadku niedotrzymania przez wytwórcę zobowiązań nałożonych na niego Ustawą, a związanych z ilością energii elektrycznej wytwarzanej w każdym roku, wysokością kosztów prowadzenia przez niego działalności gospodarczej, bądź stosowanej przez niego ceny energii elektrycznej. Po pierwsze rozwiązanie to przyznaje dużą swobodę decyzyjną w tym zakresie. Dodatkowo działalność wytwórcy będzie porównywana na zasadzie *benchmarking* z działalnością "innych przedsiębiorstw wykonujących działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania energii elektrycznej w Polsce, o zbliżonych parametrach technicznych wytwarzania tej energii", co w przypadku niektórych wytwórców jest niemożliwe z uwagi na brak podobnych technologii wytwórczych w Polsce lub nieporównywalność parametrów technicznych (np. wielkości mocy zainstalowanej). Zauważenia wymaga, że niedotrzymanie przez wytwórcę nałożonych na niego Ustawą zobowiązań może wynikać z okoliczności siły wyższej, awarii w sieci, lub z winy podmiotu trzeciego. Projekt Ustawy nie przewiduje takich sytuacji jako wyłączających negatywne skutki dla wytwórcy.
13. Wyliczenia kosztów osieroconych na poszczególne lata są wynikowe do założonych cen rynkowych. Przy drastycznym obniżeniu się ceny rynkowej wytwórcy znajdują się w bardzo trudnym położeniu - braku środków na finansowanie bieżącej działalności i na spłatę kredytów. Nie powinno się dodatkowo obniżać rekompensaty za koszty osierocone. Zgodnie z wytycznymi Komisji Europejskiej wysokość kosztów osieroconych wymaga ustalenia wartości całej pomocy, a nie w poszczególnych latach. Postulujemy, aby Prezes URE mógł w szczególnych latach wprowadzić dotatkowy wskaźnik zwiększający wszystkim wytwórcom wysokość kosztów osieroconych lub odejść od limitów rocznych.
14. Ponownej analizie wymaga wzór Umowy, określony w Załączniku 2 do Projektu Ustawy. Zgodnie z art. 7.5 Umowy wszelkie zmiany umowy wymagają formy pisemnej pod rygorem nieważności. Przepis ten wydaje się być zupełnie niezrozumiały w kontekście charakteru prawnego Umowy, której celem jest zakończenie stosunku prawnego zawiązanego na podstawie KDT, a nie powstanie lub zmiana stosunku prawnego istniejącego pomiędzy stronami. Nie można bowiem zmienić Umowy, jeżeli Umowa ta została rozwiązana. Dodatkowo zaznaczyć należy, że nie ma możliwości wprowadzania zmian do Umowy, która nie podlega negocjowaniu. Należy to uznać z

jednej strony za sposób ochrony wytwórcy przed PSE przed ewentualnymi naciskami na zmiany KDT lub przed jego rozwiązaniem w sposób korzystny dla PSE, lecz z drugiej strony brak możliwości zmiany Umowy może okazać się przeszkodą dla rozwiązania Umowy, jeżeli wytwórca byłby skłonny zawrzeć taką Umowę, lecz z pewnymi jej zmianami.

Mając na uwadze powyższe w naszym przekonaniu Projekt Ustawy nadal zawiera wiele mankamentów, które wprowadzają dodatkowe ryzyko dla wytwórców, którzy zgodzą się na zawarcie Umów rozwiązujących KDT.

Reasumując proponowana w Projekcie Ustawy "swoboda" zawarcia przez wytwórcę Umowy, stawiająca jednakże go przed wyborem jednej z dwóch decyzji:

- zawarcia Umowy rozwiązującej KDT i zgoda na maksymalną wysokość kosztów osieroconych, jaka może być wypłacona wytwórcy; bądź
- niezawarcia Umowy, skutkującego brakiem płatności przez PSE ceny za energię elektryczną dostarczającą w ramach KDT (w związku ze zniesieniem składnika wyrównawczego stawki systemowej w opłacie przesyłowej)

jest przymusem ze strony Państwa. Dodatkowo, żadna z decyzji nie wyklucza ryzyka stwierdzenia przez Komisję Europejską, że KDT stanowią niedozwoloną pomoc publiczną, przez co środki uzyskane przez wytwórców w ramach KDT po 1 maja 2004 r. muszą być zwrócone. Mając powyższe na uwadze Ustawa jest sprzeczna z art. 21 Konstytucji RP, art. 22 Konstytucji RP oraz art. 2 Konstytucji RP.

Projekt Ustawy wciąż zawiera rozwiązania, które podnoszą ryzyko wytwórców, którzy chcieliby zawrzeć Umowy rozwiązujące KDT.

EPII oraz ZE PAK wnoszą o ponowne przeanalizowanie Projektu Ustawy pod kątem usunięcia niezgodności przepisów Projektu Ustawy z Konstytucją RP i zagwarantowania wytwórcom energii elektrycznej braku ryzyk prawno-ekonomicznych związanych z przystąpieniem do programu rozwiązania KDT. Jednocześnie wnosimy o doprecyzowanie kwestii, które są niejasne i powinny zostać zmienione w ostatecznej wersji Projektu Ustawy.

Z poważaniem,

WICEPREZES RZĄDU
DS. FINANSÓW
[Podpis]

WICEPREZES RZĄDU
DS. ROZWOJU
[Podpis]
Henryk Cieszkowski

**ZGŁOSZENIE
ZAINTERESOWANIA PRACAMI NAD PROJEKTEM – ZGŁOSZENIE ZMIANY DANYCH***

ustawy o zasadach pokrywania kosztów powstałych u wytwórców w związku z przedterminowym rozwiązaniem umów długoterminowych sprzedaży mocy i energii elektrycznej

(tytuł projektu - zgodnie z jego treścią udostępnioną w Biuletynie Informacji Publicznej lub informacją zamieszczoną w programie prac legislacyjnych)

A. OZNACZENIE PODMIOTU ZAINTERESOWANEGO PRACAMI NAD PROJEKTEM

1. Nazwa/imię i nazwisko**

Zespół Elektrociepłowni Wrocławskich KOGENERACJA SA

2. Siedziba/miejsce zameldowania**

ul. Łowiecka 24 50-220 Wrocław

3. Adres do korespondencji i adres e-mail

ul. Łowiecka 24 50-220 Wrocław

Michael.kowalik@kogeneracja.com.pl

Krzysztof.wrzesinski@kogeneracja.com.pl

Eugeniusz.kierat@kogeneracja.com.pl

B. WSKAZANIE OSÓB UPRAWNIONYCH DO REPREZENTOWANIA PODMIOTU WYMIENIONEGO W CZĘŚCI A W PRACACH NAD PROJEKTEM

Lp.	Imię i nazwisko	Adres miejsca zameldowania na pobyt stały
1	Michael Kówałik	
2	Krzysztof Wrzesiński	
3	Eugeniusz Kierat	
4		
5		

C. OPIS POSTULOWANEGO ROZWIĄZANIA PRAWNEGO, ZE WSKAZANIEM INTERESU BĘDĄCEGO PRZEDMIOTEM OCHRONY

1. Usunięcie sprzeczności projektu ustawy z Konstytucją oraz ratyfikowanymi umowami międzynarodowymi zawartymi przez Rzeczpospolitą Polską poprzez wykreślenie lub modyfikację postanowień prowadzących do bezprawnego wyłączenia wytwórców będących stronami długoterminowych umów sprzedaży mocy i energii elektrycznej („KDT”) z Polskimi Sieciami Elektroenergetycznymi S.A., a w szczególności:

(a) zmiana postanowień o zaprzestaniu stosowania art. 45 ust. 1a ustawy Prawo energetyczne oraz pobierania przez przedsiębiorstwa energetyczne zajmujące się przesyłem lub dystrybucją energii elektrycznej składnika wyrównawczego opłaty systemowej z chwilą rozwiązania na podstawie ustawy pierwszego KDT w sposób umożliwiający utrzymanie istniejącego obecnie mechanizmu obsługi KDT dla tych umów, które pozostaną w mocy, tak aby zapewnić rzeczywistą dobrowolność ich rozwiązania;

(b) zmiana sposobu obliczania wysokości odszkodowania należnego wytwórcom, którzy wyrażą zgodę na rozwiązanie KDT, tak aby stanowiło ono słuszne odszkodowanie w rozumieniu Konstytucji i umów międzynarodowych, których stroną jest Rzeczpospolita Polska. W szczególności, odszkodowanie powinno uwzględnić rzeczywiste koszty obsługi długoterminowych umów dostawy paliwa, koszty obsługi zadłużenia zaciągniętego w związku z budową jednostek objętych KDT i związane z tym koszty finansowe oraz utracony zysk na kapitale własnym; powinno być ustalone i indeksowane w

sposób mający związek z rzeczywistymi kosztami inwestycji i eksploatacji jednostek objętych KDT; ustawa nie powinna zamykać wytwórcom drogi sądowej w sprawach związanych z wysokością odszkodowania lub jego indeksacją, ani wprowadzać kar administracyjnych za niezgodność prognoz ekonomicznych z rzeczywistością;

(c) wydłużenie terminu, w ciągu którego wytwórca mógłby wyrazić zgodę na rozwiązanie KDT do okresu umożliwiającego poczynienie odpowiednich uzgodnień z akcjonariuszami lub udziałowcami oraz kredytodawcami wytwórcy.

2. Usunięcie sprzeczności projektu ustawy z Konstytucją oraz ratyfikowanymi umowami międzynarodowymi, których stroną jest Rzeczpospolita Polska poprzez wykreślenie lub zmianę postanowień prowadzących do dyskryminacji niektórych grup wytwórców, którzy wyrażą zgodę na rozwiązanie KDT na warunkach wynikających z ustawy względem innych:

(a) zapewnienie jednolitego sposobu obliczania wysokości odszkodowania dla wszystkich wytwórców, którzy wyrażą zgodę na rozwiązanie KDT na warunkach określonych w ustawie, niezależnie od ich powiązań kapitałowych;

(b) usunięcie przepisów prowadzących do subsydiowania działalności niektórych wytwórców, którzy wyrażą zgodę na rozwiązanie KDT z przychodów uzyskiwanych z eksploatacji innych jednostek wytwórczych tego samego przedsiębiorstwa lub z przychodów innych wytwórców wchodzących w skład tej samej grupy kapitałowej, tak, aby odszkodowanie za rozwiązanie KDT było powiązane z kosztami finansowania i eksploatacji jednostek objętych KDT, a nie – całego przedsiębiorstwa lub grupy kapitałowej.

3. Zniesienie negatywnych skutków projektu ustawy w zakresie ochrony środowiska polegających na dyskryminacji źródeł gazowych, poprzez zapewnienie uwzględnienia w odszkodowaniach za rozwiązanie KDT kosztów obsługi długoterminowych umów dostawy gazu, w tym wynikających z nich płatności za gaz nie odebrany w skutek obniżenia ilości energii elektrycznej wytwarzanej przez odpowiednie jednostki w stosunku do minimalnych ilości przewidzianych w KDT.

4. Wprowadzenie rozwiązań neutralizujących ewentualny wpływ decyzji Komisji Europejskiej uznającej KDT za niedozwoloną pomoc publiczną.

Konieczność wprowadzenia powyższych zmian uzasadniamy interesem prawnym KOGENERACJI S.A., dominującego akcjonariusza Elektrociepłowni Zielona Góra SA – wytwórcy będącego stroną KDT, któremu z dużym prawdopodobieństwem grozi ogłoszenie upadłości, jeżeli projekt ustawy zostanie przyjęty w obecnie proponowanym kształcie, niezależnie od tego czy wyrazi zgodę na rozwiązanie KDT, czy też pozostanie stroną tej umowy.

Uwagi KOGENERACJI S.A. odnośnie projektu ustawy zostały bardziej szczegółowo przedstawione w piśmie do Ministra Gospodarki nr DG/5535/2006 z dnia 10.10.2006 r. którego kopię załączamy do niniejszego zgłoszenia.

D. ZAŁĄCZONE DOKUMENTY

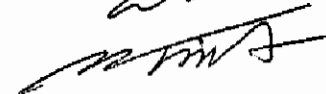
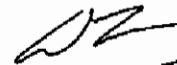
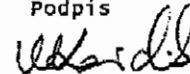
- 1 wyciąg z KRS
- 2 Kopia pisma nr DG/5535/2006 z dnia 10.10.2006 r.
- 3
- 4
- 5
- 6
- 7
- 8

E. Niniejsze zgłoszenie dotyczy uzupełnienia braków formalnych/zmiany danych**
zgłoszenia dokonanego dnia
(podać datę z części F poprzedniego zgłoszenia)

F. OSOBA SKŁADAJĄCA ZGŁOSZENIE

Imię i nazwisko	Data
Michael Kowalik	10.10.2006
Krzysztof Wrześciński	10.10.2006
Eugeniusz Kierat	10.10.2006

Podpis

* Jeżeli zgłoszenie nie jest składane w trybie art. 7 ust. 6 ustawy treść: "- Zgłoszenie zmiany danych" skreśla się.

** Niepotrzebne skreślić.

Pouczenie

1. Jeżeli zgłoszenie ma na celu uwzględnienie zmian zaistniałych po dacie wniesienia urzędowego formularza zgłoszenia (art. 7 ust. 6 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414)) lub uzupełnienie braków formalnych poprzedniego zgłoszenia (§ 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 24 stycznia 2006 r. w sprawie zgłaszania zainteresowania pracami nad projektami aktów normatywnych (Dz. U. Nr 34, poz. 236)), w nowym urzędowym formularzu zgłoszenia należy wypełnić wszystkie konieczne rubryki, powtarzając również dane, które zachowały swoją aktualność.

2. Część B formularza wypełnia się w przypadku zgłoszenia dotyczącego jednostki organizacyjnej oraz w sytuacji, gdy osoba fizyczna, która zgłasza zainteresowanie pracami nad projektem aktu normatywnego, nie będzie uczestniczyła osobiście w tych pracach.

3. W części D formularza, stosownie do okoliczności, uwzględnia się dokumenty, o których mowa w art. 7 ust. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa, a także pełnomocnictwa do wniesienia zgłoszenia lub do reprezentowania podmiotu w pracach nad projektem aktu normatywnego.

4. Część E formularza wypełnia się w przypadku uzupełnienia braków formalnych lub zmiany danych dotyczących wniesionego zgłoszenia.

ZESPÓŁ ELEKTROCIĘPŁOWNI WROCŁAWSKICH
KOGENERACJA SA

Wrocław, dnia 10.10.2006 r.

DG/5535/2006

Szanowny Pan
Piotr Grzegorz Woźniak
MINISTER GOSPODARKI

Pl. Trzech Krzyży 3/5
00-507 Warszawa

Szanowny Panie Ministrze,

W dniu 15 września b.r. na stronach internetowych Ministerstwa Gospodarki opublikowany został projekt ustawy o zasadach pokrywania kosztów powstałych u wytwórców w związku z przedterminowym rozwiązaniem umów długoterminowych sprzedaży mocy i energii elektrycznej („Ustawa”). Jednocześnie Minister Gospodarki poinformował wytwórców będących stronami tzw. kontraktów długoterminowych (KDT) o skierowaniu projektu Ustawy do uzgodnień międzyresortowych. Choć wytwórcy oraz zainteresowane strony trzecie nie zostali zaproszeni do składania swoich uwag pod adresem Ustawy, to ponieważ dotyczy ona ich podstawowych interesów gospodarczych, a jej uchwalenie przez Sejm może grozić niektórym z nich poważnymi konsekwencjami z upadłością włącznie, pragniemy przedstawić nasze stanowisko w tej sprawie.

Zagrożenia wynikające z projektu Ustawy dotyczą bezpośrednio Elektrociepłowni Zielona Góra S.A., której KOGENERACJA S.A. stała się dominującym akcjonariuszem (99,85% kapitału akcyjnego) w ramach procesu prywatyzacji tej Spółki, a pośrednio godzą bardzo poważnie w interes gospodarczy samej KOGENERACJI SA.

Po zapoznaniu się z treścią projektu Ustawy, pragniemy wyrazić poważne zastrzeżenia co do jej zgodności z zasadami porządku prawnego wyrażonymi w Konstytucji, jak i z postanowieniami obowiązujących Polskę umów międzynarodowych. Ustawa pomija fakt równości wobec prawa stron KDT i wprowadza dyskryminację wytwórców wobec Polskich Sieci Elektroenergetycznych (PSE), które zgodnie z uregulowaniami dotyczącymi kosztów osieroconych obowiązującymi w Unii Europejskiej powinny mieć prawo do przystąpienia do pomocy publicznej na pokrycie kosztów osieroconych powstałych choćby wskutek pokrywania kosztów obsługi KDT wobec spółek, które nie zgodziły się dobrowolnie na rozwiązanie KDT na warunkach określonych w przepisach Ustawy.

Obszerne uzasadnienie tych zastrzeżeń zostało zaprezentowane w skierowanym do Pana Ministra piśmie Elektrociepłowni Zielona Góra S.A. nr DG/2987/1263/2006, z dnia 27.09.2006, a także w

Zespół Elektrociepłowni Wrocławskich
KOGENERACJA S.A.

50-220 Wrocław
ul. Łowicka 24

Telefon 71 / 32 38 111
Fax 71 / 32 93 521

www.kogeneracja.com.pl

Sąd Rejonowy we Wrocławiu VI Wydział Gospodarczy
Krajowego Rejestru Sądowego

NIP: 696-000-09-32
KRS: 000001010

pismach stowarzyszeń gospodarczych do których KOGENERACJA S.A. należy, tj. Izby Gospodarczej Energetyki i Ochrony Środowiska z dnia 27.09.2006 i Polskiego Towarzystwa Elektrociepłowni Zawodowych z dnia 28.09.2006.

W pełni identyfikujemy się z przytoczonymi w tych pismach dezyderatami do projektu Ustawy.

Ze swej strony pragniemy dodatkowo podkreślić specyficzny, prywatyzacyjny charakter KDT EC Zielona Góra S.A. oraz poważne, ujemne skutki jego likwidacji w myśl projektu Ustawy nie tylko dla tej Spółki, lecz także dla KOGENERACJI SA. W trakcie kilkuletnich już prac nad kolejnymi projektami Ustawy, wielokrotnie zgłaszaliśmy swoje uwagi w tym zakresie do Ministra Gospodarki i Ministra Skarbu Państwa.

Pragniemy przypomnieć, że KDT EC Zielona Góra S.A. został podpisany w trakcie procesu prywatyzacji Spółki i stanowił podstawowy element wyceny jej aktywów, pozwalając na zaproponowanie odpowiednio wysokiej ceny za akcje. Był także podstawą koncepcji biznesowej polegającej na budowie i eksploatacji w EC Zielona Góra S.A. bloku gazowo-parowego (BGP), stanowiącej przedmiot zobowiązań inwestycyjnych KOGENERACJI S.A. w umowie prywatyzacyjnej, zagrożonych karą 130 mln USD.

Jest oczywistym, że podjęcie przez KOGENERACJĘ S.A. tak poważnego ryzyka, powiększonego o zobowiązania związane z zapewnieniem finansowania budowy BGP mogło nastąpić jedynie w oparciu o założenie trwałości istnienia KDT. Całkowite finansowe zaangażowanie KOGENERACJI S.A. w projekt, wynikające z umowy prywatyzacyjnej EC Zielona Góra S.A., wynosi 231 mln PLN, z czego 90 mln PLN to koszt nabycia akcji Spółki od Skarbu Państwa, a 120 mln PLN w postaci podniesienia kapitału i udzielonych pożyczek podporządkowanych przeznaczono na udział własny w finansowaniu budowy BGP. Ponadto KOGENERACJA S.A. dokonała zastawu rejestrowego na akcjach spółki na rzecz banków, jako gwarancję udzielonych na budowę BGP kredytów.

W lipcu 2004 roku blok gazowo-parowy został przekazany do eksploatacji, uzyskując wszystkie zakładane parametry. KOGENERACJA SA wywiązała się ze wszystkich zobowiązań wynikających z umowy prywatyzacyjnej. Mamy więc prawo oczekiwać, że podstawowy dokument na którym zbudowaliśmy naszą koncepcję biznesową – KDT zostanie zachowany.

Ustawa opiera się wprawdzie na konstrukcji „dobrowolnego” rozwiązania KDT przez wytwórców, jednak bliższa analiza wykazuje, że dobrowolność ma jedynie charakter pozorny. Zgodnie bowiem z art. 57 Ustawy od chwili rozwiązania na jej podstawie jednego chociażby KDT odpada możliwość uwzględnienia kosztów obsługi istniejących KDT w taryfach hurtowych przedsiębiorstw energetycznych zajmujących się przesyłem lub dystrybucją energii elektrycznej (dotychczas przewidziana w art. 45 ust. 1a Prawa Energetycznego). Co więcej art. 59 Ustawy, przewiduje, że po upływie 90 dni od jej wejścia w życie (nawet jeżeli żaden z wytwórców nie zgodzi się na rozwiązanie KDT) przedsiębiorstwa zajmujące się przesyłem i dystrybucją energii elektrycznej zaprzestają pobierania tzw. „składnika wyrównawczego opłaty systemowej”, który, w chwili obecnej służy częściowemu pokryciu kosztów obsługi istniejących KDT.

Z logicznego, ekonomicznego i prawnego punktu widzenia nie ma żadnych powodów, aby dotychczasowe zasady finansowania obsługi KDT nie zostały utrzymane po wejściu w życie Ustawy, równoległe do nowego systemu opłaty przejściowej mającej finansować pokrycie kosztów osieroconych wynikających z rozwiązania KDT. Jest więc oczywiste, że likwidacja dotychczasowego systemu pokrywania kosztów KDT przez Ustawę służyć ma zmuszeniu wytwórców do skorzystania z drogi tak zwanego „dobrowolnego” rozwiązania KDT, gdyż: ci spośród wytwórców, którzy nie zdecydują się na rozwiązanie zostaną pozbawieni możliwości dalszej obsługi ich kontraktów przez PSE. Stwierdzamy więc, że wprowadzany Ustawą system rezygnacji z KDT ma charakter równie przymusowy jak proponowane kilka lat temu rozwiązanie wszystkich KDT z mocy prawa. Ponadto wprowadza ona dyskryminujące warunki wobec wytwórców oraz praktyczne wyłączenie akcjonariuszy KOGENERACJI SA bez jakiegokolwiek zadośćuczynienia.

Zasadnicze wątpliwości budzi przyjęty w ustawie mechanizm określania wysokości kosztów osieroconych, które mają być pokrywane na jej podstawie. Ustawa przewiduje pokrycie kosztów osieroconych powstałych w wyniku rozwiązania KDT poprzez odjęcie od wartości księgowej netto środków trwałych wytwórcy zaktualizowanej wartości jego wyników finansowych netto z działalności operacyjnej. Przyjęte rozwiązanie zmusza wytwórców do prowadzenia dalszej działalności w zakresie wytwarzania energii elektrycznej bez jakiegokolwiek zysku. Co więcej biorąc pod uwagę to, że nie wszystkie kategorie kosztów będą uznane za koszty osierocone podlegające kompensacji, a w przypadku EC Zielona Góra S.A. dotyczy to kosztów finansowych wynikających z zaciągniętych kredytów na budowę BGP oraz kosztów nie odebranego gazu, oznacza to w praktyce, że po rozwiązaniu KDT EC Zielona SA góra byłaby skazana na ujemny wynik finansowy. Jest to sprzeczne z Artykułem 26 Ustawy, w którym w opisie zastosowanej stawki podatkowej definiuje się istnienie *„kosztów finansowych wynikających z zobowiązań związanych z umowami długoterminowymi oraz kosztów finansowych koniecznych do poniesienia ze względu na utrzymanie płynności finansowej”*, co zostało pominięte w wyliczeniu kosztów osieroconych. Ponadto w uzasadnieniu Rozdziału 4 Ustawy stwierdza się, że koszty osierocone *„powinny w szczególności pozwolić na obsługę zadłużenia, którego zabezpieczeniem były wierzytelności wynikające z umów długoterminowych”*. Te oczywiste zamysły Ustawy zostały całkowicie pominięte w obliczeniach prowadzących do określenia maksymalnej wysokości kosztów osieroconych. W tym samym uzasadnieniu Rozdziału 4 zapewnia się, że *„Przeprowadzone obliczenia wskazują również, że środki finansowe przekazane na pokrycie kosztów osieroconych umożliwią wytwórcom energii elektrycznej zachowanie płynności po rozwiązaniu KDT”*. Stwierdzenie to jest sprzeczne z wynikami przedstawionymi EC Zielona Góra SA.

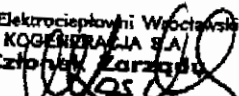
Przeprowadzone w EC Zielona Góra S.A. symulacje oparte na modelu URE wyliczania kosztów osieroconych potwierdzają, że już w 2007 roku Spółka uzyskałaby ujemny wynik z działalności, tracąc zdolność do obsługi zaciągniętych na budowę BGP kredytów. Oznaczałoby to przypadek naruszenia umowy kredytowej i postawienie kredytu w stan wymagalności, a tym samym skorzystanie przez banki ze wszystkich zabezpieczeń w stosunku do EC Zielona Góra S.A. i KOGENERACJI S.A. . KOGENERACJA SA jest spółką notowaną na Giełdzie Papierów Wartościowych. Taki przypadek wpłynąłby istotnie na obniżenie wartości jej akcji, przynosząc znaczące straty jej akcjonariuszom (na przykład Funduszom Emerytalnym) Projekt Ustawy nie przewiduje takiej sytuacji, natomiast wymaga zgody wierzycieli, których wierzytelności były zabezpieczone prawami Wytwórcy wynikającymi z Umowy Długoterminowej. Odpowiedzialność za uzyskanie takiej zgody

przeniesiona jest wyłącznie na wytwórcę, mimo uczestnictwa PSE SA we wszystkich Umowach Kredytowych.

Skoro istnienie KDT było i jest podstawą głównych postanowień umowy prywatyzacyjnej, to jego rozwiązanie wg projektu ustawy wyrządziłoby znaczną szkodę KOGENERACJI S.A. i doprowadziło do podważenia zapisów umowy prywatyzacyjnej.

Wnosimy więc o odstąpienie od zamiaru rozwiązania KDT lub zmianę mechanizmu określania kosztów osieroconych, tak by EC Zielona Góra S.A. mogła prowadzić dalszą działalność, zachowując zdolność do obsługi zaciągniętych na budowę BGP kredytów, zapewniając tym samym akcjonariuszowi -KOGENERACJI S.A. zwrot zainwestowanego kapitału.

Z poważaniem

Zespół Elektrociepłowni Wrocławskich
KOGENERACJA S.A.
Członek Zarządu

Michael Kowalik

Zespół Elektrociepłowni Wrocławskich
KOGENERACJA S.A.
PREZES ZARZĄDU

Denis Bretaudeau